

Almindelig borgerlig Straffelov

af 10 Februar 1866,

Lov om Behandlingen af nogle i almindelig borgerlig
Straffelov omhandlede Forbrydelser af
16 Februar 1866

samt

Lov indeholdende nogle Bestemmelser om
Vold mod sagesløs Person af
11. Maj 1897.

Forsynede med Henvisninger og Sagregister

ved

FRANTZ DAHL.

3dje Udgave.

København.

Th. Linds Efterfølgers Forlag.

Hans Frandsen.

1902.

Græbes Bogtrykkeri.

Efter at den af Hr. Kontorchef Oskar Damkier i 1892 udarbejdede 2den Udgave af almindelig borgerlig Straffelov er udsolgt, har jeg efter Forlæggerens Ønske besørget nærværende tredje. Ved Suppleringen af Henvisningerne er — foruden Departementstidende og Lov- og Ministerialtidende — benyttet Goos: Den danske Strafferet I—VI; Nordisk Retsencyklopædi III Strafferetten, Torp: Om Straffen; Forsøg og Meddelagtighed; Straffrihedsgrunde og Strafophørsgrunde; De subjektive Strafbarhedsbetingelser og Iürgensen-Hammerich's Lovlexikon. Som Grundlag for Texten har tjent Kvartudgaven af Straffeloven.

Det tilføjede Sagregister vil forhaabentlig forhøje Bogens praktiske Brugbarhed.

Udgiveren.

Første Kapitel.

Indledende Bestemmelser.

§ 1.

Ingen kan straffes efter denne Lov, medmindre han har gjort sig skyldig i et Forhold; der gaaer ind under en af de i Loven givne Straffebestemmelser, eller ganske maa sættes ved Siden af en i samme som Forbrydelse betegnet Handling.¹

¹ Kfr. § 257. Strfl. f. Isl. 25. Juni 1869 § 1.

§ 2.

Loven er anvendelig paa alle i Kongeriget begaaede strafbare Handlinger uden Hensyn til, hvor Gjerningsmanden hører hjemme.¹

¹ Jfr. Just. Min. Skr. 17. December 1869 og Nr. 84, 17. Marts 1871. Sølov 1. April 1892 § 313. Lov 16. Febr. 1866 § 1; Strfl. f. Isl. 25. Juni 1869 § 2; kgl. Resol. 6. Juni 1821, Kanc. Skr. 11. Okt. 1828, foreløb. Best. f. Grønl. 31. Januar 1872 §§ 21—24, jfr. Instr. 19. April 1782 4. Post § 1 og Post 12. L. Nr. 68. 7. Mai 1881 § 1, 5—9, 23, 25, 34, 39, 40, 43, 45, 52, 57, 58, jfr. §§ 79, 131, 150, 191; L. Nr. 35 og 36, 15. Febr. 1895, Justm. Cirk. 10. Juli 1900.

§ 3.

Forbrydelser, der begaaes ombord i Fartøier, som ere hjemmehørende i Kongeriget,¹ blive ligeledes at straffe efter nærværende Lov,² forsaavidt Fartøiet ikke befinder sig paa et under en anden Straffelovgivning hørende Søterritorium.³

¹ L. 13. Marts 1867 §§ 1—5, jfr. Sølov 1. April 1892 §§ 1—5, jfr. § 313—15, Skibsregistreringslov s. D. § 1; jfr. Anordn. Nr. 26, 29. Marts 1884 og Bek. Nr. 42, 30. April s.

A. ² Lov om Discipl. i Hdlssk. 23. Febr. 1866 §§ 20 og 21, jfr. §§ 12—19 og § 5, jfr. Justm. Skr. 19. Juni 1855, Justm. Skr. Nr. 39, 12. Febr. 1877. Sølov 1. April 1892 § 47 og §§ 285—312, jfr. § 102, jfr. L. Nr. 135, 10. Decbr. 1896. Instruktion Nr. 283, 15. Decbr. 1893 § 36, L. Nr. 35, 15. Febr. 1895 § 8, jfr. L. Nr. 36, s. D. sidste St., Justm. Cirk. 10. Juli 1900, Cirk. Nr. 14, 3. Febr. 1902 16. ³ Jfr. Kanc. Skr. 27. Septbr. 1823 i. f., Justm. Skr. Nr. 62, 21. Marts 1887. Gen. Toldk. Skr. 20. Sept. 1836. L. Nr. 114, 27. April 1883 § 3. Bek. Nr. 147, 11. Novbr. 1899 Art. VII og VIII. Forel. L. f. Isl. Nr. 19, 2. Marts 1900, jfr. Anordn. Nr. 20, s. D., L. Nr. 28, 13. Sept. 1901, jfr. Anordn. Nr. 40, s. D.

§ 4.

Dersom nogen her hjemmehørende Undersaat¹ for at omgaae en her gjældende Forbudslov udenfor Kongerigets Grændser iværksætter den ved Loven under Straf forbudne Handling, skal han ansees, som om han havde begaaet den her i Landet.²

¹ Indm. Skr. 31. Juli 1861. Indfødsretten 15. Jan. 1776 § 1. Justm. Cirk. Nr. 137, 29. Sept. 1882. Indm. Cirk. Nr. 174, 7. Septbr. 1888. Justm. Skr. Nr. 103, 6. Juni 1887, L. Nr. 42, 19. Marts 1898, jfr. Bek. f. Isl. Nr. 13, 11. Maj 1898. ² Frdg. 30. Marts 1827 § 2, jfr. D. L. 3—16—9—8, Frdg. 27. Sept. 1799 § 23, Frdg. 3. Juli 1835 § 17.

§ 5.

Det er ligeledes en Overtrædelse af Kongerigets Straffelove, naar en her hjemmehørende Undersaat i Udlandet forbryder sig mod den danske Stat ved Forræderi eller Majestætsforbrydelse, eftergjør eller forfalsker danske Penge, fornærmer nogen i fremmed Stat ansat dansk Embedsmand i hans Embede eller i andre Maader forbryder sig mod det undersaatlige Troskabs- og Lydighedsforhold.¹

Det Samme gjælder og, naar en her ansat Embedsmand udenfor Kongeriget begaaer en Embedsforbrydelse, saa og naar nogen i den danske Stat hjemmehørende Undersaat ved Svig i Udførelsen af et betroet Hverv eller paa anden efter Kongerigets Love strafbar Maade² under sit Ophold i Udlandet

krænker nogen mod en i Kongeriget sig opholdende Person paadragen Forpligtelse.

¹ §§ 71—81, Kap. 10, §§ 85, 1, St., 88—94, §§ 98—108, 109, 1 St. 110—15, 224, 226, 227, 264 og 272. ² L. Nr. 68, 7. Maj 1881 § 6 og Lov om Disc. i Hdlssk. 23. Febr. 1866 §§ 5, 19, jfr. 20, 12—17 og 21, 2. Pkt. Sølov 1. April 1892 § 47, jfr. § 102 og §§ 285—312, jfr. L. Nr. 135, 10. Decbr. 1896.

§ 6.¹

Naar iøvrigt nogen her hjemmehørende Under-
saat i fremmed Stat har begaaet en Forbrydelse,
skal Justitsministeriet være bemyndiget til her at lade
ham tiltale,² og den Skyldige bliver da at dømme
efter denne Lov.

¹ Pl. 28. Juli 1810 § 2, Frdg. 3. Juli 1835 §§ 17 og 18, L. 3. Jan. 1851 § 3. ² Just. Min. Skr. Nr. 27, 19. Jan. 1871. L. Nr. 68, 7. Maj 1881 § 7.

§ 7.

Tiltales Nogen her for en Forbrydelse, og det
oplyses, at han for samme har været straffet i fremmed
Stat, ville Domstolene have at tage Hensyn til den
ham i Udlandet overgaaede Straf og ere efter Om-
stændighederne berettigede til at nedsætte Straffen
under den lovbestemte eller endog til ganske at lade
samme bortfalde.¹

¹ Justm. Skr. Nr. 52, 23. Marts 1878, Justm. Cirk. Nr. 205, 10. Sept. 1891.

§ 8.

Med Hensyn til fremmede Magters Gesandt-
skaber,¹ fremmede Krigsskibe² og Troppeafdelinger
samt de af fremmede her ansatte Embedsmænd³
begaaede Embedsforbrydelser komme Folkerettens
almindelige Regler til Anvendelse.

¹ Jfr. kongl. Resol. 3. April 1683 § 12, Rskr. 2. Dec. 1741.
Inst. 31. Dec. 1800 § 18. ² Jfr. Justm. Skr. 15. Maj 1856.

³ Jfr. Kanc. Cirk. 12. Maj 1821 § 3, jfr. Pl. 25. Sept. 1834
§ 1 og 2.

Andet Kapitel.

Om Straffene.

§ 9.

De Straffe, som kunne idømmes efter denne Lov,¹ ere: Livsstraf,² Strafarbeide,³ Fængsel,⁴ Bøder⁵ og Fortabelse af Embede, Bestilling⁶ eller Valgret⁷ samt for Mandspersoner mellem 15 og 18 Aar Rotingslag⁸ og for Børn Riis⁹.

¹ Jfr. L. Nr. 68, 7. Maj 1881 § 8. ² § 10. jfr. § 12. ³ §§ 11—16. ⁴ §§ 17—28. Se derhos Lov Nr. 47, 10. April 1874 § 4. 1. St. ⁵ § 30. ⁶ Kap. 13 og § 226, jfr. § 33. l.. 5. Januar 1851 §§ 5 og 6. ⁷ §§ 114 og 115. ⁸ § 29, jfr. § 21. ⁹ § 29, jfr. § 21.

§ 10.¹

Livsstraf fuldbyrdes offentlig med Øxe,² hvor- efter den Henrettedes Legeme begraves i Stilhed³. Skulle Flere udstaa Livsstraf, bør Ingen af dem overvære de Andres Henrettelse.

¹ § 71, 1. St., § 85, 1. St., § 190. Pl. 31. Aug. 1813 §§ 10 og 11, jfr. Pl. 16. Juli 1817. — §§ 72, 1. St., 74, 75, 82, 1. St., 85, 2. St., 91, 186, 191, 244, 280, 282, 2. St., 286, 287, 1. St., 288, 1. St. ² Kanc. Skr. 28. Marts 1843. D. L. 1—24—53, 2—7—7 og 8. Kirkerit. 25. Juli 1685 VI. Art. 4, Frdg. 13. Marts 1761 § 7; Instr. 7. Decbr. 1771 § 18. Frdg. 16. Decbr. 1840 § 1 i. f.; jfr. Rskr. 28. Maj 1735 og 8. Juli s. A., 12. Febr. 1751 og 22. April 1768; Rskr. 22. April 1758 og Frdg. 7. Juni 1760; Rskr. 25. Juni 1756. Kanc. Skr. 5 Aug. 1819. D. L. 1—5—19. Kanc. Skr. 3. Aug. 1833, Kultm. Skr. 17. Juli 1854. Frdg. 8. Sept. 1841 § 7. Pl. 5. Maj 1797. Kanc. Skr. 2. April 1846. L. Nr. 68, 7. Maj 1881 § 9, jfr. § 8. — §§ 64, 68, 70, 87, 114. — §§ 67—69, 71, 72, 74, 78, 88, 100, 103, 104, 108, 113, 115, 116, 125, 126, 142, 150, 175, 186, 187, 189, 192, jfr. § 60.

³ D. L. 2—10—4, jfr. § 308.

§ 11.

Strafarbeide¹ er enten Tugthuusarbeide² eller Forbedringshuusarbeide.³

Tugthuusarbeide idømmes enten for Livstid⁴ eller paa visse Aar, ikke under 2 og ikke over 16

Aar; Forbedringshuusarbeide idømmes kun paa Tid, ikke under 8 Maaneder og ikke over 6 Aar; (jfr. dog §§ 63 og 64).

Begge Arter af Strafarbeide blive, forsaavidt Straffetiden er den samme, at ansee som svarende til hinanden.

¹ § 13. ² Anord. Nr. 12. 13. Febr. 1873 § 1 og A §§ 2—18. ³ Anordn. 1873 § 1 og B §§ 20—21, jfr. Strfl. § 13. ⁴ Pl. 23. Mai 1840 § 2, Frdg. 16. Decbr. 1840 § 1 jfr. Frdg. 28. Febr. 1845 § 24; Justm. Skr. 11. Decbr. 1868. Kanc. Cirk. 23. Marts 1816. Pl. 5. Mai 1797.

§ 12.

I Tilfælde, hvor den for en Forbrydelse bestemte Straf skal nedsættes i et vist Forhold,¹ bliver Livs-straf at regne lige med 24 Aars og livsvarigt Strafarbeide lige med 18 Aars Strafarbeide.

¹ §§ 37, 46, 47, 48, 49, 55, 60.

§ 13.

Strafarbeide udholdes i de dertil indrettede Strafanstalter overensstemmende med de om disse givne Forskrifter.¹

Ordentligviis ville Personer, der dømmes til Forbedringshuusarbeide, have at udstaae Straffen ved Arbeide i Enkeltcelle og ved Ophold i samme Dag og Nat med en saadan Forkortelse af Straffetiden, at denne, naar Nogen er dømt til 8 Maaneders Arbeide, nedsættes til 6 Maaneder, og naar Nogen er dømt til Arbeide i længere Tid, nedsættes med en Trediedel for de første 3 Aar og med Halvdelen for den paafølgende Tid.² Dog skal Bestyrelsen for Straffeanstalten med Justitsministeriets Billigelse være bemyndiget til at bestemme, at en til Forbedringshuusarbeide dømt Person skal udstaae Straffen i det Hele eller for en Deel ved Arbeide paa Fælles-arbeidsstuer³ uden Forkortelse i Straffetiden, naar Cellefængselsstraffen af særegne Grunde ansees som skadelig for ham eller iøvrigt som uhensigtsmæssig. Hensættes den Paagjældende ikkun i en Deel af

den ham idømte Straffetid til Arbeide i Enkeltcelle, indtræder Forkortelse af Straffetiden kun i Forhold til den Tid, hvori han uafbrudt har hensiddet i Enkeltcelle i 60 Dage eller derover, og beregnes særligt for hvert sammenhængende Tidsrum, hvori dette har været Tilfældet, overensstemmende med ovenstaaende Regel. Den Tid, hvori Nogen har været hensat i Enkeltcelle som disciplinær Straf for Forseelser, begaaede i Strafanstalten,⁴ kommer ikke i Betragtning til Nedsættelse i Straffetiden.

¹ Anordn. Nr. 12, 13. Februar 1873. Just. Min. Cirk. Nr. 31, 28. Febr. 1873, jfr. Cirk. Nr. 99, 19. Maj 1874 og Cirk. Nr. 218, 20. Oktober 1875, Justm. Cirk. Nr. 155, 24. Sept. 1878, Justm. Cirk. Nr. 62, 29. April 1879, Justm. Cirk. Nr. 90, 16. Juli 1880. Justm. Skr. Nr. 264, 18. Sept. 1891. Se endvidere Kanc. Cirk. 30. Sept. 1820, L. Nr. 67, 9. April 1891 § 56, jfr. Bek. Nr. 184, 30. Dec. 1891. L. 6. Marts 1869 § 3, L. Nr. 68, 7. Maj 1881 § 10. Justm. Cirk. Nr. 202 og 203, 5. Novbr. 1896, jfr. Justm. Skr. 9. Okt. 1897. ² Jfr. § 15. ³ Anordn. Nr. 12, 13. Febr. 1873 §§ 1, 20, 21, jfr. § 22. ⁴ Anordn. 1873 § 11.

§ 14.

Hvor en Straffebestemmelse giver Domstolene Valget imellem Tugthuusarbeide og Forbedringshuusarbeide, bør den sidste Straf anvendes, naar det ifølge den Skyldiges Alder, foregaaende Levnet og den af ham forøvede Forbrydelses Beskaffenhed findes antageligt, at Eensomheden og Afsondringen fra andre Straffanger vil kunne have en gavnlig Indflydelse paa ham, hvorimod Tugthuusstraf bliver at idømme de ældre eller mere forfærdede Forbrydere og navnlig dem, der tidligere have været straffede med saadan Straf eller med fleeraarigt eller gjentaget Forbedringshuusarbeide.¹

¹ Justm. Skr. 19. Juni 1866. Justm. Cirk. 16. August 1867. Kgl. Resol. 23. Dec. 1864 II Nr. 3.

§ 15.

Skal Nogen uden Afbrydelse udstaae flere ham ved forskellige Domme ikjendte Straffe af Forbedrings-

huusarbeide, blive disse med Hensyn til Straffetidens Forkortelse ved Straffens Udstaaelse i Enkeltcelle at betragte som en Eenhed. Længere end $3\frac{1}{2}$ Aar maa i Reglen Ingen hensættes i Cellefængsel, og bliver saaledes den Deel af den samlede Straffetid, der overskrider 6 Aar, at udstaae uden Forkortelse ved Arbeide paa Fællesarbeidsstue. Dog kan Bestyrelsen for Strafanstalten med Justitsministeriets Billigelse, naar den Paagjældende ønsker Saadant, og det ved Lægeerklæring¹ oplyses, at Hensyn til hans Helbred ikke derfor er til Hinder, tillade, at han ogsaa udstaaer den tilbageværende Deel af Straffen i Enkeltcelle med Straffetidens Forkortelse til det Halve.

¹ Justm. Skr. Nr. 52. 20. Febr. 1871. Justm. Skr. Nr. 246. 28. Nov. 1874.

§ 16.

Naar en Udlænding, der ikke de 5 sidste Aar har haft stadigt Ophold i den danske Stat,¹ har gjort sig skyldig til Strafarbeide, bliver han tillige at dømme til efter udstaaet Straffetid at bringes ud af Riget.² Det Samme skal efter Omstændighederne, og navnlig efter Beskaffenheden af den begaaede Forbrydelse, kunne finde Sted, naar den Paagjældende findes at have gjort sig skyldig til Straf af Fængsel paa Vand og Brød, og han tidligere, i eller udenfor Kongeriget, er straffet for Forbrydelser.

Udlændinge, som efter at være ifølge Dom udviste af Riget uden Tilladelse igjen begive sig ind i Landet, straffes med Fængsel eller med Forbedringshuusarbeide indtil 1 Aar, hvorefter de igjen blive at udvise af Riget.

Ved Udviisningen bliver den Paagjældende til Retsprotokollen at advare om Virkningerne af hans ulovlige Tilbagevenden.

¹ Justm. Skr. Nr. 24. 7. Febr. 1876. ² Kanc. Cirk. 6. Sept. 1825, Frdg. 30. Marts 1827 § 9. Justm. Cirk. 18. Marts 1857, jfr. Kanc. Cirk. 23. Oktober 1819. L. Nr. 52. 15. Maj

1875, jfr. Justm. Cirk. Nr. 169, 8. Okt. 1897. Jfr. Kane. Skr. 27. Jan. 1816, Justm. Skr. 3. Okt. 1865. Noten i. f. L. Nr. 67, 9. April 1891 § 56. — Regul. Nr. 184, 30. Decbr. 1891 § 1.

§ 17.

Som Fængselsstraffe¹ anvendes:

simpelt Fængsel,²

Fængsel paa sædvanlig Fangekost,³

Fængsel paa Vand og Brød⁴,

Statsfængsel.⁵

Al Fængselsstraf udstaaes i offentligt Fængsel overeensstemmende med Forskrifterne om Arrestvæsenet⁶.

¹ Jfr. §§ 25 og 26. ² § 18. ³ § 19. ⁴ § 20—24. ⁵ § 27. ⁶ Reglm. 7. Maj 1846, Cirk. 5. Sept. 1863, jfr. Cirk. Nr. 205, 24. Decbr. 1879. Justm. Skr. Nr. 42, 2. Marts 1878. L. Nr. 57, 5. April 1888 § 26 a. Justm. Skr. Nr. 314, 29. Okt. 1891.

§ 18.

Simpelt Fængsel¹ tilkjendes ikke i kortere Tid end 2 Dage² og ikke i længere Tid end 2 Aar (jfr. dog § 63). Den Fængslede er i dette Tilfælde ikke indskrænket til sædvanlig Fangekost.³

¹ Just. Min. Skr. Nr. 287, 2. Nov. 1872. ² Jfr. § 26. ³ Regl. 7. Maj 1846 E. §§ 6, 7 og 8, jfr. B. § 8 D. §§ 19 og 27. Jfr. Justm. Skr. 20. Dec. 1854. Kanc. Skr. 7. April 1821. ² L. Nr. 68, 7. Maj 1881 § 40, Nr. 1.

§ 19.

Fængsel paa sædvanlig Fangekost tilkjendes ikke under 2 Dage¹ og ikke over 6 Maaneder. Den Fængslede er i dette Tilfælde indskrænket til den Kost, han overeensstemmende med Forskrifterne om Arrestvæsenet² erholder.

¹ § 26. ² Reglm. 7. Maj 1846 D. §§ 18, 21 og E. § 6. Kgl. Resol. 30. Aug. 1826, jfr. Justm. Skr. 23. Aug. 1855. Kanc. Skr. 14. April 1818. Justm. Skr. 12. Sept. 1860.

§ 20.

Fængsel paa Vand og Brød tilkjendes ikke under 2 Dage og ikke over 30 Dage. Den Fængslede maa

ikke nyde Andet end Vand og Brød og dertil Salt. Brugen af Røgtobak tilstedes ikke¹.

¹ Jfr. Reglm. 7. Maj 1846 D. § 21 og E. §§ 6—7 samt Pl. 1. Juli 1817.

§ 21.

Personer under 18 Aar maae ei hendømmes i Fængsel paa Vand og Brød, men straffes istedet derfor, forsaavidt de ere under 15 Aar, med simpelt Fængsel,¹ ikke over 60 Dage, eller med Riis,² og, forsaavidt de ere imellem 15 og 18 Aar, enten med Fængsel paa sædvanlig Fangekost³ i dobbelt saa lang Tid eller med Rottingslag.⁴

¹ § 18. ² § 29, 3 St. Jfr. § 233. ³ § 19. ⁴ § 29, 2 St.

§ 22.

Er Nogen dømt til Fængsel paa Vand og Brød¹ i 5 Dage eller kortere Tid, bør Straffen fuldbyrdes uden Afbrydelse,² men hvor Straffetiden er 2 eller flere Gange 5 Dage, gives der 2 Dages Mellemfrist efter den femte og den tiende, 3 Dages Mellemfrist efter den femtende og den tyvende og 4 Dages Mellemfrist efter den femogtyvende Dag. Er Straffetiden 6 Dage, bør Straffen efter de 3 Dages Forløb afbrydes 1 Dag, men hvor den er 7, 8 eller 12 Dage, faaer den Skyldige, efter i 4 Dage at have udstaaet samme, den femte Dag fri.

Mellemfristerne kunne dog efter den Domfældtes Ønske, og naar Lægen finder,³ at hans Sundhed ikke derved udsættes for Fare, forkortes, eller, hvor Straffetiden ei er over 8 Dage, aldeles bortfalde; saa kunne de og, naar Straffetiden er 3 eller flere Gange 5 Dage, efter den Domfældtes Begjæring, hvis Lægen finder, at dertil er Grund, forlænges indtil 5 Dage.

I de Dage, hvori Straffen afbrydes, holdes den Paagjældende i Varetægtsfængsel,⁴ medmindre der haves Sikkerhed for hans Tilstedeblivelse, da han i saa Fald sættes paa fri Fod.⁵

¹ Justm. Skr. 20. Marts 1868, jfr. Justm. Skr. Nr. 163, 6. Oktb. 1885. ² Jfr. § 24. ³ Justm. Skr. 3. Sept. 1868. ⁴ Kanc. Skr. 20. Novbr. 1819 i. f. Pl. 1. Juli 1817. ⁵ Justm. Skr. 17. Okt. 1857, jfr. Justm. Skr. Nr. 17. 25. Jan. 1879.

§ 23.

Personer, der paa den Tid, Straffens Fuldbyr-delse begynder, ere over 60 Aar, skulle istedetfor i Fængsel paa Vand og Brød hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i firdobbelt saa lang Tid som den, hvori de skulde have udstaaet hiin Straf. Dog hvis de selv foretrække¹ at underkaste sig den dem idømte Straf af Fængsel paa Vand og Brød, skal dette være dem tilladt, naar Lægen finder,² at deres Sundhed ikke derved udsættes for Fare.

Ogsaa i andre Tilfælde, hvor Nogen efter sin særegne Legemsbeskaffenhed enten aldeles ikke kan udholde Straf af Fængsel paa Vand og Brød³ eller dog ikke i den hele Tid, bliver Straffen at forvandle til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i firdobbelt saa lang Tid, hvilket ligeledes finder Anvendelse paa Fruentimmer, der ere frugtsommelige eller give Die,⁴ dog at disse i Tillæg til den sædvanlige Forpleining erholde det Halve af samme saavel i Brød som i Penge.

¹ Justm. Skr. Nr. 110. 12. Maj 1874, jfr. Justm. Skr. 23. Aug. 1855. ² Justm. Skr. 3. Sept. 1868 og Nr. 169, 8. Sept. 1883. ³ Justm. Skr. 19. Maj 1858 og Nr. 42, 2. Marts 1878. ⁴ Justm. Skr. Nr. 43 af 10. Marts 1874 og Nr. 13, 12. Jan 1883. Justm. Skr. Nr. 81, 5. Marts 1896. Nr. 283, 5. Maj 1898.

§ 24.

Skal Nogen paa samme Tid formedelst flere ham overgaaede Domme udstaae Fængsel paa Vand og Brød¹ i længere Tid end 30 Dage, hensættes han for den øvrige Tid i Fængsel paa sædvanlig Fangekost efter det i § 25 bestemte Forhold.

Naar Nogen, der har hensiddet i Fængsel paa Vand og Brød, kort efter ifølge en ny Dom skal hensættes i lige Fængsel, bør Lægens Erklæring²

indhentes, om Straffen strax eller først efter et vist Mellemrum kan bringes til Anvendelse paa ham. Erklærer Lægen, at den Paagjældende først efter længere Tids Forløb kan udstaae ny Straf af Fængsel paa Vand og Brød, bliver Straffen at forandre til Fængsel paa sædvanlig Fangekost.

¹ Justm. Skr. 20. Marts 1868. ² Justm. Skr. 3. Sept. 1868 og Nr. 169, 8. Sept. 1883.

§ 25.

Naar der i denne Lov forekommer Straf af Fængsel uden nærmere Betegnelse, have Domstolene Valget imellem de i §§ 18—24 omhandlede Arter af denne Straf. Er en Bestemmelse tilføiet om den laveste Grad, hvori Straf af simpelt Fængsel kan anvendes, gjælder en tilsvarende Begrænsning med Hensyn til de andre Arter af Fængselsstraf.

Til 1 Dags Fængsel paa Vand og Brød svarer 4 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost og 6 Dages simpelt Fængsel.¹

¹ L. Nr. 53. 5. April 1888 § 14. 2. St. Søl. 1. April 1892 § 312. 2. St., L. Nr. 54. 15. Febr. 1895 § 6. L. Nr. 103. 10. April 1895 § 22. L. Nr. 43. 22. Marts 1897 § 17. 2. St., L. Nr. 29. 2. Marts 1900 § 5. 2. St.

§ 26.

Ved Anvendelsen af Fængselsstraf forstaaes ved en Dag et Døgn eller 24 Timer og ved en Maaned en Kalendermaaned. Det bliver derhos at iagttage, at Løsladelsen af Fængslet skeer til en til Indsættelsen svarende Tid.¹

¹ Jfr. Justm. Skr. 5. Febr. 1866. Kanc. Skr. 7. April 1821.

§ 27.

Statsfængsel er enten paa en vis Tid, ikke under 6 Maaneder og ikke over 10 Aar, eller for Livstid. Denne Straf udstaaes i særligt der indrettede Fængsler.¹

¹ Krigsm. Skr. Nr. 19 (Till. t. Min. A.). 11. Oktober 1872. L. Nr. 68. 7. Maj 1881 § 34.

§ 28.

Statsfængsel og simpelt Fængsel i lige Tid ansees som svarende til hinanden. Een Maanedes Strafarbejde regnes lige med 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

§ 29.

Legemlige Straffe ere to Slags: Rottingstraf og Riis.

Rottingstraf,¹ som bestaaer i Slag af et Spansk-rør, 1¹/₂ Tomme i Omkreds og ikke længere end 1¹/₂ Alen, anvendes paa Mandspersoner mellem 15 og 18 Aar, forsaavidt de efter indhentet Lægeerklæring² maae antages at kunne taale saadan Straf. Slagenes Antal, der ikke maa være under 10 og ikke over 25, bestemmes i Dommen.³

Riis⁴ tildeles under Fogdens Opsyn Drenge mellem 10 og 15 Aar og Piger mellem 10 og 12 Aar, og bestemmes Slagenes Antal, der ikke maa være under 10 og ikke over 25, ligeledes i Dommen. For særdeles vanartige Børn kan Straffen fastsættes til 2 Gange 25 Slag Riis, fordeelte paa 2 Dage.⁵

Paa Straffanger anvendes de i Lovene om Strafanstalterne fastsatte legemlige Straffe.⁶

¹ Kanc. Skr. 3. Novbr. 1840. ² Justm. Skr. Nr. 20, 12. Febr. 1885. ³ Justm. Skr. 2. April 1895. ⁴ Justm. Skr. 30. Juni 1858, 4. April 1860, 28. Novbr. 1868 og Nr. 307, 20. Nov. 1890. ⁵ Jfr. Politiv. f. Kbhvn. 22. Juni 1883 § 92, jfr. Tillæg 28. April 1892, L. 4. Febr. 1871 § 6, L. Nr. 55, 13. April 1894 § 5, L. Nr. 79, 8. Maj s. A. § 30, L. Nr. 71, 23. April 1897 § 19. ⁶ L. 3. Dec 1850 § 1 og 4 jfr. Anordn. Nr. 12, 13. Febr. 1873 § 11. Reglm. 7. Maj 1846 B § 12, E § 5.

§ 30.

Bøder idømmes fra 1 indtil 2,000 Rdl.¹ og tilfalde Statskassen.² Ere Flere medskyldige i det samme Forhold, hvorfor Bødestraf skal anvendes, idømmes Bøden hver især af dem.³

For det Tilfælde, at en Person, hvem en Bøde efter nærværende Lov⁴ er idømt, ikke fuldt betaler

samme inden den foreskrevne Frist,⁵ træder istedetfor⁶ Bøden en i Dommen fastsat, efter den Skyldiges personlige Forhold og Sagens øvrige Omstændigheder nærmere bestemt Straf af simpelt Fængsel, dog ikke over 30 Dages Fængsel for hver 100 Rd.s Bøde.⁷ Naar den Dømte fremsætter Begjæring derom for Fogden, og hans Helbredstilstand ikke er til Hinder derfor,⁸ bliver det simple Fængsel at forandre til Fængsel paa Vand og Brød i tilsvarende Tid.⁹

Forsaavidt saadant Fængsel er idømt for kortere Tid end 12 Dage, kan det dog ikke ombyttes med Fængsel paa Vand og Brød i kortere Tid end 2 Døgn. Naar simpelt Fængsel er idømt for længere Tid end 12 Dage i et Dageantal, hvori Tallet 6 ei gaaer op, bortfalder den overskydende Deel, forsaavidt den er mindre end 3 Dage, men regnes lige med 1 Dags Fængsel paa Vand og Brød, forsaavidt den udgjør 3 Dage eller derover.

¹ Jfr. § 59. L. Nr. 68. 7. Maj 1881 § 40. Nr. 2. ² Frdg. 6. Dec. 1743 § 1. jfr. Cirk. Nr. 71, 23. Marts 1872 Bil. 5. Nr. 27, 12. Marts 1888. Justm. Skr. Nr. 62. 25. Febr. 1871 og Nr. 76. 17. Marts 1877. Kultusm. Skr. 31. Juli 1883. Frdg. 6. Dec. 1743 § 7. Res. 25. Maj 1844 § 1. Res. 23. Dec. 1864 I § 1. ³ Justm. Skr. Nr. 62. 25. Febr. 1871. ⁴ Jfr. Lov 16. Febr. 1866. Justm. Skr. Nr. 71. 9. Marts 1871 og Nr. 170. 2. Maj s. A. Nr. 193. 19. Maj 1871. Nr. 101. 25. Marts 1872. Nr. 198. 19. Dec. 1885. ⁵ Justm. Skr. Nr. 153. 6. Aug. 1877. ⁶ Justm. Skr. 13. Marts 1869. Nr. 80. 11. Maj 1885. Foreløb. Lov Nr. 100. 13. Aug. 1886 §§ 6 og 7. Justm. Skr. Nr. 72. 5. April 1887. ⁸ Justm. Skr. 3. Sept. 1868. ⁹ § 25. 2. St. og Justm. Skr. Nr. 60. 28. Marts 1881.

§ 31.

Den Orden, hvori de almindelige Straffe følge efter hverandre, er Livsstraf, Strafarbejde, Fængsel paa Vand og Brød, Fængsel paa sædvanlig Fangekost, simpelt Fængsel og Bøder.

¹ Jfr. § 11 i. f., §§ 12. 25. 2. St., § 28. 1. Pkt. og § 33. 2. St.

§ 32.

Hvor den i Loven foreskrevne Forhøielse eller Nedsættelse af en Straf ikke kan finde Sted indenfor de for den paagjældende Strafart fastsatte Grændser, bliver i første Tilfælde den nærmest høiere og i sidste Tilfælde den nærmest lavere Strafart at anvende (jvfr. § 63).

§ 33.

Er den, som har gjort sig skyldig i en Forbrydelse, hvorfor Embeds- eller Bestillings-Fortabelse er foreskrevet som Straf,¹ paa den Tid, Dommen falder, ikke længere i Besiddelse af det Embede eller den Bestilling, hvori han forbrød sig, bliver han at straffe med Fængsel ikke under 3 Maaneders simpelt Fængsel, eller med Forbedringshuusarbeide, eller, hvis han senere har faaet andet Embede eller Bestilling, efter Omstændighederne med Fortabelse af samme.

Skal den i Loven bestemte Straf af Embeds- eller Bestillings-Fortabelse nedsættes, blive ligeledes disse Straffe at ansee lige med Straf af Fængsel, ikke under 3 Maaneders simpelt Fængsel, eller Forbedringshuusarbeide.

¹ Kap. 13 og § 226. Justm. Cirk. Nr. 64, 7. Maj 1897.

§ 34.

Gjenstande, der ere frembragte ved en Forbrydelse eller have været brugte eller bestemte til dennes Udførelse, kunne, naar det i det Offentliges Interesse findes nødvendigt, ved Dom konfiskeres.¹ Ligeledes kan det ved Dom bestemmes, at det ved en Forbrydelse erhvervede Udbytte, hvorpaa Ingen kan gjøre retligt Krav, skal være forbrudt.²

¹ D. L. 1—24—2. Reglm. 8. Jan. 1781 § 21, Justm. Skr. Nr. 143, 10. Juli 1874. L. Nr. 57, 1. April 1891 § 17. 4. St., jfr. L. Nr. 61, 24. April 1896, L. Nr. 43, 22. Marts 1897 § 17, 4. St., jfr. Skr. Nr. 151, 14. Juli 1888 Nr. 4, L. Nr. 63, 26. Marts 1898 § 11 i. f. ² Jfr. § 122. Kgl. Resol. 12. Aug. 1779, jfr. Kundg. 26. Febr. og Pl. 26. April 1812.

Tredie Kapitel.

Om Tilregnelighed, Nødværge og Nødstilfælde.

§ 35.

Handler, foretagne af Børn, som endnu ikke have opnaaet det 10de Aar, straffes ikke. Dog kan der, naar det findes fornødent, af det Offentlige anvendes Forbedrings- eller Sikkerhedsmidler mod saadanne Børn.¹

¹ Kanc. Skr. 17. Novbr. 1818.

§ 36.

Den, som efter at have fyldt 10, men endnu ikke 15 Aar,¹ begaaer en Forbrydelse, bliver ikkun at straffe, naar det efter Forbrydelsens Beskaffenhed, saasom naar det er Drab, betydelig Beskadigelse paa Legeme eller Helbred, Tyveri, Røveri eller Ildspaa sættelse, eller ifølge den Paagjældendes Forstandsudvikling og Opdragelse maa antages, at han har indseet Handlingens Strafbarhed, og derhos højere Straf end Bøder eller simpelt Fængsel vilde have ramt ham, hvis han havde fyldt det 18de Aar.² Straffen for Personer i den nævnte Alder maa ikke overstige Forbedringshuusarbejde i 2 Aar.³ Hvis iøvrigt Forholdene og Omstændighederne gjøre det antageligt, at det paagjældende Barn ved andre Foranstaltninger kan rettes og forbedres, skal Justitsministeriet⁴ være bemyndiget til at frafalde Paataale, forsaavidt den laveste Grad af Straffen for samme Forbrydelse, begaaet af en Voxen, ikke er højere end Forbedringshuusarbejde.

¹ Pl. 5. Maj 1797, jfr. Frdg. 3. Juni 1796 § 38. Frdg. 21. Maj 1751 § 1. ² § 56, 2. St., jfr. §§ 238 og 239, § 61, § 68, § 109 og § 233. Politivedt. f. Kbhvn. 22. Juni 1883 § 92, jfr. Tillæg Nr. 88, 28. April 1892 (jfr. Tillæg Nr. 181, 24. Decbr. 1900), L. 4. Febr. 1871 § 6, L. 8. Maj 1894 § 30. L. Nr. 71, 23. April 1897 § 19. L. Nr. 44, 29. Marts 1887 § 5. L. Nr. 68, 7. Maj 1881 § 49. ³ Pl. 11. Maj 1810, L. 3. April 1868 § 6, jfr. L. Nr. 49, 13. April 1894

fr. L. f. Isl. Nr. 24, 6. Novbr. 1897. ⁴ Pl. 3. Juli 1822, Justm. Skr. Nr. 353, 5. Okt. 1871 og Nr. 300, 19. Oktober 1891. L. Nr. 54 24. Maj 1879 §§ 2 og 3. L. 4. Febr. 1871 § 14.

§ 37.

Begaaes en Forbrydelse af en Person imellem 15 og 18 Aars Alderen, bliver den lovbestemte Straf at nedsætte, efter Omstændighederne indtil det Halve; dog kan for Personer i den nævnte Alder i intet Tilfælde høiere Straf anvendes end Strafarbejde i 8 Aar.¹

¹ § 61. § 69. Pl. 3. Juli 1822, Lov 3. April 1868 § 6, jfr. L. Nr. 49, 13. April 1894, jfr. L. f. Isl. Nr. 24, 6. Novbr. 1897. Pl. 24. April 1839 § 3, jfr. § 2. Pl. 16. Dec. 1840 § 2 i. f.

§ 38.

Straffrie ere Handlinger, som foretages af Personer, der ere afsindige,¹ eller hvis Forstandsevner ere enten saa mangelfuldt udviklede eller saa svækkede og forstyrrede, at de ikke kunne antages at være sig Handlingens Strafbarhed bevidst, eller som i Gjerningens Øjeblik manglede deres Bevidsthed.

Forsaavidt der i saadan Anledning anlægges Sag, kan det i Dommen bestemmes, at der mod den Paagjældende skal træffes Sikkerhedsforanstaltninger,² hvilke dog igjen ad Øvrighedsveien kunne ophæves, naar de efter indhentet Lægeerklæring³ ikke længer findes nødvendige.

¹ Justm. Skr. 1. Sept. 1870. Justm. Skr. Nr. 230, 12. Decbr. 1876. Justm. Cirk. Nr. 208, 31. Dec. 1887, jfr. Regul. Nr. 203, 3. Nov. 1888 § 31 (jfr. Bek. Nr. 265, 24. Decbr. 1892), Justm. Cirk. 11. Juni 1895. Frdg. 16. Decbr. 1840 § 2. ² Kanc. Skr. 11. Maj 1833, jfr. Kanc. Cirk. 6. Novbr. 1830 § 2, Justm. Skr. 4. Marts 1854 og Nr. 189, 16. Novbr. 1881. Justm. Skr. 24. Nov. 1862. ³ Pl. 4. Okt. 1825 Nr. 4. Justm. Skr. Nr. 112, 15. Juni 1883 og Nr. 169, 8. Sept. s. A. Justm. Skr. Nr. 105, 7. April 1888 og Nr. 270, 10. Okt. s. A.

§ 39.

En ringere Straf end den lovbestemte bliver at anvende paa Taaber eller andre Personer, der, om

de end ikke mangle al Bevidsthed, dog paa Grund af særegne Tilstande, som have Indflydelse paa Viljens Frihed, ikke kunne antages i Gjerningens Øieblik at have været i Besiddelse af den Tilregnelighed, der findes hos voxne og sjælssunde Personer.¹

¹ Frdg. 16. Decbr. 1840 § 2.

§ 40.

Handlinger, foretagne af Nødværge, ere straffrie, naar og forsaavidt de have været nødvendige for at modstaae eller afværge et paabegyndt eller overhængende uretmæssigt Angreb paa egen eller Andens Person, Ære eller Gods. Dog skal det kun til Forsvar for Liv, Helbred eller Velfærd være tilladt at anvende saadanne Forsvarsmidler, ved hvilke Angriberens Liv udsættes for øiensynlig Fare.¹

Har Nogen overskredet Grændserne for det tilbadte Nødværge, bliver det at afgjøre, om Gjerningen efter Omstændighederne kan tilregnes ham, eller om den paa Grund af den ved Skræk og Bestyrtelse fremkaldte Mangel paa Besindelse ikke kan tilregnes ham som strafbar. Kan Overskridelsen tilregnes ham, bliver Lovens almindelige Straf for den Angriberen tilføiede Skade dog ikke ubetinget at anvende, hvorimod en mindre efter Overskridelsens Grad lempet Straf kan idømmes.

¹ D. L. 6—12—8.

§ 41.

Den, som for at redde sig eller Andre fra en overhængende Fare for Liv eller Helbred bemægtiger sig fremmed Eiendom eller derpaa gjør Skade, skal ikke straffes for denne Handling, forsaavidt ingen anden Redningsmaade stod til hans Raadighed.¹

¹ § 199, jfr. § 109. Frdg. 4. Aug. 1819. Frdg. 28. Dec. 1836 § 1, L. Nr. 103, 10. April 1895 § 3, jfr. L. Nr. 49, 24. Marts 1899. L. 15. Maj 1868 §§ 31, 32, L. Nr. 28, 21. Marts 1873 §§ 26—28, L. Nr. 153, 30. Nov. 1874, Bek. Nr. 36, 30. Marts 1889 §§ 39, 43, jfr. § 27. Jfr. Justm. Skr. Nr. 263, 19. Dec. 1874 og Nr. 121, 1. Juli 1881. L. Nr. 57, 7. April 1876 §§ 1 og 13.

§ 42.

Ukyndighed om Straffeloven, den urigtige Formening, at den ved Loven forbudne Handling efter Samvittighedens eller Religionens Bud er tilladt eller endog befalet, eller omvendt at en lovbefalet Virksomhed af samme Grund er utilstadelig, saavelsom Beskaffenheden af Gjærningsmandens Bevæggrund og Øiemed udelukker ikke Anvendelse af Straf.¹

¹ § 57. Reskr. 31. Juli 1744, Frdg. 8. Febr. 1805, jfr. L. Nr. 97, 2. Juli 1880, Frdg. 26. Marts 1845 § 17, Lov Nr. 57, 7. April 1876 § 11. Instr. 21. Jan. 1875 § 10 og Instr. 8. Marts 1877 § 11. — L. Nr. 70, 27. April 1894 § 1.

§ 43.

Uagtsomme Handlinger straffes ikke uden udtrykkelig Hjemmel i Straffeloven.¹

¹ §§ 198, 207; jfr. § 204; §§ 284, 289, jfr. §§ 285—88; § 290, 3. St., jfr. L. Nr. 66, 23. April 1897 § 6, 2. St., §§ 291, 292, 2. St., 295, 2. St., 262, 2. St.; jfr. Konkursl. § 148; § 263, §§ 148, 149, 2. St., 143, 129, 130, 3. St., 132, 2. St., 160, 181, jfr. L. Nr. 47, 10. April 1874 § 2; § 267 L. Nr. 68, 7. Mai 1881 § 45.

Fjerde Kapitel.

Forsøg paa Forbrydelser.¹

¹ Frdg. 4. Oktbr. 1833 § 14, 11. April 1840 § 80, 26. Marts 1841 § 13. — L. 7. Maj 1881 § 45.

§ 44.

En Forbrydelse er ikke at ansee som fuldbyrdet, førend alt det er indtraadt, som ifølge Loven udkræves til samme, om end Gjærningsmanden har gjort Alt, hvad det var hans Hensigt at foretage til Udførelse af det forbryderiske Forsæt.

§ 45.

Den, som foretager nogen Handling, der sigter til at fremme eller bevirke Fuldbrydelsen af en For-

brydelse,¹ bliver, naar denne ikke er fuldbyrdet,² at straffe for Forsøg paa Forbrydelsen.

Straffen bortfalder imidlertid, hvis han af egen fri Villie og ikke paa Grund af Hindringer eller andre tilfældige Omstændigheder har opgivet sit forbryderiske Forsæt og derhos, forsaavidt han allerede havde iværksat Handlinger, som kunde bevirke Fuldbrydelsen, har forhindret denne, eller, forsaavidt han troede at have iværksat saadanne Handlinger, har truffet Foranstaltninger, som han antog for skikkede til at forhindre Fuldbrydelsen.

Udgjøre de foretagne Handlinger selvstændige Forbrydelser, indtræder den for disse forskyldte Straf.³

¹ Jfr. §§ 53 og 55; jfr. § 52, 2 Pkt.; § 54, 1 St. ² § 44. ³ § 53, 2. St., og § 54, 2. St.

§ 46.

Naar ikke anderledes med Hensyn til enkelte Forbrydelser er bestemt,¹ bliver Forsøg paa en Forbrydelse at straffe med en forholdsviis mildere Straf end den, Gjerningsmanden vilde have forskyldt, hvis Forbrydelsen var bleven fuldbyrdet. Ved Bestemmelsen af Straffen, der ingensinde maa overstige tre Fjerdedele af den i Loven for Forbrydelsen foreskrevne Straf, bliver navnlig at tage Hensyn til, om Forsøget meer eller mindre nærmer sig Forbrydelsens Fuldbrydelse.

¹ §§ 111, 121, 140 og 244. — §§ 283 og 276. Jfr. § 45, 2 St.

Femte Kapitel.

Om Deeltagighed i Forbrydelser.¹

¹ D. L. 1—13—17. Frdg. 8. Sept. 1841 § 5 i. f.

§ 47.

Naar To eller Flere have deeltaget i Udførelsen af en Forbrydelse,¹ bliver Enhver især at straffe som Gjerningsmand. En forholdsmæssig² ringere Straf,

2*

ikke under Halvdelen af den laveste og ikke over tre Fjerdedele af den højeste for Forbrydelsen i Loven bestemte Straf, bliver dog at anvende, naar en Deeltager kun har ydet Hovedmanden en mindre væsentlig Bistand ved Iværksættelsen af dennes Forbrydelse.

¹ Jfr. §§ 49 og 50. ² L. Nr. 47. 1. April 1887 § 46, jfr. § 50.

§ 48.

En lignende mindre Straf kommer til Anvendelse paa Enhver, som før Udførelsen ved Raad eller Daad har ydet Gjerningsmanden Bistand til Forbrydelsen. Dog kan en saadan Medhjælperes Straf nedsættes til en Trediedeel af den ringeste Grad af den Straf, der i Loven er foreskrevet for den af Medhjælperen tilsigtede Forbrydelse.¹

¹ Jfr. §§ 49 og 50.

§ 49.

Er Forbrydelsen ikke fuldbyrdet,¹ komme de i §§ 47 og 48 foreskrevne Regler til Anvendelse saaledes, at Straffen bestemmes i Forhold til den ved Forsøg paa Forbrydelsen forskyldte Straf.²

¹ §§ 44 og 45. ² § 46.

§ 50.

Har Nogen, efter allerede at have ydet Hjælp til en Forbrydelse, af egen Drift forebygget Udførelsen ved at bevæge Hovedmanden til at opgive den eller paa anden Maade, bliver han straffri. Har han forgjæves bestræbt sig for at hindre Forbrydelsen, kan Straffen nedsættes under den i § 48 foreskrevne Grændse.

§ 51.

Har Nogen, uden at have gjort sig skyldig til højere Straf efter næste Paragraf, ved Løfter, Opmuntringer eller andre Forestillinger søgt at virke til Iværksættelsen af en Forbrydelse,¹ t. Ex. ved at bestyrke et allerede fattet Forsæt eller fraraade dets

Opgivelse, bliver hans Straf at bestemme efter de i §§ 48—50 givne Regler.²

¹ Jfr. forel. L. Nr. 224. 2. Nov. 1885 § 1 (jfr. § 2), forel. L. Nr. 109, 19. Juni 1888. ² Frdg. 8. Sept. 1841 § 3 Nr. 5.

§ 52.¹

Den, der ved Løfter, Trusler eller andre Forestillinger har bestemt en Anden til at begaae en Forbrydelse, skal, dersom denne bliver fuldbyrdet,² straffes, som om han selv var Gjerningsmand. Bliver Forbrydelsen ikke fuldbyrdet, straffes han, som om han havde gjort sig skyldig i et Forsøg paa Forbrydelsen.³ En forholdsmæssig mildere Straf indtræder, naar det ikke er lykkedes Anstifteren at bevæge den Anden til at beslutte Forbrydelsen.

¹ Jfr. §§ 54 og 56. ² § 44. ³ § 46.

§ 53.

Naar den, som har bestemt en Anden til at begaae en Forbrydelse, bevæger ham til at opgive den, bliver han straffri, og det Samme gjælder, naar Anstifteren vel ikke har kunnet bevæge den Anden til at opgive Iværksættelsen, men dog paa anden Maade har forhindret Forbrydelsen. Har han ikke gjort dette Sidste, straffes han saaledes som i § 48 foreskrevet, dog at Straffen kan nedsættes, naar han har bestræbt sig for at forebygge Forbrydelsen.

Den, som har givet en Anden Tilsagn om at iværksætte en Forbrydelse, men endnu ikke har foretaget nogen dertil sigtende Handling, straffes efter Reglerne i § 49, jfr. § 48. Tager han sit Tilsagn tilbage, førend han har foretaget nogen til dens Iværksættelse sigtende Handling, bliver han straffri, naar han forhindrer Forbrydelsen; i modsat Fald kan Straffen nedsættes eller efter Omstændighederne endog ganske bortfalde.

§ 54.

Have To eller Flere i Samraad besluttet en Forbrydelses Udførelse ved fælles Bistand (Komplot),

da skulle de, dersom Forbrydelsen er bleven fuldbyrdet¹ eller begyndt,² Alle straffes som Gjerningsmænd, om de endog kun have medvirket til den ved at deeltage i Beslutningen. Er Forbrydelsen ikke kommen til Udførelse, straffes Deeltagelsen i Beslutningen som Forsøg paa Forbrydelsen.³

Have samtlige Deeltagere af egen Drift opløst Komplottet, førend nogen Forbrydelse er begaaet, ere de straffrie. Udtræder en enkelt Deeltager, bliver han ligeledes fri for Straf, dersom han forebygger Forbrydelsen; i modsat Fald straffes han efter Bestemmelsen i § 48, dog at Straffen kan nedsættes, naar han har bestræbt sig for at hindre Forbrydelsen.⁴

¹ § 44. ² § 45. ³ § 46. ⁴ Solov 1. April 1892 § 305.

§ 55.

Den,¹ som, efterat en Forbrydelse er bleven fuldstændig iværksat, uden noget derom forud udtrykkelig eller stiltiende givet Tilsagn har gjort sig medskyldig i den ved Handlinger, der gaae ud paa at sikkre Gjerningsmanden den ulovlig erhvervede Fordeel, selv at deeltage i denne eller paa anden Maade at fortsætte den ved Forbrydelsen tilveiebragte retsstridige Tilstand, belægges med en Straf, der ikke overskrider Halvdelen af den høieste og ikke er mindre end Fjerdedelen af den laveste for Forbrydelsen i Loven foreskrevne Straf.²

¹ § 56 i. f. ² L. §§ 238—240. § 267.

§ 56.

Har den med sin Ægtefælle samlevende Hustru ved sit Afhængighedsforhold til ham ladet sig bevæge til med ham at deeltage i en Forbrydelse, kan den almindelige for den udviste Meddeeltagthed i Loven foreskrevne Straf nedsættes, og dersom det maa antages, at hun ved at afslaae hans Begjæring vilde have udsat sig for Mishandling eller være bleven

nødsaget til at drage fra ham, kan hun endog efter Omstændighederne forskaanes for al Straf.¹

Det Samme skal gjælde om Andre, der paa Grund af deres Afhængighedsforhold til de Personer, i hvis Huus de leve og have deres Underhold uden derfor at yde Vederlag, have ladet sig forlede til med dem at deeltage i en Forbrydelse, saavelsom om Børn under 15 Aar, der af ældre Personer, som ifølge deres Forhold til dem maae antages at have en særegen Indflydelse over dem, ere blevne bevægede til at yde dem Bistand til en Forbrydelse. — For den i § 55² omhandlede Medskyld i Forbrydelser blive Børn under 15 Aar ikke at straffe.

¹ § 183, 2. St. ² §§ 238 og 239.

Sjette Kapitel.

Om Straffens Udmaaling og Nedsættelse i visse Tilfælde samt om Forbrydelsens Gjentagelse.

§ 57.

Ved Straffens Udmaaling indenfor de i Loven fastsatte Grændser skal fornemmelig tages Hensyn dels til Gjerningens større eller mindre Farlighed med særligt Hensyn til Tid, Sted og Udførelsesmaade, Gjenstandens Vigtighed og Skadens Omfang og Størrelse, dels til den større eller mindre Styrke og Fasthed i Gjærningsmandens Villie, Bevæggrundene til Handlingen, hans Opdragelse, Alder og foregaaende Vandel, hans særegne Stilling til den Forurettede og hans efter Gjærningens Udførelse udviste Forhold.¹

¹ §§ 133, 137, 141, 150, 183, 213, 242, 260 og 263 — §§ 102, 229 i. f. — §§ 190, 200, 203. — §§ 187, 189, 205, jfr. §§ 206 og 219. — §§ 56 og 103. Jfr §§ 166, 167, 191, 197, 201 — 203, 228. L. Nr. 68, 7. Mai 1881 §§ 45, 52, 57, 1. St., 88 i. f., 91, 122, 123, 146, 156, 172. Frdg. 8. Sept. 1841 § 4. Rskr. 20. Dec. 1799, Frdg. 13. Okt. 1819 § 4. Jfr. L. 11. Febr. 1863 § 16.

§ 58.

Har den Skyldige været underkastet en langvarig Varetægtsarrest,¹ uden at denne maa tilskrives hans eget Forhold under Sagen, skal dette ved Straffens Udmaaling komme i Betragtning som en formildende Omstændighed. Befindes hans Forhold kun at egne sig til Straf af en kortere Tids simpelt Fængsel eller Fængsel paa sædvanlig Fangekost, kan endog efter Domstolenes Bestemmelse den lidte Varetægtsarrest træde istedetfor Straf.²

¹ Justm. Skr. Nr. 214, 10. Novbr. 1876. ² L. Nr. 52, 5. April 1888, jfr. Justm. Skr. Nr. 158, 25. Juli 1888, Justm. Skr. Nr. 88 14. Marts 1896, Nr. 305, 28. Decbr. 1900, L. S. Isl. Nr. 32, 26. Oktbr. 1893.

§ 59.

Ved Fastsættelsen af Bøders Størrelse bliver særligt at tage Hensyn til den Skyldiges Formuesforfatning.

§ 60.

Har den Skyldige efter Forbrydelsens Udførelse viist virksom Bestræbelse for at fjerne eller dog saavidt muligt at formindske de skadelige Følger af samme, skulle Domstolene under iøvrigt formildende Omstændigheder være bemyndigede til at nedsætte Straffen under den lovbestemte laveste Grad, dog ikke under det Halve.¹ Det Samme gjælder, naar Nogen frivillig har angivet sig selv som skyldig eller medskyldig i en Forbrydelse og desangaaende afgivet fuldstændig Forklaring.²

¹ §§ 103, 135, 145, 146, 150, 151, 242, 247, 295. L. Nr. 68, 7. Mai 1881 § 102. ² Jfr. § 295, 2 St.

§ 61.

Naar der for Gjentakelsen af en Forbrydelse er i Loven fastsat en høiere Straf end den i Almindelighed foreskrevne,¹ kan denne høiere Straf dog ikke idømmes Gjerningsmanden, medmindre han for den tidligere Forbrydelse i den danske Stat er kjendt skyldig,² forinden han igjen forbrød sig, og hiin

Forbrydelse derhos er forovet, efterat han har opnaaet sit 18de Aar.

Naar der, efterat den tidligere Straf er udstaaet, er forløbet en Tid af 10 Aar, førend den nye Handling er begaaet, komme istedetfor Bestemmelserne om Gjentakelse de almindelige Regler om Straffens Udmaaling i § 57 til Anvendelse.

¹ §§ 114, 115, 230—32, 238. §§ 240, 241, 2. St., og 246, jfr. 237; §§ 239, 241. 1. St., og 246, § 243, §§ 277, 2. St., og 278, 2. St. — Kfr. §§ 247 og 248, §§ 251—53, 255 §§ 277, 1. St., 278. 1. St. og 279. L. Nr. 68, 7. Mai 1881 §§ 84—86, 88, 195. — L. 29. Dec. 1857 § 75, Frdg. 1 Febr. 1797 § 107, Pl. 27. Novbr. 1839 § 1. L. Nr. 47, 1 April 1887 §§ 38—40, § 43, L. Nr. 50, 1. April 1891 §§ 14—17, L. Nr. 69, 13. April 1894 § 25, L. Nr. 70, 27. April 1894 § 1, L. Nr. 79, 8. Mai 1894 § 23. ² § 7 og § 58, Frdg. 24. Jan. 1838 § 10 i. f. Pl. 26. Juli, 1837 § 5. Reskr. 20. Decbr. 1799, jfr. Frdg. 13. Okt. 1819 § 4.

Syvende Kapitel.

Om Sammenstød af Forbrydelser og Straffens Forandring i visse Tilfælde.

§ 62.

Findes Nogen under samme Sag¹ skyldig i flere Forbrydelser, bliver Straffen for disse at fastsætte under Eet, saaledes at de alle medvirke til at bestemme dens Størrelse; dog bortfalder Spørgsmaalet om yderligere Straf for de øvrige Forbrydelser, naar den største af de begaaede Forbrydelser medfører Livsstraf eller Strafarbejde paa Livstid.

Dersom Forbrydelserne alle staae under den samme Straffebestemmelse, kan dennes høieste Grad ikke overskrides; staae de under forskellige Straffebestemmelser, bør Straffen ligeledes ordentligviis holde sig indenfor Grændserne af den Bestemmelse, som hjemler den største Straf, men denne kan dog, naar der ved flere Handlinger er begaaet Forbry-

delser af forskjelligt Slags, efter Omstændighederne forhøies med indtil det Halve.

Undtagelsesviis skulle Domstolene, naar den Skyldige paa samme Tid skal dømmes for en større og for en forholdsmæssig kun ubetydelig Forbrydelse, være bemyndigede til at anvende endog den ringeste Grad af den for hiin foreskrevne Straf, naar denne efter Omstændighederne i det Hele maa ansees tilstrækkelig.

¹ Frdg. 3. Juni 1746 § 6. Frdg. 21 Mai 1751 §§ 6—7. Frdg. 29. Novbr. 1837 § 5. — Næringsl. 29. Decbr. 1857 § 81.

§ 63.

Naar en Forhøielse af den for den paagjældende Forbrydelse lovbestemte Straf i Medfør af forrige Paragraf ikke vilde kunne finde Sted uden Overskridelse af de for de enkelte Strafarter fastsatte Begrænsninger, bliver Straffen i det Hele at forandre til en Straf af den nærmest paafølgende strængere Art efter det i Kap. 2 bestemte Forhold.¹

Den i Kap. 2 § 11 fastsatte Grændse for tidsbestemt Tugthuusarbeide skal dog ikke være til Hinder for i det her omhandlede Tilfælde at idømme saadant Strafarbeide for en Tid af indtil 24 Aar, ligesom ogsaa Grændsen for simpelt Fængsel kan forhøies til 3 Aar.

¹ § 32. jfr. § 31. Jfr. L. Nr. 68. 7. Mai 1881 § 53.

§ 64.

Oplyses det, efterat Nogen er dømt for en eller flere Forbrydelser, at han da tillige havde begaaet andre Forbrydelser, bliver der under en ny Sag at idømme ham en Tillægsstraf svarende til den Straf-forhøielse, som de saaledes senere oplyste Forbrydelser vilde have medført, hvis de vare blevne indtagne under den ældre Sag.¹ Forsaavidt den Skyldige paa den Tid, Dommen falder i den nye Sag, endnu ikke har udstaaet den ham tidligere

idømte Straf, og denne bestod i Strafarbeide, kan saadant idømmes ham som Tillægsstraf i kortere Tid end den i Kap. 2 § 11 i Almindelighed for de forskjellige Arter Strafarbeide foreskrevne korteste Tid.²

¹ Justm. Skr. Nr. 322, 14. Decbr. 1872. ² Just. Min. Skr. 12. Sept. 1866.

§ 65.

Med Hensyn til de af Straffanger i Strafanstalterne begaaede Forbrydelser blive Lovene om Strafanstalterne at anvende, ligesom ogsaa de i bemeldte Love givne Straffebestemmelser komme til Anvendelse, naar den, som er dømt til Tugthuusarbeide paa Livstid og ikke er benaadet, udenfor Strafanstalten begaaer en ny Forbrydelse, for hvilken ikke er bestemt Livsstraf.¹

¹ L. 3. Decbr. 1850, jfr. Pl. 31. Aug. 1813 § 6 ff. Pl. 16. Juli 1817 §§ 1—4. Frdg. 11. Marts 1818 §§ 1—3. Pl. 1. Febr. 1826. Jfr. Strfls. §§ 11 og 29. Anordn. Nr. 12, 13. Febr. 1873 § 11.

Ottende Kapitel.

Om Strafskyldens Forældelse.¹

¹ Bekgj. Nr. 62, 17. Mai 1873 Art. 9, Nr. 131, 30. Sept. s. A. Art. 6, Nr. 74, 13. Mai 1876, Art. 5, Nr. 107, 22. Okt. 1877 Art. 2, Nr. 65, 11. Mai 1878 Art. 10 m. fl.

§ 66.

Dersom det under en Straffesag findes, at der efter Forbrydelsens Udøvelse er forløbet 2 Aar, inden den blev paatalt ved Retten, eller at Paatale vel har fundet Sted, men at Sagen er bleven afviist og ikke gjenoptagen inden Udløbet af fornævnte Frist, skal den forskyldte Straf bortfalde, saafremt den ei vilde blive høiere end Bøder, simpelt Fængsel eller Riis.¹

Som Følge heraf bør Paatale til Strafs Lidelse ikke finde Sted, naar 2 Aar ere forløbne efter Udøvelsen af en Forbrydelse, der staaer under en Straffe-

bestemmelse, i hvilken ei høiere Straf end Bøder, simpelt Fængsel eller Riis er foreskrevet.

De i denne Paragraf indeholdte Bestemmelser skulle dog ikke komme til Anvendelse med Hensyn til de Forbrydelser, der omhandles i Kapitel 13.

¹ Justm. Skr. Nr. 438, 29. Decbr. 1871 og Nr. 155, 1. Juli 1875 i. f., Bkgj. 13. Mai 1876 Art. 5, 22. Okt. 1877, Art. 2, 11. Mai 1878, Art. 10. og 15. Sept. 1879 Art. 5.

§ 67.

Straffen for en Forbrydelse, der ei er undergiven offentlig Paatale eller kun efter den Fornærmedes Bøjæring skal forfølges af det Offentlige,¹ bortfalder ikke blot i Henhold til den i § 66 foreskrevne almindelige Regel, men derhos ogsaa, naar den Forurettede i en Tid af 1 Aar, efterat han beviislig er kommen til Kundskab om Gjerningsmanden, undlader at paatale Forbrydelsen eller at begjære den paatalt. Har den Forurettede vel betimelig begyndt Paatalen, men Sagen afvises eller hæves, kan han, naar 3 Maaneder ere forløbne efter Sagens Afvisning eller Ophævelse, ikke begynde ny Paatale, dersom fornævnte Frist af 1 Aar imidlertid er udløben.

¹ Jfr. § 298. L. Nr. 52, 5. April 1888 § 4, jfr. L. f. Isl. Nr. 32, 26. Okt. 1893 § 4, L. Nr. 69, 13. April 1894 § 26.

§ 68.

Forbrydelser, begaaede af Born under 15 Aar,¹ blive, om end Straffen vilde blive større end den i § 66 nævnte, ikke at paatale, forsaavidt Saadant ikke er skeet, inden den Paagjældende opnaaede 18 Aars Alderen. Findes det under en Sag, der er anlagt mod Nogen, efterat han har opnaaet denne Alder, at han har forøvet den Forbrydelse, hvormed der er Spørgsmaal, inden han fyldte 15 Aar, bortfalder Straffen.

¹ §§ 36 og 233. Jfr. L. 3. April 1868 § 6, jfr. L. Nr. 49, 13. April 1894, jfr. L. f. Isl. Nr. 24, 6. Novbr. 1897.

§ 69.

Paatales Forbrydelser, begaaede af unge Mennesker mellem 15 og 18 Aar, først efterat den Paagjældende har opnaaet 25 Aars Alderen, bortfalder den forskyldte Straf, naar det under Sagen findes, at Straffen, hvis Dommen skulde have været afsagt, inden den Paagjældende havde fyldt sit 18de Aar, ikke vilde have oversteget Rottingslag eller Fængsel paa sædvanlig Fangekost.¹ Falder Gjerningen ind under en Straftebestemmelse, som, hvis Dommen skulde afsiges, inden den Paagjældende fyldte 18 Aars Alderen, vilde udelukke høiere Straf end Rottingslag eller Fængsel paa sædvanlig Fangekost, bør Paatale til Strafs Lidelse ikke finde Sted, dersom den ei er iværksat, før Gjerningsmanden fyldte sit 25de Aar.

¹ § 37. Jfr. L. 3. April 1868 § 6, jfr. L. Nr. 49. 13. April 1894, jfr. L. f. Isl. Nr. 24. 6. Novbr. 1897.

§ 70.

Udenfor de i §§ 66—69 omhandlede Tilfælde forældes Strafansvaret ikke. Imidlertid skal Justitsministeriet være bemyndiget til at frafalde offentlig Paatale af en Forbrydelse, naar der er forløbet 10 Aar, siden den blev begaaet. Har der i et saadant Tilfælde været optaget Undersøgelsesforhør, bliver dette som Følge deraf at indsende til Ministeriet, der afgjør, om Tiltale skal finde Sted; men oplyses det først under den mod en Mistænkt anlagte Sag, at der er hengaaet 10 Aar efter Forbrydelsens Udøvelse, forinden Stævningen blev forkyndt, skal Retten om Sagen gjøre Indberetning til Justitsministeriet, der bestemmer, om Sagen skal paakjendes. Er der efter Afsigelsen af en Straffedom hengaaet 10 Aar, kan den kun efter Justitsministeriets Befaling fuldbyrdes.¹

¹ Justm. Skr. Nr. 155. 1. Juli 1875. L. Nr. 68. 7. Mai 1881 § 59.

Niende Kapitel.

**Forbrydelser mod Statens udvortes Sikkerhed
og Selvstændighed.¹**¹ Jfr. Strfls. § 5. D. L. 1—13—19.§ 71.¹

Naar Nogen, i den Hensigt at bringe den danske Stat eller nogen Deel deraf under fremmed Herredømme eller at løsrive nogen Deel af samme fra den danske Krone, opvækker Oprør eller sætter sig i Forbindelse med fremmede Magter,² straffes han paa Livet.

Den, som deltager i et saadant Oprør, ansees med Strafarbejde mindst i 3 Aar.

¹ § 109. I. St. ² Justm. Skr. 11. Febr. 1865.§ 72.¹

Den, der i en anden Hensigt end den i § 71 omhandlede sætter sig i Forbindelse med en fremmed Regjering for at fremkalde fjendtlige Forholdsregler eller endog Krig mod den danske Stat, straffes, naar fjendtlige Forholdsregler ere paabegyndte eller Krigen udbrudt, paa Livet eller med Tugthuusarbejde paa Livstid, men i modsat Fald med Strafarbejde mindst i 4 Aar.

Naar Nogen ellers til Fornærmelse eller Skade for den danske Stat træder i Forbindelse med en fremmed Regjering for at formaae denne til at indblande sig i Statens Anliggender eller optræde med Fordringer paa samme, bliver Strafarbejde eller under formildende Omstændigheder Statsfængsel indtil 10 Aar at anvende.

¹ § 109, 1 Stk.

§ 73.

Den, som offentlig i Tale eller Skrift¹ udtaler sig for, eller paa andre Maader end i §§ 71 og 72 omhandlet virker for at fremkalde fjendtlige Forholdsregler imod den danske Stat eller uberettiget

Indblanding i dens Anliggender fra fremmede Magters Side, bliver at ansee med Strafarbeide eller Statsfængsel indtil 6 Aar eller under særdeles formildende Omstændigheder med andet Fængsel, dog ikke under 3 Maaneders simpelt Fængsel, forsaavidt høiere Straf ikke maatte være forskyldt efter de i Kap. 4 og 5 givne Regler.

¹ L. 3. Jan. 1851 § 3, jfr. § 7.

§ 74.¹

Den, der under en udbrudt Krig til Fjenden forraader Fæstninger eller andre Forsvarsposter, Krigsskibe eller Tropper, offentlige Kasser, Tøihuse, Magasiner eller Forraad af Vaaben eller andre Krigsfornødenheder, eller som giver Fjenden Underretning om Operationsplaner eller Fæstningers eller andre Forsvarsposters Beskaffenhed eller Tilstand eller til Fjenden aabenbarer Løsen eller Signaler, saavelsom den, der forleder det tjenstgjørende Mandskab til Oprør, Overgang til Fjenden eller til at forlade en betroet Post, hverver Mandskab til Fjenden eller spionerer for samme --- straffes paa Livet eller med Tugthuusarbeide paa Livstid eller under formildende Omstændigheder paa visse Aar, dog ikke under 10 Aar.

Naar Nogen i Krigstid paa anden Maade med Raad eller Daad bistaaer Fjenden, bliver Strafarbeide, mindst i 3 Aar, at anvende.²

¹ § 109, 1. St. ² Jfr. Pl. 30. Okt. 1807, jfr. Pl. 4. Marts 1814. Pl. 29. Aug. 1811. Indm. Skr. 14. Juni 1864. L. Nr. 68, 7. Mai 1881 § 4, jfr. §§ 43, 46 og 80. Jfr. s. L. §§ 60, 64—67.

§ 75.

En dansk Undersaat, som under en udbrudt Krig bærer Vaaben imod Staten eller dennes Forbundsfæller, bliver under særdeles skjærpende Omstændigheder at straffe paa Livet, men ellers med Strafarbejde eller under formildende Omstændigheder Statsfængsel mindst i 3 Aar.

§ 76.

Den, som, uden at Tilfældet gaaer ind under § 74, uden Kongens Tilladelse foretager Hverving til fremmed Krigstjeneste, straffes, naar Landet er i Krig, med Strafarbeide indtil 6 Aar, og ellers med Fængsel, ikke under 2 Maaneders simpelt Fængsel, eller med Forbedringshuusarbeide indtil 2 Aar.

Den Undersaat, der uden Kongens Tilladelse i Krigstid lader sig hverve til fremmed men dog ikke fjendtlig Krigstjeneste, straffes med Fængsel eller efter Omstændighederne med Forbedringshuusarbeide indtil 1 Aar.

Hvervingen er fuldbyrdet, saasnart Nogen er antagen til fremmed Krigstjeneste.¹

¹ Justm. Skr. 30. April 1861, jfr. Frdg. 9. Juni 1819 § 1. Pl. 24. Marts 1821 § 18.

§ 77.

Den, som, ligeledes uden at Tilfældet gaaer ind under § 74, forleder nogen af det tjenstgjørende Mandskab i Hæren eller paa Flaaden til at rømme eller understøtter saadan Rømning, straffes, naar Landet er i Krig, med Strafarbeide indtil 8 Aar og ellers med Fængsel, ikke under 3 Maaneders simpelt Fængsel, eller med Forbedringshuusarbeide indtil 3 Aar.¹

¹ Foreløb. L. Nr. 224, 2. Nov. 1885, § 2, jfr. forel. L. Nr. 109, 19. Juni 1888. L. Nr. 68, 7. Mai 1881 § 4 jfr. § 43 og Kap. 5. og 6. Jfr. Pl. 24. Marts 1821 § 18, 29. Marts 1823 § 18, 4. Okt. 1823 § 18 og 12. April 1831 § 17.

§ 78.

Findes nogen Værnepligtig med Forsæt at have lemlæstet sig eller paa anden Maade at have gjort sig uskikket til Krigstjeneste,¹ bliver han at straffe med Fængsel eller under skjærpende Omstændigheder, navnlig naar Landet er indviklet i eller trues af Krig, med Forbedringshuusarbeide indtil 1 Aar.

¹ L. 6. Marts 1869 § 13 samt §§ 50 og 51, jfr. § 54. L. 8. Juli 1849, 5. Juli 1850 og 21. Marts 1864. L. Nr. 68, 7. Mai 1881 §§ 95 og 96.

§ 79.

Handler Nogen, hvem det er overdraget i Statens Anliggender at forhandle eller afgjøre Noget med en fremmed Magt, under Udførelsen af dette Hverv forsætlig mod Statens Tarv, bliver Strafarbeide fra 3 indtil 16 Aar at anvende.

§ 80.

Hvis Nogen, som ifølge sin offentlige Stilling har Adgang til at kjende Statens hemmelige Underhandlinger, Raadslagninger eller Beslutninger i Sager, hvorpaa Statens Sikkerhed eller Rettigheder i Forhold til fremmede Magter beroer, aabenbarer samme eller bekjendtgjør eller meddeler Uvedkommende de Dokumenter, som han burde holde hemmelige eller bevare, bliver Strafarbeide eller under formildende Omstændigheder Statsfængsel, dog ikke under 3 Aar, at anvende.

Faaer nogen anden Person Kundskab om saadanne Underhandlinger, Raadslagninger eller Beslutninger, eller kommer han i Besiddelse af deslige Dokumenter og aabenbarer dem, uagtet han ikke kunde være uvidende om, at de burde holdes hemmelige, ansees han med Statsfængsel eller under skjærpende Omstændigheder med Strafarbeide indtil 8 Aar.¹

¹ L. Nr. 68. 7. Mai 1881 § 79, jfr. §§ 4 og 80.

§ 81.

Den, som forfalsker, tilintetgjør eller paa anden Maade forvansker Beviisligheder eller andre Dokumenter, hvorpaa Statens Sikkerhed eller Rettigheder i Forhold til fremmede Magter beroe, ansees, dersom han ifølge sin offentlige Stilling har Adgang til samme, med Strafarbeide fra 3 indtil 16 Aar, og dersom han paa anden Maade er kommen i Besiddelse af samme, med Statsfængsel eller under skjærpende Omstændigheder Strafarbeide, indtil 8 Aar.

§ 82.¹

Den, som foretager nogen Handling, der sigter til at berøve en fremmed i Venskab med Kongen levende Regent Livet, straffes paa Livet eller med Strafarbeide paa Livstid eller under formildende Omstændigheder i visse Aar, dog ikke under 3 Aar.

Forgriber Nogen sig ellers paa en saadan fremmed Regents Person, straffes han efter Forbrydelsens Beskaffenhed med Strafarbeide eller Statsfængsel i eet eller flere Aar.

Den, der truer en fremmed i Venskab med Kongen levende Regent med personligt Angreb, overfalder ham med Skjældsord eller paa anden fornærmelig Maade tiltaler ham, straffes med Forbedringshuusarbeide, Statsfængsel eller andet Fængsel, dog ikke under 3 Maaneders simpelt Fængsel.

Naar Nogen ellers ved Ord, Tegn eller billedlig Fremstilling fornærmer fremmede i Venskab med Kongen staaende Magter, navnlig ved i trykte Skrifter² at laste og forhaane de regjerende Personer eller ved uden at nævne sin Hjemmel at tillægge dem uretfærdige og skammelige Handlinger, straffes han med Fængsel eller under formildende Omstændigheder med Bøder fra 50 til 500 Rd.

¹ Jfr. § 84. ² L. 3. Jan. 1851 § 3, jfr. § 7 (Frdg. 27. Sept. 1799 § 8.).

§ 83.¹

Den, som personlig angriber en fremmed Magts Gesandt ved Kongens Hof, straffes, forsaavidt Lovens almindelige Bestemmelser ikke medføre høiere Straf, med Forbedringshuusarbeide eller Statsfængsel indtil 2 Aar eller med andet Fængsel.

Den, som truer en saadan Gesandt med personligt Angreb, overfalder ham med Skjældsord eller paa anden fornærmelig Maade tiltaler ham, straffes med Fængsel.

Naar Nogen ellers ved Ord, Tegn eller billedlig Fremstilling fornærmer ham, straffes han med

simpelt Fængsel eller under formildende Omstændigheder med Bøder fra 50 til 500 Rd.

¹ Jfr. § 84.

§ 84.

I de i §§ 82 og 83 nævnte Tilfælde, med Undtagelse af de i § 82 1ste og 2det Stykke omhandlede, finder offentlig Paatale kun Sted, naar det af vedkommende fremmede Regjering eller Gesandt forlanges, og da efter Justitsministerens Befaling.

Tiende Kapitel.

Forbrydelser mod Statsforfatningen.

§ 85.¹

Den, som foretager nogen Handling, der sigter til at berøve Kongen Livet, Friheden eller Thronen, straffes paa Livet.

Den,² som i den Hensigt at forandre Statsforfatningen eller den bestaaende Thronfølgeorden, opvækker Oprør, eller paa andre Maader fremkalder eller leder Voldsgjerninger, der tilsigte at bevirke en saadan Forandring, straffes paa Livet eller med Tugthuusarbejde paa Livstid.

Den, som deltager i Oprør eller Vold af den omhandlede Beskaffenhed, ansees med Strafarbejde mindst i 3 Aar.

¹ § 109, 1. St. ² L. 3. Jan. 1851 § 3. L. Nr. 74, 7. April 1899 § 10.

§ 86.

Den,¹ som paa anden ulovlig Maade søger at bevirke en Forandring i Statsforfatningen eller Thronfølgeordenen, ansees med Strafarbejde eller under formildende Omstændigheder med Statsfængsel.

¹ L. 3. Jan. 1851 § 3.

§ 87.

Samme Straf, dog ikke over 8 Aar, ifalder den, der ved Vold, Trusel om Vold eller paa anden

ulovlig Maade søger at forhindre Foretagelsen af de forfatningsmæssige Valg eller de lovgivende Forsamlings Sammentræden og Virksomhed til en given Tid, uden at en Kuldkastelse af Forfatningen tilsigtes.

Ellevte Kapitel.

Forbrydelser mod Kongen og Kongehuset saavel som imod de lovgivende Forsamlinger m. m.

§ 88.

Forgriber Nogen sig paa Kongens Person, ansees han, forsaavidt ikke Lovens Bestemmelser medføre høiere Straf, med Tugthuusarbeide.

§ 89.

Den, som overfalder Kongen med Trusler, Skjældsord eller anden Forhaanelse, eller paa anden fornærmelig Maade tiltaler ham, ansees med Straf- arbeide eller Statsfængsel fra 1 indtil 8 Aar.¹

¹ Kgl. Resol. 8. April 1856, jfr. Reskr. 3. Juli 1705 og Reskr. 13. Febr. 1733.

§ 90.

Naar Nogen¹ ellers ved Trusler, Forhaanelser eller anden fornærmelig Adfærd² krænker den Ærbødighed, der skyldes Kongen, straffes han med Fængsel, dog ikke under 3 Maaneders simpelt Fængsel, eller med Forbedringshuusarbeide.

¹ L. 3. Jan. 1851 § 3. ² Justm. Skr. 26. Maj 1854.

§ 91.

Den, som foretager nogen Handling, der sigter til at berøve Dronningen, Thronfølgeren eller Enkedronningen Livet eller Friheden, straffes paa Livet eller med Tugthuusarbeide.

§ 92.

Forgriber Nogen sig ellers paa Dronningens, Thronfølgerens eller Enkedronningens Person, ansees

han, forsaavidt Lovens almindelige Bestemmelser ikke medføre højere Straf, med Strafarbeide.

§ 93.

Udøves nogen af de i §§ 89 og 90 omhandlede Forbrydelser mod Dronningen, Thronfølgeren eller Enkedronningen, blive de deri foreskrevne Straffe at nedsætte, efter Omstændighederne indtil det Halve.

§ 94.

Begaæes nogen af de i §§ 88—90 omhandlede Forbrydelser mod nogen anden af de efter Thronfølge-loven arveberettigede Prindser¹ eller mod nogen her i Riget boende Prindsesse², der hører til det danske Kongehuus, blive Lovens almindelige Straffe at forhøje, efter Omstændighederne indtil det Dobbelte.

¹ Tronfølge-lov 31. Juli 1853 Art. II. ² Kongeloven 14. Nov. 1665 Art. 21 ff., jfr. Grundlov 5. Juni 1849 i. f.

§ 95.¹

Den, som antaster nogen af de lovgivende Forsamlings Sikkerhed eller Frihed, udsteder eller adlyder nogen dertil sigtende Befaling, ansees, forsaavidt Forbrydelsen ikke gaar ind under § 85, med Strafarbeide eller Statsfængsel.

¹ Lov Nr. 32, 25. Februar 1871 § 1: Almindelig borgerlig Straffelovs § 95 affattes saaledes:

Den², som antaster nogen af de lovgivende Forsamlings Sikkerhed eller Frihed,³ udsteder eller adlyder nogen dertil sigtende Befaling, ansees, forsaavidt Forbrydelsen ikke gaar ind under § 85, med Strafarbeide eller Statsfængsel.

Samme Straf kommer til Anvendelse paa den, der paa lige Maade forgriber sig paa Rigsforstanderen⁴, Statsraadet, naar dette ifølge Lovgivningen fører Regjeringen⁵, Rigsretten eller Høiesteret.

² L. 3. Jan. 1851 § 3. ³ Jfr. rev. Grdl. § 43. ⁴ L. Nr. 25, 11. Febr. 1871. ⁵ S. L. §§ 1, 2, 4, 8 og 9, jfr. rev. Grdl. §§ 7 og 8.

§ 96.¹

Samme Straf kommer til Anvendelse paa den, der paa lige Maade forgriber sig paa Statsraadet, naar dette ifølge Grundloven fører Regjeringen, Rigsretten eller Høiesteret.

¹ ibd. § 2: Samme Lovs § 96 affattes saaledes:

Den, som ved Vold eller Trusel om Vold overfalder et Medlem af de lovgivende Forsamlinger under Udførelsen af det ham som saadant paa-hvilende Hverv eller paa Grund af den Maade, hvorpaa han har udført det, ansees, forsaavidt Forbrydelsen ikke efter sin Beskaffenhed medfører høiere Straf, med Strafarbejde indtil 6 Aar eller under formildende Omstændigheder med Fængsel, dog ikke under 3 Maaneders simpelt Fængsel.

§ 97.¹

De i §§ 88—94 omhandlede Forbrydelser paatales kun efter Befaling af Justitsministeriet.

¹ ibd. § 3: Samme Lovs § 97 affattes saaledes:

De i dette Kapitel omhandlede Forbrydelser paatales kun efter Befaling af Justitsministeren.¹

¹ Jfr. Noten til § 89.

Tolvte Kapitel.

Forbrydelser mod den offentlige Myndighed og Orden.

§ 98.

Den, som med Vold eller Trusel om Vold overfalder en Embedsmand under Udførelsen af hans Embedsgjerning eller i Anledning af samme, saavel som den, der paa lige Maade søger at tvinge en Embedsmand til at foretage en Embedshandling eller at afholde ham fra dens Udførelse, ansees, forsaavidt Forbrydelsen ikke efter sin Beskaffenhed medfører høiere Straf, med Strafarbejde indtil 6 Aar eller under formildende Omstændigheder med Fængsel, dog ikke under 3 Maaneders simpelt Fængsel.

Lægger ellers Nogen en Embedsmand Hin-

dringer iveien for Udførelsen af hans Embedsforretninger, straffes han med Fængsel eller Bøder.

Lige med Embedsmænd ansees i den omhandlede Henseende Amdraadsmedlemmer, Sogneforstandere eller andre lignende valgte Ihændehevare af offentlig Myndighed med Hensyn til Udøvelsen af samme.¹

¹ L. Nr. 52, 3. Mai 1873 § 38, L. Nr. 65, 23. Mai 1873 § 11, L. Nr. 74, 23. Mai 1873 § 19; jfr. L. Nr. 56, 12. April 1889 § 12; L. Nr. 47, 1. April 1887 § 42, L. Nr. 57 s. D. § 2, L. Nr. 35, 23. Marts 1888 § 3, L. Nr. 56, 5. April 1888 § 43, jfr. §§ 15 og 48, L. Nr. 71, 11. April 1901 § 29.—§ 102.

§ 99.

Den, som gjør sig skyldig i Vold eller Trusel om Vold mod Skildvagter, Militairpatrouiller eller andre udkommanderede Militairpersoner eller lægger dem Hindringer iveien for Udførelsen af deres Hverv, straffes efter Forskrifterne i § 98, dog at Straffen i de under sammes 1ste Stykke hørende Tilfælde efter Omstændighederne kan nedsættes indtil 1 Maanedes simpelt Fængsel.¹

¹ Jfr. L. Nr. 68, 7. Mai 1881 § 125.—§ 102.

§ 100.

Foretager Nogen de i § 98 betegnede Handlinger mod underordnede Rets- eller Politibetjente, Toldassistenter,¹ Sognefogder, Stævningsmænd eller andre lignende offentlige Bestillingsmænd,² straffes han med Forbedringshuusarbeide indtil 2 Aar, Fængsel eller under formildende Omstændigheder med Bøder.³

Lige med de nævnte Bestillingsmænd ansees de Personer, som af Retten eller Øvrigheden i Embedsmedfør ere kaldte til Bistand ved Udførelsen af offentlige Forretninger.

¹ L. Nr. 52, 23. Mai 1873 § 38, L. Nr. 65, 23. Mai 1873 § 11. ² L. om Sandflugtens Dæmpning 29. Marts 1867 § 20, L. 30. Jan. 1861 § 11, L. Nr. 56, 5. April 1888 § 43, jfr. §§ 15 og 48, L. Nr. 56, 12. April 1889 § 11, jfr. § 15, Bek. Nr. 108, 8. Aug. 1874 § 21, jfr. § 2, Bek. Nr. 10, 20.

Febr. 1875 § 21, jfr. § 8, Reglm. Nr. 135, 3. Sept. 1891 § 3 m. fl. ³ Justm. Skr. Nr. 228, 27. Aug. 1872. — § 102.

§ 101.

Den, som med Haan, Skjældsord eller anden fornærmelig Tiltale overfalder en Embedsmand eller nogen anden af de i §§ 98—100 omhandlede Personer under Udførelsen af deres Embede eller Bestilling eller i Anledning af samme, straffes med Fængsel eller Bøder.¹

¹ L. Nr. 71, 11. April 1901 § 29. — § 102.

§ 102.

Ved Udmaalingen af de i §§ 98—101 fastsatte Straffe bliver den Omstændighed, at vedkommende Embedsmand eller Bestillingsmand selv ved sin urigtige Adfærd har givet Anledning til Gjerningen, at tage i Betragtning som en Formildelsesgrund, og kan endog under denne Forudsætning Straf af Fængsel nedsættes til Bøder.

§ 103.¹

Har en samlet Mængde offentlig ved Ord eller Handlinger tilkjendegivet den Hensigt i Forening at tvinge Øvrigheden til at foretage eller undlade en Handling eller i Forening at vise voldsom Modstand imod Udførelsen af en af Øvrigheden truffen Bestemmelse, blive Hovedmændene, forsaavidt der øves Vold mod Person eller Gods, at ansee med Straf-arbejde indtil 6 Aar, og de øvrige Deeltagere med Fængsel, ikke under 3 Maaneders simpelt Fængsel, eller med Forbedringshuusarbejde indtil 2 Aar.

Øves ingen Vold mod Person eller Gods, men den forsamlede Mængde dog ikke har villet efterkomme Øvrighedens Opfordring til at gaa fra hinanden (§ 104), straffes Hovedmændene med Fængsel, ikke under 3 Maaneders simpelt Fængsel, eller med Forbedringshuusarbejde indtil 2 Aar, og de øvrige Deeltagere med Fængsel. Saafermt derimod den forsamlede Mængde, uden at have forøvet Vold mod

Person eller Gods, enten af egen Tilskyndelse eller paa Opfordring af Øvrigheden igjen er gaaet fra hinanden, blive kun Hovedmændene at straffe med Fængsel eller med Forbedringshuusarbeide indtil 1 Aar.

¹ Kfr. forel. L. Nr. 224, 2. Nov. 1885, forel. L. Nr. 109, 19. Juni 1888.

§ 104.

Naar en paa offentligt Sted forsamlet Mængde tre Gange af Øvrigheden i Kongens og Lovens Navn er opfordret til at skilles ad, straffes de, der ikke efterkomme denne Befaling, med Bøder eller Fængsel.¹

Øver Nogen derhos Vold mod Person eller Gods, uden at Forholdet dog falder ind under § 103, ansees han med Fængsel eller under skjærpende Omstændigheder med Forbedringshuusarbeide indtil 1 Aar.

¹ Rev. Grdl. § 89, jfr. § 88. L. om Omordn. af Kbhvn.s Politi 11. Febr. 1863 § 12, jfr. Instr. 7. Juni 1869 §§ 61—64. L. Nr. 21, 4. Febr. 1871 § 10, Bek. Nr. 250, 7. Dec. 1885 § 3. Jfr. Justm. Skr. 23. Juli 1852. Justm. Skr. Nr. 131, 24. Juni 1876, Nr. 107, 13. Juni 1887, L. Nr. 55, 13. April 1894 § 9.

§ 105.

Den, som ulovlig borttager eller beskadiger en efter Øvrighedens Foranstaltning opslaaet Bekjendtgørelse, straffes med Bøder eller Fængsel.

§ 106.

Paa samme Maade straffes den, som uden Befoielse forsætlig aftager eller beskadiger de af en offentlig Myndighed i Embedsmedfør anbragte Segl eller Mærker,¹ forsaavidt Handlingen ikke udgjør en anden selvstændig Forbrydelse.

¹ Frdg. 1. Febr. 1797 §§ 102 ff., jfr. Pl. 25. Juni 1818 ad § 103. L. 7. Febr. 1851 § 25. L. Nr. 52, 3. Mai 1873 § 38. L. Nr. 47, 1. April 1887 § 42.

§ 107.

Den, som tilegner sig en ham ikke tilkommende offentlig Myndighed, der kun kan udøves i Kraft af offentligt Embede, Bestilling eller Ombud, straffes,

forsaavidt Handlingen ikke efter sin Beskaffenhed medfører større Straf, med Bøder eller med simpelt Fængsel indtil 1 Aar.¹

¹ L. Nr. 68, 7. Mai 1881 § 143.

§ 108.

Den, som befrier en Fange ud af Øvrighedens eller Rettens Magt eller skaffer ham Midler og Leilighed til hans Undvigelse, straffes med Fængsel eller med Forbedringshuusarbeide, som, forsaavidt der er anvendt Vold eller Trusel om Vold mod Bevogterne, eller Befrieren har forsynet Fangen med Redskaber til paa saadan voldelig Maade at iværksætte Undvigelsen, kan stige til 4 Aar.

Befrier Nogen en paagreben eller anholdt Person eller skaffer ham Midler og Leilighed til Undvigelse, straffes han med Bøder eller Fængsel, og, forsaavidt Vold er anvendt, kan Straffen stige til Forbedringshuusarbeide indtil 2 Aar.

§ 109.

Den, som har erholdt sikker Kundskab om nogen af de i denne Lovs §§ 71, 72, 74 og 85 omhandlede Forbrydelser imod Kongen, Fædrelandet eller Statsforfatningen, og som ikke derom underretter Øvrigheden, skjøndt Saadant kunde skee uden Fare for hans eget eller hans Nærmestes Liv eller Velfærd, skal, dersom Forbrydelsen kommer til Udførelse, straffes med Fængsel eller Statsfængsel eller Forbedringshuusarbeide.

Under de nævnte Betingelser skal og den, som har erholdt sikker Kundskab om noget paatænkt Mord, Røveri eller anden Forbrydelse, hvorved Menneskers Liv udsættes for Fare, straffes med Fængsel eller Forbedringshuusarbeide, naar han ikke gjør, hvad der staaer i hans Magt, for at forebygge Forbrydelsen ved at advare den Person, der er udsat for Fare, eller paa anden efter Omstændighederne hensigtsmæssig Maade, om fornødent ved Anmeldelse til Øvrigheden.¹

De ovenstaaende Bestemmelser komme dog ikke til Anvendelse paa Børn under 15 Aar, og ei heller blive den Skyldiges Ægtefælle, Sødskende. Slægtinge eller Besvogrede i op- og nedstigende Linie, hans Fosterforældre eller hans Fosterbørn at straffe for undladt Angivelse til Øvrigheden.

¹ Instr. Nr. 101, 28. Sept. 1877 § 10, Instr. Nr. 129, 25. Novbr. 1896 § 11, jfr. § 22.

§ 110.

Den, som skjuler en Person, om hvem han veed, at han er en undvegen Fange, eller at han paa Grund af Forbrydelser forfølges af det Offentlige, eller som understøtter hans Flugt, straffes med Bøder eller Fængsel. Sidstnævnte Straf, eller under formildende Omstændigheder Bøder, bliver at anvende paa den, der, umiddelbart efterat en Forbrydelse er begaaet, eller naar den forfølges af det Offentlige, tilintetgjør eller skjuler Forbrydelsens Spor.¹

Ægtefæller, Sødskende, Slægtinge eller Besvogrede i op- og nedstigende Linie samt Fosterforældre og Fosterbørn blive dog ikke at straffe for saadanne Handlinger.

¹ Frdg. 8. Sept. 1841 § 3 Nr. 2—4.

§ 111.

Undvigelse og Sammenrottelse af de til Strafarbejde hensatte Fanger saavel som Forbrydelser af dem mod de ved Strafanstalten ansatte Embedsmænd eller Betjente straffes efter de derom i Lovene om Strafanstalterne indeholdte Bestemmelser.¹

Have andre Fanger indgaaet Forening om fælles Undvigelse, straffes de med simpelt Fængsel indtil 2 Maaneder eller andet Fængsel i tilsvarende Tid.

¹ Pl. 31. Aug. 1813 §§ 9—12 og 14, Pl. 16. Juli 1817 §§ 1—4, Frdg. 11. Marts 1818 §§ 1—3 og Pl. 1. Febr. 1826.

§ 112.¹

Forhindrer Nogen ved Vold eller Trusel om Vold, Retsmøder, Samling af kommunale Myndig-

heder eller anden lovbefalet Samling i offentligt Anliggende, bliver han at straffe med Fængsel eller Forbedringshuusarbeide indtil 1 Aar.

Samme Straf eller efter Omstændighederne Bøder ifalder den, som ved Vold eller paa anden lignende Maade afbryder eller forstyrrer Forretningerne eller Forhandlingerne i saadant Møde eller Forsamling.

¹ D. L. 1—12—2, 4, 5 og 6, Frdg. 3. Marts 1741 § 14, Anordn. f. Landsth. 23. Jan. 1739 § 19, Pl. 13. Aug. 1766 §§ 6—8, Instr. 7. Decbr. 1771 §§ 9 og 29, Pat. 10. Novbr. 1774 §§ 16 og 18, L. 11. Febr. 1863 § 19.

§ 113.

Den, som ved Vold eller Trusel om Vold antaster Valgfriheden enten ved at forhindre Nogen i at udøve sin Valgret til nogen af de lovgivende Forsamlinger eller ved at tvinge ham til at stemme paa en vis Maade, straffes med Forbedringshuusarbeide eller Fængsel.

Den sidstnævnte Straf er ogsaa anvendelig paa den, der ved Foretagelsen af de forfatningsmæssige Valg gjør sig skyldig i forsætlige Forvanskninger, eller som kjøber en Andens Stemme.¹

¹ Jfr. L. 12. Juli 1867 § 92 og L. Nr. 16, 7. Febr. 1901 § 92 A.

§ 114.

Hvo som sælger sin Stemme ved Valg til de lovgivende Forsamlinger, ansees med Bøder og forbryder sin Valgret, første Gang for et Tidsrum af 5 Aar, anden Gang for bestandig.¹

¹ Jfr. § 115, jfr. § 9, kfr. rev. Grdlv. § 30. Isl. Strflv. § 115.

§ 115.

Begaaes nogen af de i § 113 nævnte Handlinger ved Kommunalvalg, bliver Straf af Fængsel eller under formildende Omstændigheder af Bøder at anvende.

Den, som sælger sin Stemme ved Kommunalvalg, ansees med Bøder, og forbryder sin kommunale

Valgret, første Gang for et Tidsrum af 5 Aar, anden Gang for bestandig.¹

¹ Jfr. isl. Strflv. § 116.

§ 116.

Tager Nogen ulovlig sig selv til Rette,¹ ansees han, forsaavidt Gjerningen ikke efter den øvrige Lovgivning maatte medføre strengere Straf,² med Bøder. Saadan Selvtægt er ikke Gjenstand for offentlig Paatale.

¹ D. L. 1—1—3. ² Frdg. 29. Okt. 1794 § 42, jfr. L. Nr. 53, 25. Marts 1872 § 3. 1 St. og § 15, Strfls. § 279. L. Nr. 63, 28. Mai 1880 § 77.

Trettende Kapitel.

Om Forbrydelser i Embedsforhold.¹

¹ Frdg. 31. Juli 1739 § 2 i. f., jfr. Kanc. Prom. 14. Febr. 1705. Kanc. Cirk. 1. April 1806. L. Nr. 68, 7. Mai 1881 § 58.

§ 117.

Den Embedsmand,¹ som fordrer, modtager eller lader sig tilsige Gaver eller andre Fordele, til hvilke han er uberettiget, for sine Embedshandlinger, dog uden iøvrigt derved at krænke nogen Embedspligt, straffes med Bøder, ikke under 50 Rdl., simpelt Fængsel eller Embedsfortabelse.

¹ D. L. 2—17—4, Pl. 9. Febr. 1782, jfr. Frdg. 18. April 1871 § 82; Frdg. 7. Novbr. 1809 § 69, Kanc. Skr. 17. Juli 1827, Regl. 22. Jan. 1834 § 7 1, Frdg. 28. Dec. 1836 § 39, jfr. L. Nr. 103, 10. April 1895. L. 11. Febr. 1863 § 14; jfr. Instr. 7. Juni 1869 § 8; Bek. Nr. 40, 20. Marts 1872, Justm. Skr. Nr. 3, 3. Januar 1871, Instr. 10. Mai 1879 § 29, L. Nr. 55, 24. Mai 1879, § 3. L. Nr. 68, 7. Mai 1881 §§ 137 og 139. Frdg. 1. Febr. 1797 §§ 391—395, jfr. Strfls. § 309.

§ 118.

Naar en Embedsmand fordrer, modtager eller lader sig tilsige Gaver eller andre Fordele for Krænkelse af en Embedspligt, straffes han med Embedsfortabelse og med Fængsel, ikke under 3

Maaneders simpelt Fængsel, eller Forbedringshuusarbeide.

§ 119.

Den, som yder, lover eller tilbyder en Embedsmand Gaver eller andre Fordele for at formaae ham til at foretage eller undlade Noget, hvorved han gjør sig skyldig i Krænkelser af sin Embedspligt, straffes med Fængsel eller Bøder.

§ 120.

Den Dommer,¹ som i sin Dommervirksomhed fordrer, modtager eller lader sig tilsige Gaver eller andre Fordele, til hvilke han er uberettiget, straffes med Embedsfortabelse og under skjæpende Omstændigheder tillige med Fængsel, ikke under 3 Maaneders simpelt Fængsel, eller Forbedringshuusarbeide.

Gjør en Nævning sig i sin Virksomhed som saadan skyldig i lige Brøde, straffes han med Forbedringshuusarbeide eller Fængsel.

¹ Jfr. Instr. 7. Dec. 1771 § 22.

§ 121.

Den, som bestikker eller søger at bestikke en Dommer eller en Nævning, straffes med Fængsel eller under særdeles skjæpende Omstændigheder med Forbedringshuusarbeide indtil 2 Aar, forsaavidt Gjerningen ikke efter andre Bestemmelser maatte medføre højere Straf.

§ 122.

I de i §§ 117—121¹ omhandlede Tilfælde blive de ydede Gaver eller Fordele eller sammes Værdi at tilkjende Statskassen.

¹ L. Nr. 55, 24. Mai 1879 § 3.

§ 123.

Gjør en Dommer sig i sin Dommervirksomhed forsætlig skyldig i nogen Uretfærdighed, straffes han med Embedsfortabelse og med Strafarbeide indtil

10 Aar eller under formildende Omstændigheder Fængsel, ikke under 1 Aar.¹

¹ D. L. 1—5—3.

§ 124.

En Embedsmand, som misbruger sin Embedsmyndighed til retsstridig at tvinge nogen til at foretage, taale eller undlade Noget, straffes, forsaavidt Gjerningen ikke efter sin øvrige Beskaffenhed medfører større Straf, med simpelt Fængsel eller under skjærpende Omstændigheder med Embedsfortabelse.¹

¹ Jfr. § 210. § 126.

§ 125.

En Embedsmand, som under Udførelsen af sit Embede ulovlig anvender Hug og Slag eller anden Vold, straffes, forsaavidt Gjerningen ikke efter sin øvrige Beskaffenhed medfører større Straf, med Bøder eller simpelt Fængsel eller Embedsfortabelse.

§ 126.

Naar en Undersøgelsesdommer i en Strafferets-sag anvender ulovlige Tvangsmidler¹ for at udpresse Tilstaaelse eller Forklaring, straffes han med simpelt Fængsel eller Embedsfortabelse eller under formildende Omstændigheder med Bøder.

¹ Frdg. 21. Mai 1751 § 2, jfr. Frdg. 30. Dec. 1771 § 10. Rskr. 23. Okt. 1795, jfr. Kanc. Cirk. 8. Okt. 1844. L. 3. Marts 1852 § 60.

§ 127.

Den Dommer, som foretager eller lader foretage en lovstridig Fængsling eller lovstridig forlænger en Fængslings Varighed, straffes, forsaavidt Gjerningen ikke efter sin øvrige Beskaffenhed medfører større Straf, med simpelt Fængsel, ikke under en Maaned, eller med Embedsfortabelse.¹

¹ L. Nr. 52, 5. April 1888 § 7. Frdg. 3. Juni 1796 §§ 33 ff., Frdg. 13. Okt. 1819 § 6, Kanc. Cirk. 30. Marts 1843, jfr. Justm. Skr. Nr. 113, 18. Juni 1883.

§ 128.

Den Embedsmand, som foretager eller lader foretage en ulovlig Anholdelse, Huusundersøgelse eller Beslaglæggelse og Undersøgelse af Breve og andre Papirer, straffes med Bøder, simpelt Fængsel eller under skjærpende Omstændigheder med Embedsfortabelse.¹

¹ Rev. Grdl. § 80, Frdg. 22. Okt. 1701 Post 2, Kap. 2 og 3, L. 11. Febr. 1863 §§ 10 og 11, Instr. 7. Juni 1869 §§ 19—23, 53—56, 64, 77, 79, 85, 114, 116 og 117, L. Nr. 21, 4. Febr. 1871 §§ 8 og 9, L. 3. Marts 1852 §§ 39 og 45.

§ 129.

For Overtrædelse af de i Grundlovens §§ 85 og 86¹ indeholdte Bestemmelser, at Enhver, der anholdes,² inden 24 Timer skal stilles for en Dommer, at en af Grunde ledsaget Kjendelse³ skal afsiges snarest muligt og senest inden 3 Dage, at Ingen kan underkastes Varetagtsfængsel for en Forseelse, som kun kan medføre Straf af Pengebod eller simpelt Fængsel,⁴ og at der til Huusundersøgelse eller Beslaglæggelse samt Undersøgelse af Breve og andre Papirer udfordres en Retskjendelse, hvor ingen Lov hjemler en særegen Undtagelse,⁵ straffes Vedkommende, forsaavidt Handlingen ikke efter sin øvrige Beskaffenhed medfører større Straf, med Bøder.

¹ rev. Grdl. §§ 80 og 81, jfr. Grdls. 4. midlertidige Bestemmelse. Justm. Skr. 23. Juni 1854, jfr. dog Strfs. § 298. Frdg. 3. Juni 1796 §§ 26 ff. ² L. 11. Febr. 1863 § 10, L. 4. Febr. 1871 § 8. ³ Justm. Skr. Nr. 366, 21. Oktober 1871, Nr. 81, 27. Mai 1886. ⁴ L. Nr. 52, 5. April 1888 § 1, 2. St., jfr. Lov f. Isl. Nr. 32, 26. Okt. 1893. ⁵ L. 7. Febr. 1851 § 18, L. Nr. 47, 10. April 1874. Frdg. 28. Decbr. 1836 § 13, jfr. L. Nr. 103, 10. April 1895, jfr. L. Nr. 49, 24. Marts 1899, Frdg. 14. Mai 1845 §§ 9—16, Frdg. 2. Aug. 1786 § 18, L. Nr. 74, 23. Mai 1873 § 13, L. Nr. 65. s. D. § 9, L. 11. Febr. 1863 § 11, L. 4. Febr. 1871 § 9. Frdg. 2. April 1814 §§ 14 og 15, Pl. 26. Juli 1837 § 6, L. Nr. 47, 1. April 1887 §§ 32 ff. L. Nr. 50, 1. April 1891 § 3, jfr. § 8, L. Nr. 57, s. D. § 14, L. Nr. 43, 22. Marts 1897 § 14.

§ 130.

En Embedsmand, som foranlediger, beslutter eller fortsætter en kriminel Undersøgelse mod Nogen, hvis Uskyldighed er ham bekjendt, straffes med Embedsfortabelse og Fængsel, ikke under 3 Maaneders simpelt Fængsel, eller under skjærpende Omstændigheder Forbedringshuusarbeide.

Samme Straf rammer den Embedsmand, der forsætlig lader en ikjendt Straf fuldbyrde med Til-sidesættelse af de med Hensyn til Dommens Prøvelse ved høiere Ret eller Benaadning gjældende Bestemmelser.¹

Begaæes Handlingen i sidstnævnte Tilfælde af Uagtsomhed, straffes han med Bøder eller simpelt Fængsel.

¹ D. L. 1—24—55. Pl. 23. Mai 1840, Frdg. 16. Dec. 1840, Frdg. 7. Juni 1760, Pl. 3. Juli 1822, Rev. Grdl. § 80. Justm. Skr. 11. Dec. 1868. Rev. Grdl. § 26, jfr. Resol. 23. December 1864 II Nr. 3, Instr. 7. Dec. 1771 § 18.

§ 131.

Naar en Embedsmand, som ifølge sit Embede skal virke til Straffemagtens Haandhævelse, med Forsæt undlader at forfølge en strafbar Handling eller foretager eller efterlader Noget¹ for at bevirke enten Frifindelse eller en mindre Strafs Idømmelse eller for at forskaane Nogen for at udstaae den ham paalagte Straf, straffes han, forsaavidt Gjerningen ikke efter sin øvrige Beskaffenhed medfører større Straf, med simpelt Fængsel, Embedsfortabelse eller under formildende Omstændigheder med Bøder.

¹ Frdg. 3. Juni 1796 § 32. Kanc. Cirk. 30. Marts 1843, jfr. Justm. Skr. Nr. 113, 18. Juni 1883.

§ 132.

Har en Embedsmand, hvem en Fanges Bevogtning paaligger, forsætlig ladet Fangen undvige eller befordret hans Undvigelse, straffes han med Embedsfortabelse og under skjærpende Omstændigheder tillige med Fængsel eller Forbedringshuusarbeide.

Er det skeet af Uagtsomhed eller Forsømmelse, straffes han med Bøder, simpelt Fængsel eller Embedsfortabelse.

§ 133.

Hvis nogen Embedsmand, for at tilvende sig eller Andre en Fordeel eller for at skade Andre, i de til hans Embede hørende Protokoller anfører, hvad der ikke er foregaaet, eller anfører Noget anderledes, end det er foregaaet, udsteder Dokumenter, som han har at udfærdige efter sine Embedsbøger, af et falsk Indhold, forfalsker, tilintetgjør eller paa anden Maade forvansker Dokumenter, som ifølge hans Embede ere ham betroede eller tilgjængelige for ham, straffes han, forsaavidt Gjerningen ikke efter sin øvrige Beskaffenhed medfører større Straf,¹ med Embedsfortabelse og med Strafarbejde indtil 6 Aar eller under formildende Omstændigheder Fængsel, ikke under 6 Maanedes simpelt Fængsel.

¹ § 135 2. St. og §§ 268—76, L. Nr. 67, 9. April 1891 § 60, jfr. L. Nr. 97, 10. April 1895 § 71.

§ 134.

Har nogen foretaget nogen af de i § 133 ommeldte Handlinger, uden at Gjerningen kan henføres under Bestemmelserne i samme, eller iøvrigt i Embedsmedfør afgivet en falsk Attest eller Forklaring, eller forsætlig undladt i Attesten eller Forklaringen at oplyse Omstændigheder, der maae ansees væsentlig at henhøre til den omhandlede Sag, straffes han med Embedsfortabelse, simpelt Fængsel, ikke under 1 Maaned, eller under formildende Omstændigheder med Bøder.¹

¹ L. Nr. 67, 9 April 1891 § 60, jfr. L. Nr. 97, 10. April 1895 § 71.

§ 135.

Befindes nogen Embedsmand, der har offentlige Midler under Hænder og derfor staaer til Regnskab, at have Kasseangel,¹ skal han have sit Embede

forbrudt. Under skjærpende Omstændigheder bliver han derhos at straffe med Forbedringshuusarbeide, og er han undvegen med nogen Deel af de ham betroede Midler eller har forsøgt herpaa, kan Straffen stige indtil Strafarbeide i 8 Aar.

Sidstnævnte Straf er ogsaa anvendelig paa ham, naar han paa svigagtig Maade har søgt at skjule Kassemangelen, saasom naar de til Indførelse af Indtægterne eller Udgifterne eller til Kontrol med samme bestemte Bøger, Registre eller Regninger forsætlig ere urigtig førte, forfalskede eller skaffede til Side, eller naar falske Regnskaber eller Regnskabsuddrag eller andre Bilag til samme ere fremlagte, eller Indholdet falskeligt er angivet paa Fougstager, Poser eller Pakker.

Hvad ovenfor er anført om Mangler med Hensyn til betroede Penge og Penge-Effecter, finder ogsaa Anvendelse i Henseende til Korn, Fourage, Materialier og andre lignende Gjenstande.

Dersom den torefundne Kassemangel dækkes inden 3 Gange 24 Timer, kan under iøvrigt formildende Omstændigheder Tiltale bortfalde, naar vedkommende Ministerium dertil giver sit Samtykke.

¹ Alm. Kasseforordn. 8. Juli 1840 §§ 18 og 22, jfr. § 54. Justm. Cirk. Nr. 82, 26. Juni 1883.

§ 136.

Den Bogholder, Revisor, Kassekontrolleur eller anden Embedsmand, der befindes at have seet igjennem Fingre med en Oppebørselsbetjent, med hvem han er sat til at føre Tilsyn,¹ eller iøvrigt er meddelagtig i hans Brøde, er undergivet Ansvar og Straf lige med denne.

¹ Alm. Kasseforordn. 8. Juli 1840 §§ 40—45. Amtsstueoppeb.-Frdg. s. D. § 46, Frdg. ang. Kancelliets Regnskabsv. s. D. § 17. Justm. Cirk. Nr. 82, 26. Juni 1883.

§ 137.

En Embedsmand, hvem det paaligger at hæve Skatter eller andre offentlige Afgifter, skal, naar

han til egen Fordeel kræver eller oppebærer deslige Skatter eller Afgifter, om hvilke han veed, at de enten aldeles ikke skyldes eller kun med et ringere Beløb, straffes med Embedsfortabelse og under skjærpende Omstændigheder tillige med Fængsel eller Forbedringshuusarbeide.¹

¹ Jfr. Sportelreglm. 22. Marts 1814 §§ 161, 165.

§ 138.

Hvis nogen ved Postvæsenet ansat Embedsmand ulovlig aabner,¹ tilintetgjør eller underslaar de til Forsendelse med Posten indleverede Breve eller Pakker eller vidende understøtter en Anden i saadan Færd, straffes han, forsaavidt Gjerningen ikke efter sin øvrige Beskaffenhed medfører større Straf,² med Embedsfortabelse og under skjærpende Omstændigheder tillige med Fængsel eller Forbedringshuusarbeide.

¹ Anordn. Nr. 179, 7. Sept. 1888 II § 17. L. Nr. 84, 11. Mai 1897 § 17, 3. St. ² § 258.

§ 139.

Den Embedsmand, der aabenbarer, hvad der hans Embede vedkommende bør holdes hemmeligt, straffes, forsaavidt Gjerningen ikke efter sin øvrige Beskaffenhed medfører større Straf, med Bøder, simpelt Fængsel eller Embedsfortabelse.¹

¹ 2—5—20. 2—9—26, jfr. Strfls. § 308. Kanc. Cirk. 12 Sept. 1835, kongl. Resol. 10. Juli 1849, Instr. 7. Decbr. 1771 § 13, jfr. Strfls. § 310. L. Nr. 57, 5. Apr 1888 § 26, jfr. Anordn. Nr. 179, 7. Sept. s. A. II § 17. Bek. Nr. 81, 18. Juni 1886. Art. 2, Reglm. 9 Dec. 1890 § 3 m. fl. Jfr. L. Nr. 68, 7. Mai 1881 § 79, L. Nr. 50, 1. April 1891 § 3 i. f., jfr. § 8 i. f. Instr. Nr. 129, 25. Novbr 1896 § 11. L. Nr. 84, 11. Mai 1897 § 17.

§ 140.

En Embedsmand, som forsætlig forleder eller søger at forlede de ham underordnede Embedsmænd til Embedsovertrædelse, ansees med den for disse Overtrædelser bestemte Straf, og kan derhos efter Omstændighederne dømmes til at have sit Embede

forbrudt, hvor ikke denne Straf efter selve Forbrydelsens Beskaffenhed er paabudt.

§ 141.

Misbruger en Embedsmand i andre Tilfælde end de ovenfor nævnte sin Embedsstilling til egen Fordeel eller til at foretage Noget, hvorved Privates eller det Offentliges Rettigheder krænkes,¹ straffes han, forsaavidt Gjerningen ikke efter sin øvrige Beskaffenhed medfører større Straf med Bøder, simpelt Fængsel eller Embedsfortabelse.

¹ D. L. 1—9—10 L. 26. Mai 1868 §§ 6 og 14. L. Nr. 67, 9. April 1891 § 60, jfr. L. Nr. 97, 10. April 1895 § 71.

§ 142.

Den Embedsmand, som nægter eller forsætlig undlader at opfylde, hvad der er ham lovlig befalet, straffes med Bøder, simpelt Fængsel eller Embedsfortabelse.¹

¹ L. Nr. 84, 1. April 1893 § 3, 2. St. Jfr. Instr. Nr. 129, 25. Novbr. 1896 § 17. L. Nr. 39, 16 Marts 1900 § 13 og 27, jfr. Bek. Nr. 104, 14. Mai s. A. §§ 23 og 37.

§ 143.

Forsømmelse eller Skjødesløshed i Embedsførelse, hvorfor Straf ei særskilt i Lovgivningen er fastsat, straffes ligeledes, naar Nogen oftere deri gjør sig skyldig, eller naar grov Forsømmelse eller Skjødesløshed er udviist, med Bøder, simpelt Fængsel eller under skjærpende Omstændigheder med Embedsfortabelse.¹

¹ D. L. 1—5—8, Frdg. 3. Juni 1796 §§ 35 og 39, L. 25. Januar 1828 § 8, L. 16. Januar 1828 §§ 7—8, 13—15 og 19, L. Nr. 66, 28 Mai 1880 § 6. D. L. 1—5—13 og 19. Stpll. 19. Febr 1861 § 87, Frdg. 12. Febr. 1790 § 2, Pl. 21. April. 1824 § 1, Frdg. 19. Aug. 1735 § 17 (jfr. Frdg. 8. Januar 1802), L. Nr. 84, 1. April 1893 § 3, 2 St. Kultm. Cirk. 31. Okt. 1891 § 8 i. f. L. Nr. 39, 16. Marts 1900 §§ 13 og 27, jfr. Bek. Nr 104, 14. Mai s. A. §§ 23 og 37.

§ 144.

Hvad ovenfor om Embedsmænd og Embeder er fastsat, gjælder tillige med Hensyn til Bestillings-

mænd og de dem betroede Bestillinger,¹ dog saaledes at Straffen forholdsvis kan nedsættes, og at istedetfor Embedsfortabelse efter Omstændighederne Fængsel eller Bøder kan anvendes paa Bestillingsmænd.

De foregaaende Bestemmelser ere derhos ikke alene gjældende med Hensyn til dem, der ere fast ansatte i Embede eller Bestilling, men ogsaa med Hensyn til dem, hvem det er overdraget midlertidig at forestaae et Embede eller en Bestilling eller at udføre nogen dertil hørende Forretning, dog saaledes at hvor Embeds- eller Bestillingsmanden skulde fradømmes Embede eller Bestilling, vil Straf af Fængsel eller Bøder træde istedet.

¹ L. om Sagførervirksomheden 26. Mai 1868 § 14, jfr. § 6, jfr. Frdg. 19. Juli 1793. Rskr. 13. Marts 1750 og 6. Jan. 1764, L. Nr. 67, 9. April 1891 § 60, L. Nr. 84, 11. Mai 1897 § 17, 3. St. L. Nr. 39, 16. Marts 1900 §§ 13 og 27, jfr. Bek. Nr. 104, 14. Mai s. A. §§ 23 og 37.

Ejortende Kapitel.

Meened og andre dermed beslægtede Forbrydelser¹.

¹ Frdg. 15. April 1840 § 14.

§ 145.

Det Vidne, der for Retten edelig aflægger falsk Forklaring, hvad enten Edfæstelsen følger efter Forklaringen, eller denne afgives i Henhold til en foregaaende Edfæstelse, ansees med Strafarbejde fra 2 indtil 10 Aar, forsaavidt ikke højere Straf maatte være forskyldt ifølge Beskaffenheden af det ved den falske Forklaring bevirkede eller tilsigtede Onde. Tilbagekalder Vidnet af egen Drift sin falske Forklaring, kan en ringere Grad af Strafarbejde anvendes, og under særdeles formildende Omstændigheder kan Straffen endog bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød, dog ikke under 4 Gange 5 Dage.¹

¹ Jfr. L. Nr. 57, 3. April 1900, jfr. Anordn. Nr. 109, 18. Mai s. A.

§ 146.

Naar Nogen uden at være bleven taget i Ed har aflagt falsk Forklaring for Retten,¹ straffes han med Fængsel paa Vand og Brød, ikke under 2 Gange 5 Dage, eller med Forbedringshuusarbejde; dog kan Straffen under særdeles for ham talende Omstændigheder bestemmes til simpelt Fængsel, ikke under 2 Maaneder. Dersom han af egen Drift tilbagekalder sin falske Forklaring, kan Straffen nedsættes til simpelt Fængsel i 8 Dage eller endog under særegne formildende Omstændigheder aldeles bortfalde.

¹ Justm. Skr. 25. April 1855.

§ 147.

Har Nogen i offentlig Straffesag afgivet falsk Vidneforklaring, men det befindes, at Sagen gjaldt ham selv, eller at han havde Anledning til at antage dette, bliver han ikke at straffe, hvis Forklaringen ikke er bleven bekræftet med Ed; har Edfæstelsen fundet Sted, kan Straf af Fængsel anvendes. — Befindes det iøvrigt i Tilfælde, hvor Nogen har aflagt falsk Forklaring for Retten, at Vidnesbyrd ikke burde have været æffordret ham paa Grund af hans Forhold til Sagen eller Parterne,¹ blive de i §§ 145 og 146 foreskrevne Straffe at nedsætte, og kan, naar Edfæstelse ikke har fundet Sted, under formildende Omstændigheder endog Straf af Bøder anvendes.

¹ D. L. 1—13—16. Pl. 16. Sept. 1778. Frdg. 14. Mai 1845 § 17, jfr. Kanc. Skr. 31. Mai 1836. D. L. 2—5—20 og 2—9—26, jfr. Kskr. 20. Marts 1830. Frdg. 19. Juli 1793. Reskr. 13. Marts 1750 og 6. Jan. 1764. Kanc. Skr. 8. Nov. 1831. — Kanc. Skr. 14. April 1846.

§ 148.

Har et Vidne alene af Ubetænksomhed undladt at meddele, hvad han vidste til Sagens Oplysning,

straffes han med Fængsel eller under særdeles formildende Omstændigheder med Bøder.¹

¹ Frdg. 10. April 1833 § 2.

§ 149.

Naar Mænd, som af Retten, Øvrigheden eller anden offentlig Myndighed ere udnævnte til at afholde Syns-, Skjøn- eller Taxationsforretninger, under Ed eller i udtrykkeligt Henhold til en forhen aflagt Ed¹ afgive saadant Syn, Skjøn eller Taxation mod deres Overbeviisning, blive de at straffe som falske Vidner.

Gjøre deslige Mænd sig skyldige i mindre betydelige Misligheder, straffes de med Fængsel eller under særdeles formildende Omstændigheder med Bøder.

¹ L. om Hoveris Afløsning. 4. Juli 1850 § 2 i. f., L. om Pligtarb. Afløsning. s. D. § 2 i. f., L. om Jordbonit. s. D. § 1, 1. St., L. Nr. 81, L. om Fattighuse s. D. § 3, L. Nr. 81, 11, Mai 1897 §§ 22 og 31. L. Nr. 79, 8. Mai 1894 § 2 b. L. om Kirkesyn 19. Febr. 1861 §§ 28, 37, jfr. L. Nr. 49, 9. Marts 1893 § 7. Lov om Borttagelse af Sten 23. Jan. 1862 § 2. L. 6. Marts 1869 § 14. L. Nr. 14, 27. Jan. 1872 § 16, L. Nr. 53, 25. Marts 1872 § 13. L. 19. Marts 1869 § 4, jfr. Justm. Skr. 9. Aug. 1869. L. Nr. 155, 30. Nov. 1874 § 16, jfr. §§ 82 og 83. Vedt. Nr. 95, 18. Juli 1874 § 59 m. fl. St. L. Nr. 39. 24. Marts 1899 §§ 17 og 18. L. Nr. 87, 23. Mai 1902 §§ 4 o. ff. Jfr. § 152.

§ 150.

Har en Part for Retten bekræftet sit Udsagn med falsk Ed, bliver han at straffe lige med et falsk Vidne.¹ Dersom han imidlertid kun har villet frie sig selv for Straf ved saadan falsk Ed, kan Straffen efter Omstændighederne nedsættes, endog til den laveste Grad af Forbedringshuusarbejde eller, forsaavidt Forudsætningen for § 145 2det Punktum er tilstede, til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

¹ § 145.

§ 151.

Hvis Nogen, der udenfor de ovennævnte Tilfælde for en offentlig Myndighed har at bekræfte Noget med sin Ed,¹ gjør sig skyldig i Meened, bliver han at straffe med Forbedringshuusarbeide. Tilbagekalder han af egen Drift sit falske Udsagn, kan Straffen under formildende Omstændigheder ned-sættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

¹ Frdg. 1. Mai 1747 § 3, jfr. Pl. 1. Juli 1840, Frdg. 4. Mai 1803 § 4, jfr. Pl. 8. April 1825, L. om komm. Sk. i Kbhvn. 19. Febr. 1861 § 21, L. om Krigsskat 21. Marts 1864 § 18.

§ 152.

De ovenfor givne Bestemmelser gjælde ogsaa med Hensyn til falsk skriftlig Bekræftelse i Henhold til en tidligere aflagt Ed,¹ saavelsom med Hensyn til saadan Bekræftelse under Ed, hvor Lovene hjemle Anvendelse af skriftlig Ed.²

¹ Frdg. 3. Juni 1796 § 20, jfr. § 19. ² D. L. 1—13—4.

§ 153.

Ligeledes ere de ovenanførte Straffebestemmelser anvendelige paa dem, der enten aflægge Ed paa anden end den i Loven foreskrevne almindelige Maade¹ eller afgive en Forsikring, der træder i Eds Sted.²

¹ 1—13—8, Frdg. 10. April 1833, Frdg. 25. Juni 1842, Frdg. 23. Decbr. 1771 § 2, L. 19 April 1864, jfr. Justm. Skr. Nr. 21, 3. Febr. 1879, rev. Grdl. § 79, Justitsreglm. f. Trankebar 13. Juli 1836 § 11. ² L. Nr. 63, 28. Mai 1880 § 6, 5. St.

§ 154.

Den, som i de Tilfælde, hvor Loven paabyder eller tilsteder Saadant, afgiver en Erklæring under Tilbud af Ed eller paa Tro og Love,¹ straffes, naar Erklæringen befindes at være falsk, med Fængsel eller under formildende Omstændigheder med Bøder, forsaavidt særlige Lovbestemmelser ikke maatte fore-skrive nogen anden Straf.

¹ Frdg. 1. Febr. 1797 § 236, Frdg. 12. Sept. 1792 § 4, Frdg. 8. Febr. 1810 § 2 d. L. om komm. Sk. i Kbh. 19. Februar 1861 § 21, jfr. L. Nr. 58, 1. April 1887 § 11, L. 4. Juli 1863 § 17, L. Nr. 156, 30. Nov. 1874 §§ 4 og 10 jfr. § 11, Bek. Nr. 115, 16. Okt. 1879, L. om Skibes Registrering 13. Marts 1867 § 9 Nr. 2 og § 13, Skibsregistreringslov 1. April 1892 §§ 11 og 14. L. om Oplb. 23. Febr. 1866 § 9, jfr. L. Nr. 34, 30 Marts 1894 § 15, Vedt. 10. Juni 1871 § 20, L. Nr. 67, 9. April 1891 § 50. L. Nr. 69, s. D. § 3, jfr. L. Nr. 96, 23. Mai 1902 § 3.

§ 155.

Naar Nogen ellers til Brug i Retsforhold, der vedkomme det Offentlige, afgiver falsk skriftlig Erklæring¹ eller skriftlig bevidner Noget, hvorom han ingen Kundskab har,² bliver han at straffe med Bøder eller Fængsel, forsaavidt Gjerningen ikke efter sin Beskaffenhed medfører høiere Straf.

¹ D. L. 1—26—1, jfr. Strfs. § 308. ² Frdg. 31. Aug. 1695, jfr. Strfs. § 309, Frdg. 30. April 1824 § 4, L. Nr. 39, 30. Marts 1889 § 10 i f., kfr. L. f. Isl. Nr. 39, 30. Marts 1893 § 10. L. Nr. 69, 9. April 1891 § 3, jfr. L. Nr. 96, 23. Mai 1902. Grundlov 28. Juli 1866 § 46.

Femtende Kapitel.

Forbrydelser med Hensyn til Religionen.

§ 156.

Den, der driver Spot med eller forhaaner noget her i Landet bestaaende Religionssamfunds Troeslærdomme eller Gudsdyrkelse, straffes med Fængsel, ikke under 1 Maanedes simpelt Fængsel, eller under særdeles formildende Omstændigheder med Bøder.¹

¹ Rev. Grdl. § 76. D. L. 6—1—7, 8 og 9, Frdg. 27. Sept. 1799 § 5 og L. 3. Jan 1851 § 8, jfr. Strfs. § 308 og § 309.

§ 157.

Forhindrer Nogen ved Vold eller Trusel om Vold¹ Afholdelsen af Gudstjeneste eller anden offentlig kirkelig Handling,² straffes han med Fængsel eller Forbedringshuusarbejde indtil 1 Aar.

Den, som ved at opvække Larm og Uorden

forhindrer eller forstyrrer Gudstjenesten eller de enkelte religiøse Handlinger, straffes med Bøder eller Fængsel.³

¹ Jfr. § 210. ² Kultm. Skr. 19. Marts 1884. Kultm. Skr. 15. Nov. 1884. ³ Jfr. L. Nr. 57, 7. April 1876 og L. Nr. 48, 1. April 1891. D. L. 6—2. L. f. Isl. Nr. 58, 20. Decbr. 1901.

§ 158.

Den, der gjør sig skyldig i Krænkelser af Gravfreden,¹ straffes, forsaavidt Handlingen ikke efter sin øvrige Beskaffenhed medfører større Straf,² med Fængsel.

¹ D. L. 2—22—34, Kirkeritual 25. Juli 1685 Kap. IX, 4. St. Reglm. 15. Febr. 1805 §§ 8, 9, 12, jfr. Instr. s. D. § 14. Politivedt. 22. Juni 1883 § 53. Justm. Skr. 13 Marts 1869 ad. 2 i. f. L. Nr. 58 1. April 1892 § 4 (jfr. Regul. 4. Oktbr. s. A.) Bek. 5. Febr. 1894. ² § 250.

Sextende Kapitel.

Forbrydelser mod Sædeligheden.

§ 159.

Den, som gjør sig skyldig i Hoer,¹ straffes med Fængsel eller i Tilfælde af, at det ægteskabelige Samliv er hævet, og iøvrigt under formildende Omstændigheder med Bøder. Offentlig Paatale finder kun Sted, naar den fornærmede Ægtefælle forlanger det.²

¹ D. L. 3—16—15—1; D. L. 3—16—8 og Frdg. 30. April 1824 § 3 Nr. 8, jfr. Kultm. Skr. 10. Jan. 1893, Kanc. Skr. 24. Juli 1824 og 30. Nov. s. A. — D. L. 6—13—2, jfr. § 308, Kfr. D. L. 3—16—15—2 Nr. 2. N. L. 6—13—22. ² Justm. Skr. 12. Novbr. 1866.

§ 160.

En gift Person, som indgaaer Ægteskab, ansees med Strafarbejde fra 2 indtil 6 Aar; dog kan Straffen under særdeles formildende Omstændigheder nedsættes til den laveste Grad af Forbedringshuusarbejde eller endog, naar det ægteskabelige Samliv i længere Tid har været hævet ifølge Separationsbevilling, saavel som naar den Paagældende havde Anledning til at antage, at den anden Ægtefælle var afgaaet ved

Døden, til Fængsel paa Vand og Brød, dog ikke under 4 Gange 5 Dage. Ugift Person, som indgaaer Ægteskab med en gift Person, vidende, at denne er en Andens Ægtefælle, straffes med Forbedringshuusarbeide indtil 2 Aar eller under særdeles formildende Omstændigheder med Fængsel paa Vand og Brød, ikke under 2 Gange 5 Dage. Er den forhen ugifte Person ved Ægteskabets Indgaaelse herom uvidende, men fortsætter Samlivet efter at være kommen til Kundskab herom, bliver Straf af Fængsel at anvende.¹

¹ D. L. 3—16—16—8, jfr. D. L. 3—16—15—2 Nr. 5 og 6 og Frdg. 23. Mai 1827. Justm. Skr. 18. Juli 1859, Skr. Nr. 209, 25. Sept. 1875. Nr. 176, 26. Okt. 1881. Kultm. Skr. 14. Mai 1875. Indm. Skr. 14. Juni 1856. Kultm. Skr. 7. Dec. 1886. Frdg. 30. Marts 1827 § 2, jfr. Strfls. § 4. Kultm. Skr. 14. Juni 1889. Kultm. Skr. 3. Novbr. 1892. Justm. Skr. Nr. 19, 10. Jan. 1896 og Nr. 39, 27. Jan. 1902.

§ 161.

Finder legemlig Omgang Sted mellem Slægtninge i op- og nedstigende Linie,¹ straffes Forældrene med Strafarbeide fra 4 indtil 10 Aar, og Børnene med Forbedringshuusarbeide eller under formildende Omstændigheder med Fængsel paa Vand og Brød, ikke under 4 Gange 5 Dage.

¹ Frdg. 23. Mai 1800 § 1, jfr. Justm. Skr. 11. April 1856. Justm. Skr. 28. Mai 1864. Kgl. Resol. 17. Marts 1819 med Note.

§ 162.

Den, som har legemlig Omgang med sit Stifbarn eller med nogen af dets Afkom eller med sit Svigerbarn eller med sin i nedstigende Linie Beslægtedes Svigerbarn,¹ ansees med Strafarbeide indtil 6 Aar, og skal den, som har legemlig Omgang med sin eller med nogen af sine Forældres Stiffader eller Stifmoder eller med nogen af sin Ægtefælles Forældre eller Slægtninge i opstigende Linie, straffes med Forbedringshuusarbeide indtil 2 Aar; dog kan Straffen, hvad Stifbørn eller disses Afkom angaar, under for-

mildende Omstændigheder nedsættes til Fængsel, ikke under 2 Maaneders simpelt Fængsel.

¹ Frdg. 23. Mai 1800 § 1.

§ 163.

Hvo, som har legemlig Omgang med en Person, med hvem han eller hun staaer i en paa legemlig Omgængelse udenfor Ægteskab grundet Svogerskabsforbindelse af den i foregaaende Paragraf omhandlede Art, straffes med Fængsel, dog ikke under 1 Maanedes simpelt Fængsel.

§ 164.

For legemlig Omgang mellem Heel- eller Halv-sødskende¹ bliver Strafarbeide indtil 6 Aar at idømme, dog at Straffen, hvis Slægtskabsforbindelsen ikke grunder sig paa Ægteskab, kan nedsættes til Fængsel, ikke under 2 Maaneders simpelt Fængsel.

¹ Frdg. 23. Mai 1800 § 1; jfr. D. L. 3—16—9—2 og Kanc. Skr. 9. Jan. 1819.

§ 165.

Have de, som ere saaledes beslægtede eller besvogrede, at de ikke uden Bevilling maae indgaae Ægteskab sammen,¹ legemlig Omgang med hinanden, straffes de med Fængsel eller Bøder. Lige Straf finder Anvendelse paa saadanne Beslægtede eller Besvogrede, naar de indgaae Ægteskab med hinanden uden dertil forinden at have erhvervet den fornødne Tilladelse.²

¹ Frdg. 23. Mai 1800 § 1 i. f., jfr. Justm. Cirk. 1. Nov. 1861 § 1 d, jfr. kongl. Resol. 14. Dec. 1849. ² D. L. 3—16—8, Frdg. 30. April 1824 § 3 Nr. 3 i. f., jfr. Strfs. § 1 i. f.

§ 166.

Den, der misbruger sin Stilling til at forføre sit Fosterbarn, sin Myndling eller et ham til Underviisning og Opdragelse betroet Fruentimmer til Samleje, ansees med Strafarbeide indtil 6 Aar eller til formildende Omstændigheder med Fængsel paa Vand

og Brød ikke under 2 Gange 5 Dage. Dog bortfalder al Straf, hvis de komme i Ægteskab sammen.²

¹ § 303. ² D. L. 6—13—2.

§ 167.¹

Øves Utugt af Bestyrer, Forstander eller Opsynsmand ved Fængsel, Strafanstalt, Fattighuus, Opfostringshuus, Helbredelsesanstalt eller anden saadan Indretning med et under hans Opsyn staaende Fruentimmer, straffes han med Fængsel eller under skjærpendinge Omstændigheder med Strafarbeide indtil 2 Aar.

¹ § 303.

§ 168.¹

Den, som ved Vold eller Trusler om øieblikkelig livsfarlig Vold tiltvinger sig Samleie med en uberygtet Kvinde, ansees med Strafarbeide, ikke under 4 Aar, eller under særdeles skjærpendinge Omstændigheder med Livsstraf. Øves saadan Færd mod berygtet Kvinde, bliver en forholdsmaessig ringere Straf at anvende, dog ikke under 2 Aars Forbedringshuusarbeide.

¹ D. L. 6—13—16, jfr. § 308. § 303.

§ 169.¹

Forskaffer Nogen sig Samleie med en Kvinde ved Trusler, der uden at kunne henføres under de i § 168 ommeldte dog med Føie kunde antages at medføre Fare for hendes eget eller hendes Nærmestes Liv, Helbred eller Velfærd, bliver Strafarbeide indtil 8 Aar at anvende.

¹ § 303.

§ 170.¹

Den, som forskaffer sig legemlig Omgang med en Kvinde, der befinder sig i en Tilstand, hvori Brugen af hendes fri Villie er hende betagen eller hun er ude af Stand til at modsætte sig Gjerningen, straffes, hvis han selv i den nævnte Hensigt har fremkaldt saadan Tilstand, paa samme Maade som i § 168 bestemt; i andet Fald bliver Strafarbeide indtil 8 Aar eller, naar det er en berygtet Kvinde,

under formildende Omstændigheder Fængsel paa Vand og Brød at anvende.

¹ § 303.

§ 171.¹

Bringer Nogen ved List eller Magt en Kvinde i sin Vold for at formaae hende til Utugt, ansees han med Strafarbeide indtil 8 Aar, hvilken Straf dog, forsaavidt Kvinden er berygtet, under formildende Omstændigheder kan nedsættes til Fængsel paa Vand og Brød, ikke under 4 Gange 5 Dage. Skeer det for at formaae hende til Ægteskab, bliver en efter Omstændighederne indtil det Halve nedsat Straf at anvende.

¹ § 303.

§ 172.¹

Den, som forleder et Fruentimmer til at tilstaae sig Samleie ved at faae hende til at antage, at et gyldigt Ægteskab er indgaaet, eller ved at benytte sig af en anden Vildfarelse hos hende, i hvis Følge hun anseer Samleiet som ægteskabeligt, ansees med Strafarbeide indtil 8 Aar.

¹ § 303.

§ 173.¹

Bedriver nogen Utugt med et Pigebarn under 12 Aar, ansees han med Strafarbeide indtil 8 Aar, forsaavidt Gjerningen ikke efter sin øvrige Beskaffenhed medfører høiere Straf.²

¹ § 303. ² § 161, §§ 168—71 og Kap. 18.

§ 174.¹

Den, som til Utugt forfører et Pigebarn i en Alder af 12 indtil 16 Aar, straffes med Fængsel, ikke under 2 Maaneders simpelt Fængsel, eller under skjærpende Omstændigheder med Strafarbeide indtil 4 Aar. Tiltale finder dog kun Sted paa Forældres eller Værges Forlangende.

¹ § 303.

§ 175.¹

Den, som bortfører et ugift Fruentimmer under 18 Aar med hendes Samtykke, men uden hendes

Forældres eller Værges Minde, for med hende at øve Utugt eller for at indgaae Ægteskab med hende, straffes med Fængsel, ikke under 1 Maanedes simpelt Fængsel, eller, hvor Hensigten har været at øve Utugt og under iøvrigt skjæpende Omstændigheder, med Forbedringshuusarbeide indtil 1 Aar. Tiltale finder dog kun Sted paa Forældres eller Værges Forlangende og bortfalder, saafremt den Paagjældende med Forældres eller Værges Samtykke ægter Pigen.²

¹ § 303. ² Frdg. 5. Marts 1734 § 6. jfr. D. L. 6—13—4.

§ 176.¹

Gjør Nogen sig under de i §§ 161—170, 173 og 174 omhandlede Forudsætninger skyldig i uteerligt Forhold, uden at legemlig Omgang finder Sted,² bliver en forholdsmæssig mindre Straf at anvendè.

¹ § 303. ² Jfr. § 185; Kultm. Skr. 29. Novbr. 1894.

§ 177.

Omgængelse mod Naturen¹ straffes med Forbedringshuusarbeide.

¹ Kanc. Skr. 22. Okt. 1816. Justm. Skr. Nr. 245, 18. Sept. 1872, Nr. 83, 9. Apr. 1877.

§ 178.

Naar Personer af forskjelligt Kjøen uagtet Øvrighedens Advarsel¹ om at fjerne sig fra hinanden vedblive at føre et forargeligt² Samliv, straffes de med Fængsel.

¹ Justm. Skr. 12. Novbr. 1866. Pl. 12. Juni 1827, jfr. Strfls. § 310. Kanc. Skr. 29. Novbr. 1827. ² Jfr. D. L. 6—13—3.

§ 179.¹

Udlægger² et Fruentimmer falskelig Nogen som Barnefader, bliver hun at straffe med Fængsel eller under formildende Omstændigheder med Bøder. Samme Straf er anvendelig paa den Mandsperson, der falskelig udgiver sig for Barnefader, saavelsom paa det Fruentimmer, der falskelig udgiver sig for Moder til en Andens Barn.

¹ Jfr. D. L. 6—13—26 til 28. (Frdg. 8. Juni 1767, Pl. 12. Juni 1812). ² Lov 4. Marts 1857, jfr. Frdg. 30. Mai 1828 §§ 5 og 6 samt 9 og 10. L. 13. April 1851 § 10. An. 29. Marts 1814 §§ 12 og 13, Pl. 2. Febr. 1849. Instr. Nr. 129, 25. Nov. 1896 § 11.

§ 180.¹

Fruentimmer, som imod Politiets Advarsel² søge Erhverv ved Utugt, straffes med Fængsel.

¹ D. L. 6—13—30, Pl. 27. Novbr. 1775 §§ 7 og 9. L. Nr. 47, 10. April 1874 § 4, 1. St.: Straffelovens § 180 forandres derhen, at der i Stedet for den i samme fastsatte Straf af Fængsel kan, hvor der er indrettet Tvangsarbejdshuse, som ere godkjendte til Udstaaelse af Straf for Løsgængeri,³ idømmes indtil 90 Dages Tvangsarbejde i disse.

Jfr. den cit. Lov § 4, 2 Stk. og §§ 7 og 11 samt Justm. Skr. Nr. 139, 27. Aug. 1879.

² L. 10. April 1874 §§ 3, 6, 7 og 8, jfr. § 12, Regul. 9. Marts 1877 § 2, jfr. § 57 og § 19. L. Nr. 44, 1. Marts 1895, L. Nr. 54, 11. April 1901. Jfr. Instr. Nr. 129, 25. Novbr. 1896 § 9. ³ L. 3. Marts 1860 § 4, jfr. Justm. Skr. 24. Mai 1860.

§ 181.

Naar Nogen, som er vidende eller har Formodning om at være behæftet med venerisk Smitte, øver Utugt med en Anden, bliver Straf af Fængsel eller under skjærpende Omstændigheder Forbedringshuusarbejde at anvende.¹

¹ L. Nr. 47, 10. April 1874 § 2.

§ 182.¹

¹ D. L. 6—22—1 og 5.

De, som gjøre sig skyldige i Rufferi, saavel som de, der for Betaling tilstede Personer af forskjelligt Kjøn Adgang til deres Boliger for der at øve Utugt, eller som imod Politiets Forbud² have Fruentimmer tilhuse, der ernære sig ved Løragtighed, straffes med Forbedringshuusarbejde eller Fængsel paa Vand og Brød.³

² Regul. 9. Marts 1877 § 20 ff. og § 57, jfr. L. 11. Februar 1863 § 3, L. Nr. 47, 10. April 1874 § 12. Politivedt. 22. Juni 1883 §§ 67 og 72. L. 11. Apr. 1901. ³ L. Nr. 73, 23. Mai 1873 § 9, jfr. Justm. Skr. Nr. 266, 7. Decbr. 1875.

§ 183.

Forældre, Værger, Lærere eller Andre, der forføre deres Børn, Myndlinge eller de til deres Varetaget eller Opdragelse betroede Personer til Løsaagtighed,¹ ansees med Strafarbejde indtil 6 Aar.

Den Ægtemand, der tvinger sin Hustru til utugtig Omgang med Andre eller uden hendes Vidende og Villie giver Andre Leilighed til at forskaffe sig legemlig Omgang med hende, straffes med Forbedringshuusarbejde. Tilskynder han for Vindings Skyld sin Hustru til utugtig Omgang med Andre, straffes han med Fængsel paa Vand og Brød.³

¹ Jfr. § 166. Tyendelov 10. Mai 1854 § 15 Nr. 3, § 41 Nr. 6 og § 43 Nr. 2. ² Jfr. §§ 168—72, § 185.
³ § 245.

§ 184.

Den,¹ som offentliggjør et utugtigt Skrift, straffes med Fængsel eller Bøder.² Den samme Straf er anvendelig paa den, som sælger, uddeler eller paa anden Maade udbreder, eller som offentlig udstiller utugtige Afbildninger.

¹ L. 3. Jan. 1851 §§ 8 og 16, jfr. § 3. ² Jfr. § 34.

§ 185.

Den, som ved uteerligt Forhold krænker Blufærdigheden¹ eller giver offentlig Forargelse,² straffes med Fængsel paa Vand og Brød eller med Forbedringshuusarbejde.

¹ Jfr. §§ 298 og 174 i. f. ² Pl. 14. Juli 1791. Politivedt. 22. Juni 1883 §§ 9, 10, 48, 51, 60, 65, 66, jfr. § 69, §§ 74, 75, jfr. § 92, 93 og 94. (Tillæg 28. April 1892). L. 11. Febr. 1863 § 10, 2 St. og L. 4. Febr. 1871 § 8, 2. Stk., L. Nr. 55, 13. April 1894.

Syttende Kapitel.

Om Manddrab.¹

¹ §§ 186, 187, 190, 191, 192, 196 og 198, jfr. § 302. Frdg. 21. Mai 1751 § 4. Frdg. 8. September 1841 § 5.

§ 186.

Den, som forsætlig skiller et andet Menneske ved Livet, straffes med Tugthuusarbeide fra 8 Aar indtil paa Livstid, eller under skjærpende Omstændigheder paa Livet.¹

¹ Jfr. §§ 244, 280, 2. St. og 286, 1. St.; §§ 71—81, 82, 1. Pkt., 85, 91, 130, 2. Pkt., 208, 1. St., Pl. 31. Aug. 1813 § 10, jfr. Pl. 16. Juli 1817.

§ 187.

Har Drabsmanden udøvet Gjerningen i en ved Mishandling eller grov Fornærmelse mod ham selv eller hans Nærmeste af den Dræbte fremkaldt oprørt Sindsstemning, kan Straffen nedsættes til 2 Aars Forbedringshuusarbeide eller under særdeles formildende Omstændigheder til Fængsel, dog ikke under 1 Aar.¹

¹ Jfr. §§ 189 og 205.

§ 188.

Har en forsætlig udøvet Legemsfornærmelse havt Døden til Følge,¹ og den Skyldige, skøndt han ikke har villet Døden, dog har maattet forudsee denne som en rimelig eller ikke usandsynlig Følge af Gjerningen, ansees han med Strafarbeide fra 2 til 12 Aar.

¹ Jfr. § 189 og §§ 204 og 205.

§ 189.

Har den, der ved en forsætlig tilføiet Legemsfornærmelse foraarsager en Andens Død, udøvet Gjerningen i en ved Mishandling eller grov Fornærmelse mod ham selv eller hans Nærmeste af den Dræbte fremkaldt oprørt Sindsstemning,¹ kan Straffen nedsættes, under iøvrigt formildende Omstændigheder endog til Fængsel, dog ikke under 6 Maaneders simpelt Fængsel.

¹ Jfr. §§ 187 og 205.

§ 190.

Den, som med Overlæg skiller et andet Menneske ved Livet, straffes paa Livet.¹

¹ Frdg. 8. Sept. 1841 § 7.

§ 191.

Dræber nogen forsætlig sin Slægtning i opstigende Linie eller Ægtefælle, med hvem han lever i Samliv, skal han have sit Liv forbrudt eller straffes med Tugthuusarbeide paa Livstid. Dog kan Straffen under særdeles formildende Omstændigheder gaae ned til 8 Aars Tugthuusarbeide og i det i § 187 nævnte Tilfælde endog til 2 Aars Strafarbeide.

§ 192.

En Moder, som forsætlig dræber sit uægte Barn under eller strax efter Fødselen, ansees med Strafarbeide fra 2 indtil 12 Aar; er Gjerningen imidlertid udført efter en før Fødselen fattet Beslutning, bliver Strafarbeide fra 4 Aar indtil paa Livstid at anvende.¹

¹ D. L. 6—6—7 og 8. Kultm. Cirk. Nr. 113, 24. Juni 1896.

§ 193.

Et frugtsommeligt Fruentimmer, der forsætlig fordriver sit Foster eller dræber det i Moders Liv, ansees med Strafarbeide indtil 8 Aar.

Samme Straf er anvendelig paa den, som med Moderens Samtykke i saadan Hensigt anvender Midler paa hende med den anførte Virkning.

Skeer det uden hendes Vidende og Villie, ansees Gjerningsmanden med Strafarbeide fra 4 indtil 16 Aar og under særdeles skjærpende Omstændigheder paa Livstid.

¹ Frdg. 4. Dec. 1672 § 22. Frdg. 30. Nov. 1714 §§ 10 og 11, jfr. § 13; Instr. f. Jordemødre Nr. 101, 28. Sept. 1877 §§ 10 og 15, Instr. Nr. 129, 25. Nov. 1896 §§ 11 og 16. L. Nr. 46, 4. Mai 1875 § 2, jfr. Bek. Nr. 125, 15. Dec. s. A. § 3. Justm. Skr. Nr. 306, 14. Oktbr. 1889. Kultm. Cirk. Nr. 113, 24. Juni 1896.

§ 194.

Naar et udenfor Ægteskab besvangret Fruentimmer føder i Dølgemaal, og Barnet derefter findes at være dødt,¹ uden at det kan oplyses, at Døden er indtraadt før Fødselen, straffes hun, forsaavidt hendes Forhold iøvrigt ikke medfører høiere Straf,²

med Forbedringshuusarbeide eller under formildende Omstændigheder med Fængsel, dog ikke under 4 Maaneders simpelt Fængsel.

¹ D. L. 6—6—8, Instr. Nr. 101, 28. Sept. 1877 §§ 10 og 15, Inst. Nr. 129, 25. Novbr. 1896 §§ 11 og 16. L. 4. Mai 1875 § 2, jfr. Justm. Skr. Nr. 306, 14. Okt. 1889.

§ 195.

Viser noget udenfor Ægteskab besvangret Fruentimmer ellers uforsvarlig Omgang ved sin Barnefødsel, og Barnet derefter findes at være dødt, uden at det kan oplyses, at Døden er indtraadt før Fødselen, straffes hun med Forbedringshuusarbeide indtil 2 Aar eller under formildende Omstændigheder med Fængsel, dog ikke under 2 Maaneders simpelt Fængsel.¹

¹ D. L. 6—6—8, Instr. Nr. 129, 25. Nov. 1896 §§ 11 og 16.

§ 196.

Den, som dræber en Anden efter dennes bestemte Begjæring, straffes med Forbedringshuusarbeide eller under særdeles formildende Omstændigheder med Fængsel, dog ikke under 3 Maaneders simpelt Fængsel.

Hjælper Nogen en Anden til at begaae Selvmord,¹ straffes han med Fængsel.

¹ D. L. 2—10—4, jfr. § 308, L. Nr. 47, 4. Mai 1875 § 2. Jfr. Justm. Skr. Nr. 106, 10. Juni 1887. Bek. Nr. 47, 11. April 1896, Justm. Cirk. Nr. 115, 16. Juli 1896.

§ 197.

Den, som udsætter¹ et spædt Barn eller forlader en under hans Varetægt staaende Person i hjælpeløs Tilstand,² straffes med Forbedringshuusarbeide eller under formildende Omstændigheder, navnlig hvis Gjerningen ikke har medført Fare for den Paagjældendes Liv eller Helbred, med Fængsel, ikke under 2 Maaneders simpelt Fængsel. Har Handlingen medført det udsatte Barns eller den forladte Persons Død eller en betydelig Legemsbeskadigelse (§ 204), uden at dette dog har været tilsigtet, kan Straffen stige til Tugthuusarbeide i 12 Aar.

¹ Jfr. D. L. 6—6—10, Pl. 20. Sept. 1709. ² N. L. 3—12—24. Frdg. 30. Novbr. 1714 § 9. Frdg. 5. Sept. 1794 § 5, jfr. L. 3. Marts 1854, L. 10. Mai 1854 § 36, jfr. § 31. Strfls. § 199, jfr. Frdg. 4. Aug. 1819 § 2. Jfr. isl. Strfl. 25. Juni 1869 §§ 198 og 199.

§ 198.

Den, som ved Uagtsomhed bliver Aarsag til en Andens Død, straffes, forsaavidt Handlingen ikke efter sin Beskaffenhed medfører større Straf,¹ med Fængsel, dog ikke under 14 Dages simpelt Fængsel, eller med Bøder, ikke under 20 Rd. Under særdeles skjærpende Omstændigheder kan Forbedringshuusarbejde indtil 2 Aar anvendes.

¹ §§ 188 og 189, 194 og 195, 197, 2. St., 208, 244, 280 i. f., jfr. § 282, 2. St. 286, 287, 288, 289, 290.

§ 199.¹

Undlader Nogen at komme den, som er stedt i Livsfare, til Hjælp, naar det var ham muligt uden Fare for Liv eller Helbred, straffes han, hvis den Anden omkommer, med Fængsel eller Bøder.² Samme Straf rammer den, der ikke sørger for de efter Omstændighederne mulige Redningsmidlers Anvendelse paa Hængte, Drukne eller paa anden Maade tilsyneladende Omkomne.³

¹ L. om Beh. af nogle i alm. borgl. Strfl. omh. Forbr. 16. Febr. 1866. Jfr. § 109, 2. St., og § 197. ² L. Nr. 103, 10. April 1895 § 3, jfr. §§ 2 og 22, jfr. L. Nr. 49, 24. Marts 1899. L. 23. Marts 1888 § 2, Søl. 1. April 1892 § 223, jfr. §§ 294 og 315. Instr. Nr. 129, 25. Novbr. 1896 § 4. ³ Plan 1. Juli 1799 § 142; jfr. L. om Barbernæringen 30. Jan. 1861 § 4, jfr. L. Nr. 61, 3. April 1900. Pl. 4. Aug. 1819 §§ 1—3, jfr. Kanc. Skr. 8. Okt. 1836, og Justm. Skr. Nr. 437, 29. Decbr. 1871, L. Nr. 2, 2. Jan. 1871 § 7, jfr. §§ 1 og 3. Regl. 21. Novbr. 1810 § 33. L. Nr. 46, 4. Mai 1875 § 2. L. (for Færøerne) Nr. 36, 29. Marts 1878 § 6. Instr. Nr. 101, 28. Sept. 1877 § 3, Instr. Nr. 129, 25. Novbr. 1896 § 7, 8, 11, jfr. § 22. L. Nr. 57, 7. April 1876 § 1. L. Nr. 42, 30. Marts 1885 § 1, 2. St., L. Nr. 54, 15. Febr. 1895 § 1, 2. St.

Attende Kapitel.

Om Vold paa Person og Legemsbeskadigelser.¹

¹ D. L. 6—7, Anordn. 4. Okt. 1833. §§ 188 og 189. § 301.

§ 200.

Den, som overfalder en Anden¹ med Hug og Slag eller anden personlig Vold uden dog at tilføie ham Saar eller anden Skade,² bliver, naar den Fornærmede under en af ham anlagt Sag³ derpaa gjør Paastand, at straffe med Bøder, dog at efter Omstændighederne Straf af Fængsel kan anvendes, navnlig naar Volden har været overlagt.

¹ Jfr. §§ 78, 158 og 193. Søløv 1. April 1892 § 289 og 304. ² §§ 206, 1. St., 201 og 202. ³ Pl. 20. Okt. 1819. L. Nr. 80, 11. Mai 1897 §§ 1 og 2.

§ 201.

Øves saadan Vold imod Slægtninge i opstigende Linie, straffes den Skyldige med Fængsel, ikke under 4 Maaneders simpelt Fængsel, eller med Forbedringshuusarbeide indtil 2 Aar.¹

¹ Jfr. § 304, 1. og 3. St. Jfr. § 298. L. 11. Mai 1897 § 3.

§ 202.

Den, som mishandler sin Ægtefælle, med hvem han lever i Samliv, bliver, om Mishandlingen end ikke efterlader Saar eller anden Skade, at straffe med Fængsel eller under skjærpende Omstændigheder med Forbedringshuusarbeide indtil 2 Aar.

Paa samme Maade straffes den, der mishandler sine egne eller Andres til hans Omsorg betroede Børn.¹

¹ L. Nr. 79, 20. April 1888. L. 4. Febr. 1871 § 1. Vedt. 22. Juni 1883 § 19. Anordn. 29. Juli 1814 f. K. § 39, jfr. Bil. A. §§ 25, 27, f. L. § 32, Jfr. Bil. A. §§ 25, 27. Frdg. 20. Marts 1844 § 30, jfr. Bil. B. § 20. L. 11. Mai 1897 § 3.

§ 203.

Tilføier Nogen en Anden Saar eller Skade paa Helbred, som dog ikke er af saa stor Betydenhed som den nedenfor i § 204 ommeldte, straffes han med Fængsel eller under skjærpende Omstændigheder med Strafarbeide, der i de i §§ 201 og 202 omhandlede Tilfælde endog kan stige indtil 4 Aar. Er Voldshandlingen ikke udøvet med Overlæg, kan Straffen dog under iøvrigt formildende Omstændigheder nedsættes til Bøder, ikke under 20 Rd.

I de her omhandlede Tilfælde kan ifølge den Fornærmedes Begjæring Tiltale bortfalde, naar ingen betydelig Skade er skeet.¹

¹ Justm. Skr. 21. Marts 1868, Justm. Skr. Nr. 23, 22. Jan. 1875, Justm. Skr. Nr. 15, 14. Jan. 1884. Justm. Skr. Nr. 50, 18. Febr. 1884. Justm. Skr. Nr. 106, 10. Juni 1887, jfr. Cirk. Nr. 141, 29. Juni 1889. L. 11. Mai 1897 § 3, Justm. Skr. Nr. 163, 25. April 1901.

§ 204.

Lemlæster Nogen en Anden, berøver ham Synet eller Hørelsen eller tilføier ham saadan Skade, at Haand, Fod, Øie eller andet Lem af lige Vigtighed bliver ubrugbart, eller at hans Sjæls- eller Legems-kræfter iøvrigt blive saaledes svækkede, at han er uskikket til at udføre sine Kaldspligter eller det daglige Livs Sysler enten for bestandig eller for en længere ubestemt Tid,¹ ansees den Skyldige, naar han enten har villet saadan Skade eller dog har maattet forudsee den som en rimelig eller ikke usandsynlig Følge af Gjerningen, med Strafarbeide indtil 12 Aar.

¹ D. L. 6—7—1 og 5, jfr. 4. Anordn. 4. Okt. 1833 § 2. ² Jfr. § 205 og § 206, 2. St. Jfr. § 188 og 189. Justm. Skr. Nr. 100, 8. Mai 1884.

§ 205.

Er en Voldsgjerning af den i § 204 ommeldte Beskaffenhed udøvet i en ved Mishandling eller grov

Fornærmelse mod Voldsmanden eller hans Nærmeste af den Overfaldne fremkaldt oprørt Sindsstemning,¹ kan Straffen under iøvrigt formildende Omstændigheder nedsættes til Fængsel, dog ikke under 3 Maaneders simpelt Fængsel.

¹ Jfr. §§ 187 og 189.

§ 206.

Have to eller flere Personer tilføiet hinanden Hug, Slag eller anden Vold, der gaaer ind under § 200, og Sag i den Anledning finder Sted,¹ kan Strafansvaret for den ene eller begge Parter efter Omstændighederne bortfalde.

Tilføies de i § 204 omhandlede Beskadigelser under Slagsmaal, kan Straffen nedsættes under iøvrigt formildende Omstændigheder endog til 2 Maaneders simpelt Fængsel.

¹ Kanc. Skr. 1. Juni 1816.

§ 207.

Den, som ved Uagtsomhed bliver Aarsag til, at en Legemsbeskadigelse af den i § 204 omhandlede Art tilføies en Anden, straffes med Fængsel eller Bøder.¹

¹ Jfr. §§ 188, 197, 2. St., 211 og 290.

Nittende Kapitel.

Om Duel.¹

¹ Jfr. D. L. 6—8, Krigsart. Br. 9. Marts 1683 §§ 35 og 36, kfr. § 24, «Verbot» 11. Okt. 1737, Frdg. 17. Marts 1741, Krigsart. Br. 8. Jan. 1752 § 643, Krigsart. Br. 29. Juli 1756 § 688, Kgl. Resol. 9. Okt. 1816.

§ 208.

Den, som duellerer,¹ straffes med simpelt Fængsel. Hvis Nogen i Duel dræber en Anden, eller tilføier ham betydelige Legemsbeskadigelser

(§ 204), er Straffen mindst 3 Maaneders Fængsel. Var det mellem Parterne vedtaget, at Kampen skulde fortsættes, indtil den Enes Død indtraadte, kan Straffen stige indtil 5 Aars Statsfængsel.

Har Nogen under Duellen ved forsætlig Overtrædelse af Vedtægt eller Aftale foraarsaget den Andens Død eller tilføiet ham en Legemsbeskadigelse, bliver den efter Tilfældets Beskaffenhed almindelig foreskrevne Straf at anvende.

¹ L. Nr. 68, 7. Mai 1881 § 119.

§ 209.

Sekundanter straffes med simpelt Fængsel, ikke under 2 Maaneder, naar de have været vidende om, at Duellen skulde fortsættes, indtil den Enes Død indtraadte, og dog ikke modsat sig Udførelsen af en saadan Overeenskomst, eller de forsætlig overtræde de Pligter, der ifølge Vedtægt eller Aftale paahvile dem.

Tyvende Kapitel.

Om Krænkelser af Andres Frihed.¹

¹ Jfr. §§ 167—172, jfr. § 176; § 183, 2. St., 1. Pkt.

§ 210.

Den, som ved Vold¹ eller Trusel om Vold² tvinger en Anden til at gjøre, taale eller undlade Noget, straffes, forsaavidt hans Forhold ikke efter sin Beskaffenhed medfører høiere Straf,³ med Bøder eller Fængsel⁴ eller under skjærpande Omstændigheder med Forbedringshuusarbejde indtil 1 Aar.

¹ Kap. 18, jfr. § 243, §§ 96 (L. 25. Febr. 1871 § 2), 98, 99, 108, 125, 168. ² Jfr. § 299. L. 23. Febr. 1866 § 3, Søløv 1. April 1892 § 101 og § 108. Justm. Skr. 20. April 1882. ³ §§ 71, 85, 87, 91, 95, 98, 99, 100, 103, 108, 111, 112, 113, 1. St., 115, 124, 126—28, 168—71, 183, 2. St., 211, 213, 214, 243—45. ⁴ § 212.

§ 211.¹

Den, som uberettiget² binder eller indespærrer Nogen eller paa anden Maade betager ham hans

personlige Frihed,³ straffes med Fængsel eller under skjærpende Omstændigheder med Forbedringshuusarbejde indtil 2 Aar. Har Handlingen⁴ medført længere Tids Frihedsberøvelse eller havt skadelig Indflydelse paa den Fornærmedes Sjæls- eller Legems-tilstand, eller er Nogen bortført til fremmede Lande, hensat paa et afsondret Sted, hvorfra han ikke ved egen Hjælp kan komme bort, eller bleven undergivet uberettigede Personers Magt, kan en høiere Grad af Strafarbejde anvendes, og Straffen under særdeles skjærpende Omstændigheder endog stige til Tugthuusarbejde indtil 12 Aar.

¹ § 212. ² L. 23. Febr. 1866 §§ 3—4, Solov 1. April 1892 § 289, jfr. §§ 47 og 101, jfr. § 108. ³ Justm. Skr. Nr. 106, 10. Juni 1887, jfr. Cirk. Nr. 141, 29. Juni 1889. ⁴ Anordn. 4. Okt. 1833 § 24.

§ 212.

Offentlig Paatale finder i de i § 210 og § 211 1ste Stykke omhandlede Tilfælde ikkun Sted, naar den Skyldiges Forhold antages at egne sig til større Straf end Bøder eller simpelt Fængsel. Er offentlig Sag anlagt, og Domstolene ikke finde, at den Skyldiges Forhold egner sig til høiere Straf, bliver Straf kun at anvende, naar den Forurettede begjærer den Tiltalte dømt.

§ 213.

Hvis Nogen ved List eller Magt unddrager Forældre eller andre rette Vedkommende et Barn under 15 Aar, straffes han med Fængsel, ikke under 2 Maaneders simpelt Fængsel, eller under skjærpende Omstændigheder, navnlig naar det er skeet i egen-nyttigt eller usædeligt Øiemed, med Strafarbejde indtil 8 Aar.¹

¹ D. L. 6—22—3 og Pl. 28. Nov. 1828 § 2, jfr. Strfls. § 308; D. L. 6—2—4 og 5, 6—3—10. Pl. 4. Juli 1763, Pl. 28. Jan. 1811, Pl. 28. Nov. 1828 § 1, L. 3. Marts 1860 § 3, jfr. L. 9. April 1891 § 32, og Politivedt. f. Kbhvn. Nr. 125, 22. Juni 1883 § 94, jfr. §§ 5, 6, 66.

§ 214.

Med Hensyn til Straffen for Negerhandel og Deelagtighed i denne Forbrydelse forbliver det ved Forskrifterne i Fdg. af 3die Juli 1835, sammenholdt med denne Lovs Kap. 2 §§ 11—16.¹

¹ Traktat 26. Juli 1834. Frdg. 16. Marts 1792, aab. Brev 22. Sept. 1848, jfr. prov. Anordn. 26. Jan. 1849, aab. Brev 1. Juli s. A. Reskr. 28. Juli 1847. Bek. Nr. 140, 8. August 1885 Art. 9. Bek. Nr. 108, 21 Juni 1892.

Et og tyvende Kapitel.

Om Ærefornærmelser.¹

¹ § 303. §§ 82, 83, 89, 90, 93, 94, 101, 145, 146, 155, 225, 227. Isl. Anordn. 3. Juni 1746 § 24, Frdg. 21. Marts 1800 § 11 Nr. 5 og 6, L. 10. Mai 1854 § 26, jfr. § 27, § 41 Nr. 4 og § 43, Nr. 4, L. 30. Marts 1889 § 6, § 9. Søløv 1. April 1892 §§ 44, 77, jfr. 102. L. Nr. 68, 7. Mai 1881 § 133.

§ 215.

Krænker Nogen en Andens¹ Ære ved ubeføiet² at tillægge ham Handlinger, der vilde gjøre ham uværdig til Medborgeres Agtelse,³ eller om ham at bruge Benævnelser, som alene kunde hjemles ved saadanne Handlinger, straffes han med Bøder fra 20 indtil 500 Rd. eller med simpelt Fængsel fra 14 Dage indtil 6 Maaneder.

¹ Kane. Skr. 25. Nov. 1819. ² Frdg. 27. Sept. 1799 § 10, jfr. § 25. Frdg. f. Norge 19. Mai 1741 § 9. L. 3. Januar 1851 § 9, D. L. 6—21—2 til 4 og 6. Jfr. §§ 82, 83, 89, 90, 93, 94 og 101. L. 10. Mai 1854 § 26 og L. 23. Febr. 1866 § 5, Nr. 1, Søløv 1. April 1892 § 102, Nr. 1. ³ § 304, 2. og 3. St., jfr. D. L. 6—5—2.

§ 216.

Skeer det¹ i et trykt Skrift eller paa anden Maade, hvorved Ærefornærmelsen erholder en større Udbredelse, eller paa Steder eller til Tider, der i høi Grad forøge det Krænkende i Ytringen, straffes

den Skyldige² med simpelt Fængsel, ikke under 3 Maaneder, eller med Bøder, ikke under 100 Rd.³

¹ § 215. ² L. 3. Jan. 1851 § 3. ³ § 304, 2. og 3. St.

§ 217.

For andre ubeføiede Sigtelser, der maae ned-sætte den Angrebnes borgerlige Agtelse,¹ samt for Ukvemsord eller Skjældsord saavel som for enhver ved Lader eller Fagter² eller anden Gjerning,³ der tilkjendegiver Ringeagt, udviist Fornærmelse anvendes Bøder indtil 500 Rd. eller simpelt Fængsel indtil 6 Maaneder.

¹ D. L. 6—21—6, jfr. Frdg. 13. Juni 1771 og Pl. 27. Febr. 1772, Frdg. 21. Marts 1800 § 7, Nr. 5, §§ 4 og 5; D. L. 1—9—3, 1—23—13, jfr. Pl. 14. Mai 1754 § 3, D. L. 2—9—18, 6—8—5, Frdg. 17. Marts 1741 § 6, Frdg. 6. Dec. 1743 § 17, Frdg. 31. Jan. 1794 § 3, jfr. Frdg. 21. Marts 1685. ² D. L. 1—12—1, jfr. Pl. 13. Aug. 1766 § 6, Pl. 3. Aug. 1787. ³ Jfr. L. 3. Jan. 1851 § 16.

§ 218.¹

¹ L. 3. Jan. 1851 § 9 i f.

I de i §§ 215—217 omhandlede Tilfælde blive derhos de ubeføiede Udladelser efter den Fornærmedes Paastand² at kjende døde og magtesløse.

² Jfr. § 223.

§ 219.

Naar Fornærmelsen tilbagegives Fornærmeren, kunne Domstolene enten for begge Personer eller for den ene af dem anvende ringere Straf eller efter Omstændighederne endog lade Straffen aldeles bortfalde.¹

¹ L. Nr. 68, 7. Mai 1881 § 145. — D. L. 6—21—1, jfr. § 308, Frdg. 1. Febr. 1797 § 395, Frdg. 21. Marts 1800 § 11 Nr. 5. — Jfr. § 206.

§ 220.

Den,¹ der ved offentlige Meddelelser om personlige og huuslige Forhold krænker Privatlivets Fred, straffes med Bøder fra 10 til 200 Rd. eller med simpelt Fængsel indtil 3 Maaneder.

¹ Pl. 18. Okt. 1805, L. 3. Jan. 1851 § 10, jfr. § 16.

§ 221.

Den, der krænker Huusfreden¹ ved uberettiget at trænge sig ind i en Andens Bolig² eller vægre sig ved paa Opfordring at forlade samme, straffes med Bøder indtil 200 Rdl. eller simpelt Fængsel indtil 3 Maaneder.

¹ Pl. 6. Febr. 1722. ² Jfr. §§ 128 og 129.

§ 222.

Med samme Straf ansees den, der gjør Brud paa Brevhemmeligheden.¹

¹ Rev. Grdl. § 81. L. Nr. 57, 5. April 1888 § 26, Anordn. Nr. 179, 7. Sept. s. A. II §§ 16 og 17. (jfr. Bek. Nr. 105, 3. Juni 1902.) Jfr. § 138.

§ 223.

De i dette Kapitel nævnte Handlinger kunne alene paatales af den Fornærmede eller af den, som ifølge Lovgivningen er berettiget til at handle paa hans Vegne.¹ Er den, om hvem de fornærmende Udtryk ere brugte, afgaaet ved Døden, ere hans Ægtefælle, Forældre, Børn eller Sødskende berettigede til at paatale samme, hvad enten Fornærmelsen er fremført i hans levende Live eller efter hans Død.²

¹ Fr. 20. Okt. 1819 §§ 1, 4 og 5, jfr. Kanc. Skr. 20. Jan. 1820. D. L. 1—24—8, jfr. Frdg. 10. Juli 1795 §§ 22 og 26, Instr. 28. Aug. 1795 § 8 a. ² Jfr. § 66 og § 67.

To og tyvende Kapitel.

Om falske Angivelser og Klagemaal.

§ 224.

Den, der ved falsk Angivelse om en forøvet Lovovertrædelse bevirker, at den offentlige Myndighed sætter sig i Virksomhed til sammes Opdagelse, straffes, forsaavidt intet andet Onde derved maatte være tilsigtet, med Fængsel eller Bøder.¹

¹ Frdg. for Norge 19. Mai 1741 § 9.

§ 225.

Hvo som imod bedre Vidende for Øvrigheden angiver Nogen for en Forbrydelse, hvori han er uskyldig, straffes med Fængsel eller efter Omstændighederne, navnlig naar der i Loven er foreskrevet Livsstraf eller Strafarbeide for den Forbrydelse, hvormed der er skeet Angivelse, med Strafarbeide indtil 6 Aar.

§ 226.

Hvo som til Kongen, nogen af de lovgivende Forsamlinger, Ministerierne eller Øvrigheden indgiver aabenbar falske Klagemaal, straffes med Fængsel eller Bøder eller under skjærpende Omstændigheder med Forbedringshuusarbeide indtil 1 Aar, forsaavidt ikke Slutningsbestemmelsen i § 225 maatte medføre høiere Straf. Er det en Sagfører¹ eller anden Embedsmand, som gjør sig skyldig i en saadan Forbrydelse, dertil forleder Andre eller dermed er dem behjælpelig, bliver han efter Omstændighederne tillige at dømmes til at have sit Embede forbrudt.

¹ L. 26. Mai 1868 § 14 i. f.

§ 227.

Indklæder Nogen en Ansøgning eller Klage¹ til Kongen, nogen af de lovgivende Forsamlinger, Ministerierne eller Øvrigheden i utilbørlige eller usømmelige Udtryk, bliver han at straffe med Bøder.

Samme Straf er anvendelig paa den, der paa en Ansøgning eller Klage urigtig angiver sig som Forfatter af samme.

¹ Frdg. 15. Dec. 1820, jfr. Kanc. Skr. 12. Juli 1823. L. 2. Febr. 1866 (Lovsaml. S. 27.)

Tre og tyvende Kapitel.

Om Tyveri og Ran.

§ 228.

Den, som gjør sig skyldig i simpelt Tyveri, straffes første Gang¹ med Fængsel paa Vand og

Brød, ikke under 5 Dage; dog kan Straffen under skjærpende Omstændigheder, navnlig naar det Stjaalne er af betydelig Værdi, naar Segl er brudt eller Gjemme aabnet ved Vold, Diriker, falske eller til-listede Nøgler, naar Tyveriet er udøvet mod Skib-brudne, under Ildebrand eller lignende Ulykkes-tilfælde, eller naar den Skyldige stod i den Be-stjaalnes Tjeneste² eller hans Forhold til denne iøvrigt gav ham en særegen Løjlighed til det begaaede Tyveri, stige indtil Forbedringshuusarbeide i 2 Aar.

¹ Jfr. §§ 230—232. Cirk. Nr. 154, 22. Aug. 1890.

² Frdg. 10. Mai 1854 § 41 Nr. 1, L. Nr. 68, 7. Mai 1881 §§ 171 og 172 jfr. §§ 169 og 170.

§ 229.¹

Følgende Tyverier betragtes som grove og med-føre første Gang,² de begaaes, Strafarbeide indtil 8 Aar:

1. naar Nogen paa Marken stjæler Heste, Kvæg eller Faar;³
2. naar Nogen i Kirken stjæler Ting, som høre til Kirken eller ere bestemte til at bruges til en kirkelig Handling, saa og naar Nogen op-bryder og stjæler af Kirkeblokken;⁴
3. naar Nogen stjæler Noget, der forsendes med Posten, medens det er under Postvæsenets Vare-tægt,⁵ hvortil ogsaa henregnes Borttagelsen af Breve;
4. naar Tyven ved Vold eller ved Diriker, falske eller tillistede Nøgler har skaffet sig Indgang i Huus,⁶ den dertil hørende Gaard, Værelser, aflukkede Lofts- og Kjælderrum eller i Skib, eller det er skeet ved at stige over Huus, Muur eller andet saadant Lukke, eller ved at stige ind igjennem Vinduer, Skorstene eller andre saadanne Aabninger, som ikke ere bestemte til Indgang. Har Tyven paa en af de her anførte Maader ved Nattetid skaffet sig Indgang i et beboet Sted eller beboede Leiligheder i samme,

eller har han indsneget sig⁷ sammesteds for at kunne udøve Tyveri til hiin Tid, bliver hertil at tage Hensyn ved Straffens Udmaalning som en skjæpende Omstændighed;

5. naar Tyven har været beredt paa til sit Forsvar at gjøre Brug af Vaaben eller andet sligt farligt Redskab.

¹ Frdg. 11. April 1840 § 6 o. ff. ² Jfr. §§ 230, 2. St., 231, 2. Pkt., 232. ³ Frdg. 26. Okt. 1742, jfr. Frdg. 3. Aug. 1787 og Pl. 12. Juni 1775, Frdg. 11. April 1840 § 6. ⁴ Frdg. 11. April 1840 § 7. ⁵ Rskr. 8. Nov. 1826, 3. L. Nr. 57, 5. April 1888 §§ 17 og 18, jfr. Anordn. 7. Sept. s. A. II § 18 (Bek. Nr. 105, 3. Juni 1902). ⁶ Jfr. Frdg. 26. Marts 1841 § 7. ⁷ Frdg. 11. April 1840 § 12.

§ 230.

Den, som efter een Gang at være dømt for Tyveri gjør sig skyldig i simpelt Tyveri, straffes med Fængsel paa Vand og Brød, ikke under 3 Gange 5 Dage, eller med Forbedringshuusarbeide indtil 4 Aar.

Er det et grovt Tyveri, hvori han findes skyldig, bliver Strafarbeide fra 8 Maanedes til 10 Aar at anvende.¹

¹ Kanc. Skr. 16. Marts 1815. Strfls. §§ 231, 232, 240, 241, 246 (jfr. 237).

§ 231.

Findes den, som tidligere 2 Gange er dømt for Tyveri, derefter at have gjort sig skyldig i simpelt Tyveri, bliver han at ansee med Strafarbeide indtil 6 Aar. Er det et grovt Tyveri, hvori han findes skyldig, bliver Strafarbeide fra 1 til 12 Aar at anvende.¹

¹ Jfr. §§ 230, 232, 240, 241, 246 (jfr. § 237).

§ 232.

Stjæler Nogen 4de Gang eller oftere, bliver, hvis det sidst begaaede Tyveri er simpelt, Strafarbeide fra 1 til 10 Aar og, hvis det er et grovt Tyveri, fra 2 til 16 Aar eller under særdeles skjæpende Omstændigheder indtil paa Livstid at anvende.¹

¹ Jfr. §§ 230, 231, 240, 241, 246 (jfr. § 237).

§ 233.

Stjæler Barn mellem 10 og 15 Aar, straffes det med Riis eller med simpelt Fængsel eller med begge de nævnte Straffe i Forening.¹

¹ Jfr. §§ 21, 36.—§ 235.

§ 234.

Borttagelsen af paa Roden staaende Træer eller Dele af samme ansees som andet Tyveri.¹

¹ §§ 228—233, 235, 240, 241, 246. L. 29. Marts 1867 §§ 17 og 21. Fm. Min. Cirk. 26. Juni 1866. Frdg. 26. Jan. 1733 § 31, jfr. § 32, Frdg. 18. April 1781 §§ 8, 32, jfr. § 31 og 53, Pl. 26. Juli 1837 §§ 1, 6, 7 og 16.

§ 235.

Medfører den borttagne Gjenstands Ubetydelighed i Forbindelse med dens øvrige Beskaffenhed og de særegne Omstændigheder, hvorunder Borttagelsen har fundet Sted, at Handlingen har en mærkelig ringere Grad af Strafværdighed end Tyveri i Almindelighed, saasom naar Frugter i anden Mands Have eller paa dennes Mark eller Føde- og Drikkevarer borttages til umiddelbar Fortæring, uden at hermed er forbundet Omstændigheder, som udelukke Handlingen fra den mildere Bedømmelse, bliver Straf af Bøder indtil 50 Rd. eller simpelt Fængsel indtil 1 Maaned at anvende. Offentlig Paatale finder kun Sted, naar den Forurettede begjærer det.

¹ Frdg. 11. April 1840 § 30. L. om Bhd. 16. Febr. 1866. Justm. Skr. Nr. 67, 1. Marts 1872. Finn. Cirk. 26. Juni 1866. Justm. Skr. Nr. 329, 12. Decbr. 1894.

§ 236.

Sætter Nogen sig paa ulovlig Maade i Besiddelse af anden Mands Gods uden Hensigt til at til egne sig det eller skille Eieren derved, men alene for at benytte sig af samme til et bestemt Brug, straffes han med Fængsel eller Bøder. Offentlig Paatale finder kun Sted efter den Forurettedes Begjæring.¹

¹ L. 9. April 1891 § 41.

§ 237.

Den, som gjør sig skyldig i Ran, straffes som for Tyveri.¹

¹ Jfr. § 243.

§ 238.

Den, som gjør sig skyldig i Hæleri¹ ved uden foregaaende derom truffen Aftale at tilforhandle sig eller paa anden Maade modtage eller fordølge stjaalne Koster, straffes 1ste Gang med Fængsel paa Vand og Brød, eller med Forbedringshuusarbeide indtil 1 Aar, 2den Gang med Fængsel paa Vand og Brød, ikke under 5 Dage, eller med Forbedringshuusarbeide indtil 2 Aar, 3die Gang med lige Fængsel, ikke under 2 Gange 5 Dage, eller med Forbedringshuusarbeide indtil 3 Aar, og, skeer det oftere, med Fængsel paa Vand og Brød, ikke under 4 Gange 5 Dage, eller med Strafarbeide indtil 6 Aar.²

¹ Jfr. § 56 i. f. D. L. 6—17—10 og 11, Frdg. 8. Sept. 1841 § 6. Frdg. 11. April 1840 § 22. ² §§ 241, 2. St., og 246, 2. St.

§ 239.

Gjør Nogen Vane eller Næringsvei af at tilforhandle sig eller paa anden lignende Maade at modtage stjaalne Koster, straffes han 1ste Gang med Fængsel paa Vand og Brød, ikke under 4 Gange 5 Dage, eller med Strafarbeide indtil 4 Aar, og kan Straffen, naar Forbrydelsen gjentages, stige til 8 Aar.

§ 240.

Gjør Nogen sig ellers medskyldig i Tyveri, bliver han at straffe efter Reglerne i denne Lovs Kap. 5, saaledes at Straffen, naar den Skyldige tidligere een eller flere Gange er dømt for Tyveri eller Meddeeltighed heri, bliver at bestemme i Forhold til de for 2den Gang eller oftere begaaet Tyveri foreskrevne Straffe.

Begaaes Tyveri af den, der tidligere er dømt for anden Medskyld deri end Hæleri, kan han ikke

straffes ringere, end om han igjen havde gjort sig skyldig i saadan Meddeelagtighed.¹

¹ § 246.

§ 241.

De Domme, som forhen ere Nogen overgaaede for Tyveri eller anden Meddeelagtighed deri end Hæleri, blive, naar han derefter gjør sig skyldig i sidstnævnte Forbrydelse, at tage i Betragtning til Straffens Skjærpelse paa samme Maade, som om han derved var befunden skyldig i Hæleri.

Er Nogen, som nu skal dømmes for Tyveri eller Meddeelagtighed deri, forhen dømt for Hæleri, kan han i intet Tilfælde dømmes mildere, end om den nye Forbrydelse bestod i Hæleri.¹

¹ § 246.

§ 242.

Dersom Nogen, som redelig er kommen i Besiddelse af stjaalne Koster, lægger Dølgsmal paa samme, naar de efterlyses, men det efter Omstændighederne maa antages, at han derved alene har ladet sig bestemme af øieblikkelig Forlegenhed eller Frygt, bliver han kun at straffe med Bøder eller simpelt Fængsel, og kan endog al Straf bortfalde, dersom han selv af egen Drift kommer frem med Kosterne.¹

¹ Jfr. Justm. Skr. 27. April 1893. — Frdg. 11. April 1840 § 23.

Fire og tyvende Kapitel.

Om Røveri og Trusler.

§ 243.

Den, som ved personlig Vold eller Trusel om øieblikkelig Anvendelse af saadan fratager eller aftvinger en Anden Penge, Gods, Forskrivning eller andet Dokument, der begrunder Rettigheder, eller der kunde paadrage den Overfaldne eller Andre Forpligtelser eller skille ham eller Andre ved Rettigheder, saa og den, som bruger saadan Vold eller

Trusel for at fuldbyrde Tilvendelsen af anden Mands Eiendom eller bringe det Borttagne i Sikkerhed, ansees med Strafarbeide fra 1 til 10 Aar. Hvis betydelig Mishandling har fundet Sted, eller Gjerningen iøvrigt har havt en særdeles farlig Karakter, saa og naar den Skyldige tilforn er dømt for Røveri, grovt¹ eller oftere gjentaget Tyveri,² kan Straffen stige til Tugthuusarbeide i 16 Aar og under særdeles skjærpende Omstændigheder endog til livsvarigt Tugthuusarbeide.

¹ § 229. ² §§ 231 og 232.

§ 244.

Gjør Nogen sig skyldig i Sørøveri eller udruster Skib i saadant Øiemed, straffes han med Tugthuusarbeide paa Livstid eller efter Omstændighederne, navnlig hvis Nogen er omkommen som Følge af det sørøveriske Overfald, paa Livet.¹

¹ Jfr. § 246.

§ 245.

Den, som uden at Handlingen gaaer ind under § 243, for at forskaffe sig eller Andre Fordeel truer Nogen med Skade paa Liv, Lemmer, Frihed, Ære eller Gods, straffes med Strafarbeide indtil 6 Aar eller under formildende Omstændigheder med Fængsel, dog ikke under 3 Maaneders simpelt Fængsel.¹

¹ § 246. Jfr. § 299.

§ 246.

Domme, der ere overgaaede Nogen efter §§ 243—245, skulle i Tilfælde af, at den Paagjældende senere findes skyldig i Tyveri, have samme Virkning, som om det havde været Tyvsdomme.

Fremdeles blive Straffedomme for Meddeelagtighed i Røveri og for Hæleri eller anden Meddeelagtighed i Tyveri at sætte i Klasse med hinanden i Henseende til den Forbrydelsers Gjentakelse efter §§ 238, 240 og 241 tillagte Virkning.

Fem og tyvende Kapitel.

Om ulovlig Omgang med Hittegods og nogle dermed beslægtede Forbrydelser.

§ 247.

Den, som ikke oplyser Hittegods,¹ straffes med Fængsel, og kan Straffen under særdeles skjærpende Omstændigheder, navnlig i Gjentagelsestilfælde, stige til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar. Er den fundne Gjenstand af ubetydelig Værdi, og Omstændighederne iøvrigt tale til Fordeel for den Paagjældende, kan Straffen nedsættes til Bøder eller endog aldeles bortfalde.

¹ Pl. 28. Sept. 1767, jfr. Bkgj. 20. Jan. 1877. Pl. 8. Juni 1811 og Pl. 5. Decbr. 1812, jfr. Frdg. 8. Okt. 1824 § 2. D. L. 5—9—4 og 6, jfr. L. Nr. 53, 25. Marts 1872 § 5. D. L. 5—9—3, jfr. Frdg. 22. Marts 1737, Pl. 7. Aug. 1752. Jfr. Justm. Skr. 22. Mai 1861 og 8. Okt. 1853, Nr. 141, 1. Juni 1898.

§ 248.

Bestemmelserne i foregaaende Paragraf komme ogsaa til Anvendelse paa den, der fordølger eller ulovlig tilegner sig anden Mands Gods, hvoraf han paa anden Maade tilfældig er kommen i Besiddelse.¹

¹ Kanc. Skr. 27. April 1819. L. Nr. 53, 25. Marts 1872 §§ 3—6. Cirk. Nr. 154, 22. Aug. 1890.

§ 249.

Naar Nogen underslaaer eller paa anden Maade uredelig omgaaes med strandet Gods,¹ bliver han at straffe med Fængsel paa Vand og Brød eller under formildende Omstændigheder med simpelt Fængsel eller Bøder; dog kan Straffen under skjærpende Omstændigheder stige til Strafarbeide i 4 Aar.

¹ Frdg. 28. Decbr. 1836, jfr. L. Nr. 103, 10. April 1895, jfr. Anordn. Nr. 135, 1. Juli s. A., jfr. L. Nr. 49, 24. Marts 1899. Frdg. 16. Marts 1842 §§ 6 og 7, L. Nr. 157, 22. Decbr. 1876, jfr. L. 10. April 1895 § 21, Justm. Cirk. Nr. 3, 19. Jan. 1897, jfr. L. Nr. 49, 24. Marts 1899 § 18.

§ 250.

Den, som udplyndrer Lig, uden at Handliugen efter sin Beskaffenhed kan ansees som Tyveri, straffes

med Fængsel eller under skjærpende Omstændigheder med Forbedringshuusarbeide indtil 2 Aar.¹

¹ Frdg. 11. April 1840 § 38. Jfr. § 158.

Sex og tyvende Kapitel.

Om Bedrageri.

§ 251.

Den, som ved at udgive sig for en anden Person, end han er,¹ eller ved at foregive at være berettiget til at handle paa anden Mands Vegne, fravender Nogen Penge eller Gods, eller som svigagtig modtager, hvad en Anden paa Grund af urigtigt Kjendskab til Omstændighederne troer sig pligtig til at betale eller afgive til ham, eller som ved falske Foregivender forleder Nogen til at købe eller paa anden lignende Maade at modtage en Gjenstand for noget væsentlig Andet og Værdifuldere, end den er,² eller som, uden Hensigt til at betale, tager Varer paa Kredit, straffes med Fængsel paa Vand og Brød, ikke under 5 Dage, eller med Forbedringshuusarbeide indtil 2 Aar, og kan Straffen under særdeles skjærpende Omstændigheder, ligesom og naar Forbrydelsen gjentages, stige indtil 6 Aars Strafarbeide.³

¹ L. Nr. 68, 7. Mai 1881 § 143. ² Bek. 3. Juni 1865. Bek. 14. Dec. 1881, jfr. L. Nr. 57, 1. April 1891, jfr. § 278. L. 22. Marts 1897 § 17, L. 26. Marts 1898 § 11, L. 2. Marts 1900 § 5. ³ L. Nr. 55, 5. April 1888 § 9.

§ 252.

Samme Straf kommer til Anvendelse paa den, som for at forholde en Anden, hvad der lovlig tilkommer denne, fragaaer Modtagelsen af, hvad der er betroet ham til Laan, være sig Penge eller Andet, til Leie, Forvaring,¹ Pant eller paa anden saadan Maade, saavelsom paa den, der svigagtig² nægter den Tilbagegivelse eller Betaling, der har fundet Sted, saa og paa den, som underslaaer noget et Dødsbo tilhørende Gods eller fordølger en samme

tilkommende Fordring, hvilken han er pligtig at opgive,³ eller som fremfører opdigtede Fordringer i et Dødsbo eller ved anden Lejlighed, hvor de paa Grund af Vedkommendes Mangel paa Kundskab om Omstændighederne kunne ventes at sættes igjennem, eller som i bedragerisk Hensigt berøver en Anden Midlerne til at gjøre en lovlig Fordring gjældende eller til at værgе sig imod en urigtig Fordring ved at fravende ham Dokumenter eller tilintetgjøre disse eller gjøre dem ubrugelige, eller som foretager Proformaafhændelser eller Proformapantsættelser for at betage sine Kreditorer Midlerne til at beholde, hvad der tilkommer dem.⁴

¹ D. L. 1—21—14, 5—8—14. L. 19. Febr. 1861 § 49, jfr. L. Nr. 30, 21. Marts 1874 § 2. ² Jfr. § 5. 2 St. ³ L. Nr. 136, 30. Novbr. 1874 § 10. ⁴ § 260 og Konkl. 25. Marts 1872 § 168.

§ 253.

Samme Straf anvendes fremdeles paa den, som i bedragerisk Hensigt afhænder eller pantsætter eller paa anden svigagtig Maade, hvorved rette Eiers Eiendomsret kunde gaaе tabt, tilegner sig Gods, der er ham betroet til Laan,¹ Leie, Forvaring, Bestyrelse eller Pant, eller hvorover Trediemand har erhvervet en Rettighed, med hvilken den, der ved hiin Handling skulde stiftes, er uforenelig,² saa og paa den, der svigagtig bortflytter eller forstikker arresteret Gods.

¹ L. Nr. 67, 9. April 1891 § 41, jfr. L. Nr. 97, 10. April 1895 § 53. ² L. Nr. 157, 22. Dec. 1876 § 4. L. 14. April 1852 § 13. L. 23. Febr. 1866 § 15, jfr. Sølov 1. April, 1892 § 299. Frdg. 28. Juli 1841 § 1, jfr. L. Nr. 51, 25. Marts 1872 § 154. L. Nr. 33, 21. Marts 1874 § 1; jfr. Bek. s. D.

§ 254.

Er det fremmede Penge, Nogen uberettiget anvender til eget Brug, skal det dog, dersom det ikke er ved at bryde Segl eller Laas for de fremmede Penge, at han har sat sig istand til at benytte dem,

og han heller ikke svingagtig har fragaaet Modtagelsen, beroe paa den Forurettede, om han vil have Sagen forfulgt, ligesom han og, indtil Dom er afsagt, kan frafalde Sagens fortsatte Forfølgning, og bortfalder alt Strafansvar, hvis den Skyldige, inden Dom i første Instans overgaaer ham, erstatter, hvad han saaledes har forbrugt.¹

¹ Frdg. 11. April 1840 § 44.

§ 255.

Straffebestemmelsen i § 251 kommer ligeledes til Anvendelse paa den, der forøver Bedrageri i Spil,¹ saa og paa den, der ved Signen, Maalen, Manen, Spaaen eller ved Hjælp af andre overtroiske Kunster fravender Nogen Penge eller Gods.

¹ D. L. 5—14—55. Frdg. 6. Okt. 1753, Pl. 10. Febr. 1772, Instr. 4. April 1809 § 9. Justm. Skr. 26. Mai 1865.

§ 256.

Er et Bedrageri, der ellers vilde være at straffe efter § 251, udøvet i en saa lidet betydende Grad, eller iøvrigt under saadanne særegne Omstændigheder, at samme har en mærkelig ringere Grad af Strafværdighed end Bedrageri i Almindelighed,¹ bliver Straf af simpelt Fængsel indtil 2 Maaneder eller under særdeles formildende Omstændigheder af Bøder indtil 50 Rd. at anvende. Offentlig Paatale kan bortfalde, naar den Forurettede heri samtykker.²

¹ Jfr. § 235. ² L. omBhdl. 16. Febr. 1866.

§ 257.

Svigagtige Handlinger, der vel ere beslægtede med de i §§ 251—255 omhandlede, men dog ikke ganske kunne sættes ved Siden af disse,¹ straffes med Bøder eller Fængsel.² Offentlig Paatale kan bortfalde, naar den Forurettede deri samtykker.³

¹ Jfr. § 236, Frdg. 11. April 1840 § 50. ² Jfr. Justm. Skr. 27. Juni 1895. ³ L. om Behdl. 16. Febr. 1866. L. Nr. 33, 21. Marts 1874. Frdg. 27. Juli 1742 § 2, jfr. Reskr. 31. Juli 1744 § 1, L. 21. Juni 1867 §§ 7 og 9, L. 1. Mai 1868 §§ 8 og 10, L. Nr. 52, 25. Marts 1872 § 4. L. Nr. 39, 16. April 1880 § 2.

§ 258.

Den, som svigagtig tilvender sig noget af det, der forsendes med Posten og er hans Varetægt undergivet, ansees med Strafarbejde indtil 8 Aar.¹

¹ Jfr. § 138 og § 229, 3°.

§ 259.

Den, som ved at benytte Sø-, Brand- eller anden Forsikkring gjør sig skyldig i svigagtig Omgang, ansees, hvad enten Forsikkringen er tegnet i Kongeriget eller udenfor samme, med Strafarbejde indtil 6 Aar eller med Fængsel paa Vand og Brød, ikke under 2 Gange 5 Dage.

§ 260.¹

Naar Nogen, efterat hans Bo er taget under Behandling som fallit,² eller paa en Tid, da han maatte forudsee sin forestaaende³ Fallit, i egennyttig Hensigt foretager Noget, der gaaer ud paa, at Boets lovlige Eiendele eller Fordringer ikke komme samme tilgode, eller at urigtige Fordringer paa Boet gjøres gjældende, eller naar Nogen til den sidstnævnte Tid i lige Hensigt optager nye Forstrækninger, ansees han med Strafarbejde indtil 6 Aar eller med Fængsel paa Vand og Brød, ikke under 2 Gange 5 Dage.⁴

¹ L. Nr. 51, 25. Marts 1872 § 168, jfr. Anordn. (for Færøerne) Nr. 72, 2. Mai 1902 § 168, Frdg. 1. Febr. 1797 § 75 Nr. 5. ² L. Nr. 66, 15. April 1887 § 2. ³ Jfr. L. Nr. 51, 25. Marts 1872 § 24, jfr. Anordn. 2. Mai 1902 § 24. ⁴ Konkl.s § 81 og 101 d og e samt § 101 i. f. og § 123.

§ 261.

Den, som til et af de ovennævnte Tidspunkter foretager Handlinger, ved hvilke han, dog uden derved at søge egen Fordeel, retsstridig begunstiger enkelte Kreditorer paa andres Bekostning, saasom ved at foretage Afhændelser mod et uforholdsmæssigt ringe Vederlag, ved at benytte, hvad han har under Hænder, til fortrinsviis at betale enkelte Kreditorer, eller ved at udstede Dokumenter, som under

Falliten skulde give enkelte Kreditorer Fortrin fremfor de øvrige,¹ straffes med Fængsel paa Vand og Brød eller under formildende Omstændigheder med simpelt Fængsel, dog ikke under 1 Maaned.

¹ L. Nr. 51, 25. Marts 1872 § 24, § 50, jfr. L. 15. April 1887 § 2. S. L.'s §§ 79 og 81, 101 d og e samt § 101 i. f. og § 123, jfr. Anordn. Nr. 72, 2. Mai 1902. Jfr. Frdg. 11. April 1840 § 55 og Strfs. § 260.

§ 262.

Befindes det,¹ at Nogen, som er pligtig til at føre Handelsbøger,² og hvis Bo er kommen under Fallitbehandling, har forvansket, bortskaffet eller tilintetgjort disse Bøger eller har ført dem paa en uredelig Maade eller i svigagtig Hensigt undladt at føre dem,³ straffes han med Fængsel paa Vand og Brød eller med Forbedringshuusarbejde indtil 2 Aar.

Har Fallenten gjort sig skyldig i grove Uordener i Henseende til Førelsen af sine Handelsbøger, bliver han at straffe med simpelt Fængsel indtil 6 Maaneder.⁴

¹ L. Nr. 51, 25. Marts 1872 § 79, jfr. Anordn. Nr. 72, 2. Mai 1902 § 79. ² Frdg. 1. Juni 1832 §§ 1—5, L. Nr. 64, 28. Mai 1880 § 12. L. 1. Marts 1889 § 23, jfr. § 24. ³ Indrm. Skr. Nr. 300, 18. Novbr. 1872. ⁴ L. Nr. 51, 25. Marts 1872 § 148, Justm. Skr. Nr. 44, 25. Jan. 1898, Nr. 305, 28. Dec. 1900.

§ 263.

Naar Nogen, hvis Bo er kommen under Fallitbehandling, befindes ved ødsel Levemaade, ved høit Spil, ved vovelige Foretagender, der ikke staae i Forhold til hans Formue, eller ved anden saadan letsindig Adfærd at have paaført sine Kreditorer betydelige Tab, bliver han, naar nogen af Boets Kreditorer derpaa andrager, at straffe med Fængsel.¹

¹ L. Nr. 51 25. Marts 1872 § 79, jfr. § 81 og 101 d og e samt § 101 i. f. og § 123, jfr. Anordn. Nr. 72, 2. Mai 1902.

Syv og tyvende Kapitel.

Om Falskmyntneri, Efterskriven og Forfalskning af Dokumenter og andet Falsk.

§ 264.

Den, som eftergjør dansk Mynt¹ eller Nationalbankens Sedler,² straffes med 2 indtil 12 Aars, og den, som forfalsker samme, med 1 indtil 6 Aars Strafarbeide.³

Forbrydelsen er fuldbyrdet, saasnart Mynten eller Seddelen er bleven forfærdiget eller forfalsket, om den end ikke er udgiven.⁴

¹ L. Nr. 66, 23. Mai 1873 § 14, jfr. Konv. 18. Decbr. 1882 og 27. Mai 1873, jfr. Bek. Nr. 88, 28. Juni 1873 Art. 16, Bek. Nr. 42, 21. Marts 1876, Bek. f. Isl. 25. Sept. 1873, Isl. Lov 18. Sept. 1885 § 5. ² Oktr. 4. Juli 1818 § 21, jfr. Frdg. 2. Juli 1819 § 3. Kanc. Skr. 13. Mai 1800, Kundg. Nr. 90, 27. Mai 1891, Nr. 167, 27. Decbr. 1897, jfr. Kdgr. Nr. 122, 10. Septbr. 1898, Nr. 58, 11. April 1901. ³ L. Nr. 154, 30. Nov. 1874, jfr. L. Nr. 152, 9. Dec. 1889. Isl. L. Nr. 16, 9. Aug. 1889, jfr. L. 18. Septbr. 1891. Anordn. f. Vestindien Nr. 23, 23. Septbr. 1898. Jfr. Strfs. § 5

§ 265.

Den, som eftergjør fremmed Mynt eller fremmede Pengesedler, skal, om de end ei ere bestemt til Udgivelse her i Riget,¹ ansees med Stafarbeide fra 1 indtil 8 Aar, og den, som forfalsker dem, med Strafarbeide indtil 4 Aar.

¹ Jfr. § 264, 2. St.

§ 266.

Deeltager Nogen i et Falskmyntneri, der er begaaet i Udlandet under saadanne Omstændigheder, at Hovedmanden ikke her i Riget kan drages til Ansvar,¹ ved heri Landet at udgive de falske Penge, bliver han at straffe, som om han selv var Gjerningsmanden.²

¹ Jfr. Strfs. § 5. ² L. Nr. 66, 23. Mai 1873 § 14.

§ 267.

Udgiver Nogen Penge, om hvilke det er ham vitterligt eller han har Formodning, at de ere eftergjorte eller forfalskede, uden at hans Forhold dog kan betragtes som Deelagtighed i Falskmyntneriet selv, straffes han med Forbedringshuusarbeide indtil 2 Aar eller med Fængsel. Har han selv modtaget Pengene som ægte, straffes han med Fængsel eller Bøder.

¹ Frdg. 22. Okt. 1701 Post 2, Kap. 9 § 1, Kanc. Cirk. 13. Dec. 1800. Frd. 11. April 1840 § 72, 1. Pkt., jfr. § 71. L. Nr. 66. 23. Mai 1873 § 10.

§ 268.

Den, som falskelig skriver anden Mands Navn under Testament, Kontrakt, Gjældsbrief, Transport, Anvisning,¹ Kaution, Fuldmagt, Kvittering eller noget andet privat Dokument, som sigter til at stifte Rettigheder eller hæve Forpligtelser, ansees med Strafarbeide fra 1 til 8 Aar; dog kan Straffen, naar Gjenstanden er af ubetydelig Værdi, eller iøvrigt under særdeles formildende Omstændigheder, navnlig naar Gjerningsmanden hverken har paaført eller til-sigtet at paaføre Andre nogen Skade, nedsættes endog til Fængsel paa Vand og Brød, ikke under 4 Gange 5 Dage.⁴

¹ Reglm. 27. Juli 1818 § 26. ² Jfr. § 271.

§ 269.

Er det en Statsforskrivning,¹ en Vexel² eller et andet saadant til almindeligt Omløb bestemt Papir, med Hensyn til hvilket Forbrydelsen er begaaet, bliver Strafarbeide fra 1 til 12 Aar at idømme.

Samme Straf er anvendelig, naar Nogen paa lige Maade falskelig udfærdiger en Ministerial- eller Øvrigheds-Resolution, en Retsakt eller noget andet offentligt Dokument, der skulde indeholde en bindende Regel eller Afgjørelse, eller og udgjøre et juridisk Beviis.²

¹ L. Nr. 18, 28. Jan. 1871. ² L. Nr. 52, 7. Mai 1880 §§ 39, 40, jfr. § 76; § 88. L. Nr. 66, 28. Mai 1880 § 3 a, jfr. § 9. ³ Jfr. § 271.

§ 270.

Skriver Nogen falskelig anden Mands Navn under Andragender, Vidnesbyrd, Pas eller andre Dokumenter, der ifølge deres Beskaffenhed ere af mindre Betydenhed end de i §§ 268 og 269 nævnte, bliver han at straffe med Fængsel paa Vand og Brød, ikke under 2 Gange 5 Dage, eller med Straf-arbejde indtil 4 Aar.¹

¹ Jfr. § 271. L. 10. Mai 1854 §§ 63 og 64, jfr. § 15 Nr. 7 og § 41 Nr. 16. L. Nr. 52, 15. Mai 1875 § 22.

§ 271.

De i §§ 268—70 foreskrevne Straffe skulle dog, naar det falske Dokument paa Grund af dets øiensynlige Mangler har været mindre farligt, kunne nedsættes, efter Omstændighederne indtil det Halve.

§ 272.

Den, der efterskriver Kongens Navn, straffes med Strafarbejde, dog ikke under 2 Aar.

§ 273.

Den, som falskelig udfylder et i en Andens Navn udstedt og af denne underskrevet, men til Udgivelse endnu ikke bestemt Dokument eller forsyner det med Segl, hvor dette udfordres til at give Dokumentet fuld Gyldighed, ansees, som om han falskelig havde underskrevet det.

§ 274.

Med samme Straf, som om han havde forsynet det med falsk Underskrift, ansees fremdeles den, der forfalsker Indholdet af et Dokument. Er Forfalskningen saa kjendelig, at Ingen uden aabenbar Uforsigtighed derved kunde skuffes, kan Straffen nedsættes, efter Omstændighederne til det Halve.¹

¹ § 81. Søløv 1. April 1892 § 287.

§ 275.

Skriver Nogen opdigtede Navne under et Dokument, blive de for falsk Underskrift paa Dokumenter af samme Beskaffenhed givne Forskrifter at anvende med en forholdsmæssig Nedsættelse af Straffen, efter Omstændighederne til det Halve.

¹ §§ 268—271.

§ 276.

De i §§ 268—275 nævnte Forbrydelser ansees som fuldbyrdede, saasnart Falskneren har gjort Brug af Dokumentet eller givet det fra sig til Benyttelse af en Anden, uden Hensyn til, om Nogen derved er bleven skuffet.

§ 277.

Den, der i svigagtig Hensigt forfærdiger urigtige Maal eller Vægtredskaber eller forandrer rette Maal eller Vægtredskaber, saavel som den, der benytter saadanne falske eller forfalskede Redskaber til dermed at bedrage Andre, straffes med Fængsel paa Vand og Brød, ikke under 5 Dage, eller med Forbedringshuusarbejde indtil 2 Aar. Under særdeles skjærpende Omstændigheder, ligesom og naar Forbrydelsen gjentages, kan Straffen stige indtil 6 Aars Strafarbejde.

Den, der i sin Næringsdrift benytter Vægt eller Maal, som ikke lovlig er justeret,¹ eller som ved Tid eller Brug er bleven forandret, straffes² første Gang med Bøder indtil 100 Rd. og i Gjentagelses-tilfælde med højere Bøder eller Fængsel.³

¹ Frdg. 10. Sept. 1828, L. 19. Febr. 1861, jfr. Bkgj. 25. Juli 1861, Justm. Skr. Nr. 2, 4. Jan. 1872. Indm. Skr. 15. April 1862. Bek. Nr. 29, 17. Febr. 1899. ² L. om Bhd. 16. Febr. 1866. ³ Frdg. 10. Jan. 1698 Kap. 2 § 5, Kap. 3 § 9, Kap. 5 § 1. Pl. 16. April 1841 § 2. Laugsart. 7. Nov. 1685, 23. Juni 1683. Pl. 4. Dec. 1812 og Kanc. Skr. 30. Juli 1816. Frdg. 1. Mai 1683 § 9, An. 9. Juni 1719, Frdg. 24. Sept. 1823, Pl. 19. Marts 1777 § 4, L. 13. Marts 1867 §§ 21—25 og 30, jfr. Skibsregistreringslov 1. April 1892 Kap. VII.

§ 278.

Med den i foregaaende Paragrafs 1ste Stykke foreskrevne Straf ansees fremdeles den, som forfal-
sker Varer,¹ eller som falskelig forsyner Varer eller
andre Gjenstande med et offentligt Stempel eller
Mærke,² der skal afgive Borgen for sammes Ægthed
eller Godhed, eller som svigagtig tilvender sig sligt
Stempel eller Præg paa Gjenstande, der ikke egne
sig dertil, saavel som den, der uhjemlet anbringer
Andres Mærke eller Stempel³ paa Varer, der ere af
væsentlig ringere Beskaffenhed end den, som Stemplet
eller Mærket antyder.

Ere de Varer, hvorpaa Andres Mærke eller
Stempel uhjemlet er anbragt, ikke af nogen væsentlig
ringere Beskaffenhed, bliver den i § 277 2det Stykke
fastsatte Straf at anvende, hvorhos Paatale kun
finder Sted, forsaavidt Nogen, som derved er for-
urettet, begjærer det. Saa kommer ogsaa den nys-
nævnte Straffebestemmelse til Anvendelse med Hen-
syn til mindre, i Smaahandelen forefaldende, Vare-
forfalskninger, ved hvilke kun ubetydeligt Tab til-
føies Nogen.⁴

¹ Bek. 3. Juni 1865. Bek. 14. Dec. 1881, Bek. 28. Nov. 1882, L. Nr. 57, 1. April 1891 § 17, jfr. § 15. L. Nr. 42, 1. April 1894 § 6, jfr. Anordn. 17. April s. A., L. Nr. 66, 23. April 1897 § 6, jfr. Anordn. 18. Juni s. A., L. Nr. 29, 2. Marts 1900 §§ 5 og 6, jfr. Anordn. Nr. 140, 5. Sept. s. A., L. Nr. 42, 22. Marts 1897, L. Nr. 64, 26. Marts 1898 § 11. ² Pl. 30. April 1828. Laugsart. 14. Mai 1685 § 5 og 7. Nov. s. A. §§ 7, 8 og 10, jfr. Frdg. 3. Marts 1688. L. Nr. 142, 6. Nov. 1874. Bek. Nr. 78, 15. Juni 1886 VI, jfr. § 7. Pl. 4. Mai 1847. Justm. Cirk. 28. Febr. 1870. L. Nr. 55, 5. April 1888 § 9, jfr. Anordn. Nr. 202, 4. Nov. 1892. L. Nr. 57, 1. April 1891 §§ 4 og 17, 1. St., jfr. L. Nr. 61, 24. April 1896, jfr. L. Nr. 43, 22. Marts 1897 § 17. L. Nr. 64, 26. Marts 1898 § 11. ³ L. Nr. 52, 11. April 1890 §§ 12 og 13, jfr. §§ 1 og 14 samt 17, 2. St., jfr. Anordn. Nr. 262, 24. Novbr. 1893, L. Nr. 169, 19. Decbr. 1898; L. Nr. 70, 27. April 1894 §§ 1, 2, 4, 5, 6, 7, jfr. Justm. Skr. Nr. 31, 18. Jan. 1901, jfr. tidligere L. Nr. 96, 2. Juli 1880 § 17, jfr. § 1. ⁴ Samme Lovs § 17 i. f., jfr.

L. Nr. 52, 11. April 1890 § 19. Bek. Nr. 53, 11. April 1890. L. om Bhdll. 16. Febr. 1866. — Jfr. An. Nr. 181, 28. Sept. 1894, jfr. An. Nr. 146, 12. Sept. 1902.

§ 279.

Den, som i bedragerisk Hensigt¹ flytter, sætter eller borttager Skjælsteen eller forvansker andet Mærke, der betegner de forskellige Eiendommers Grændser eller de dermed forbundne Rettigheder, bliver ligeledes at straffe efter Bestemmelsen i § 277 1ste Stykke.

¹ Jfr. § 116. L. f. Isl. 17. Marts. 1881.

Otte og tyvende Kapitel.

Om Brandstiftelse.¹

¹ D. L. 6—19, Pl. 7. April 1819, Frdg. 26. Marts 1841. — Bek. 6. Mai 1871 C, L. Nr. 100, 1. April 1894, jfr. Anordn. 18 Juli s. A., Justm. Skr. 9. Januar 1895, L. Nr. 74, 7. April 1899, jfr. Anordn. Nr. 93, 22. Juni, Nr. 124, 19. Aug. s. A., Nr. 141, 1. Sept. 1902.

§ 280.

Sætter Nogen Ild paa Huus eller Skib, enten det er hans eget eller en Andens, under saadanne Omstændigheder, at han maatte indsee,¹ at Andres Liv derved udsattes for aabenbar Fare, eller det skeer for at befordre Oprør,² Plyndring³ eller anden saadan Forstyrrelse af Samfundsordenen⁴ eller for at forvolde en udstrakt Ødelæggelse, straffes den Skyldige med Tugthuusarbeide ikke under 8 Aar; dog kan Straffen, hvis Nogen ved Ildebranden omkommer, stige til Livsstraf.

¹ Jfr. § 282. 2. St. ² §§ 71 og 85. ³ L. Nr. 68, 7. Mai 1881 §§ 149 og 150. ⁴ §§ 243 og 103.

§ 281.

Sætter Nogen ellers Ild paa anden Mands Huus eller Skib, ansees han med Strafarbeide fra 2 til 12 Aar.

Lige Straf er den undergiven, som for at be-

svige Brandforsikringen eller i anden retsstridig Hensigt sætter Ild paa eget Huus eller Skib¹ eller paa anden Mands Huus eller Skib efter dennes Begjæring eller med hans Samtykke; dog kan Straffen i disse Tilfælde under formildende Omstændigheder, navnlig hvor Huset er afsides beliggende og ikke beboet af Andre, nedsættes til Strafarbejde i 1 Aar.

Til Huus bliver at henhøre ikke blot de ganske eller tildeels beboede eller til Beboelse indrettede Bygninger med de dertil hørende Udhuse, men ogsaa Kirker, Møller, Fabriker, Magasinbygninger og alle andre Bygninger, som med dem kunne sættes i Klasse.

¹ Jfr. Frdg. 21. Marts 1705 § 7.

§ 282.

Er det paa Skov, Tørvemose, Hede eller Ager, paa Tømmer- eller Brændeforraad, Korn- eller Hostakke, paa Hytter eller Skure, eller andre lignende Gjenstande,¹ at Ildspaaættelsen har fundet Sted, ansees den Skyldige med Strafarbejde indtil 8 Aar, dog at Straffen, hvis Gjenstanden er af sær ringe Betydning, og iøvrigt under formildende Omstændigheder, kan nedsættes til Fængsel paa Vand og Brød, ikke under 2 Gange 5 Dage.

Har Ildspaaættelsen fundet Sted under saadanne Omstændigheder, at Gjærningsmanden maatte indsee, at Andres Liv derved udsattes for aabenbar Fare, eller er den skeet for at forvolde saadan Ulykke eller Ødelæggelse, som i § 280 omhandlet, kommer Straffebestemmelsen i samme Paragraf til Anvendelse.

¹ Jfr. Pl. 10. Mai 1822, 16. Aug. 1828, Brandpolitilov 2. Marts 1861 §§ 25—27. jfr. Bek. Nr. 36, 30. Marts 1889 §§ 26—28. L. om Sandflugts Dæmpn. 29. Marts 1867 § 17, 3. Pkt.

§ 283.

De i §§ 280—282 omhandlede Forbrydelser ansees som fuldbyrdede, saasnart der er opstaaet Ild i den Gjenstand, hvis Antændelse udgjør For-

brydelsen, uden Hensyn til om den har grebet mere eller mindre om sig.

§ 284.

Den, som ved Tilsidesættelse af almindelig Forsigtighed¹ afstedkommer Ildsvaade, straffes med Fængsel, hvilken Straf dog bortfalder, naar han erstatter Skaden.²

¹ Justm. Cirk. 3 Marts 1864. L. 15. Mai 1868 §§ 11—15, 17—35, jfr. § 40, jfr. Bek. Nr. 96, 4. Juni 1891. L. 21. Marts 1873 §§ 5—9, 11—26, 28—31, jfr. § 35. L. 2. Marts 1861 (jfr. Bek. Nr. 36, 30. Marts 1889) Kap. 2 og 4. Justm. Cirk. 23. August 1897. L. Nr. 69, 6. April 1898, jfr. Bek. Nr. 70, 16. April s. A., Justm. Cirk. Nr. 100, 30. Juni 1899, Nr. 43, 1. Marts 1902. D. L. 6—19—10. Bek. Nr. 147, 28. Aug. 1885 § 44. L. 23. April 1870 § 2 litr. f., jfr. Vedtægt 10. Juni 1871 § 66, jfr. § 64. Vedtægt Nr. 95, 18. Juli 1874 §§ 55 og 57, jfr. § 53. L. Nr. 47, 12. April 1889 § 1 j. Bek. Nr. 101, 17. Sept. 1875, Bek. Nr. 105, 25. Sept. 1878 og Bek. Nr. 18, 25. Jan. 1887. L. 23. Febr. 1866 § 5 Nr. 8 og 9, jfr. Sølov 1. April 1892 § 102 Nr. 1. L. 10. Mai 1854 § 41 Nr. 9. ² Vedt. Nr. 95, 18. Juli 1874 §§ 31 (jfr. § 32), 49, 57, 86 d—f. Bek. Nr. 6, 19. Jan. 1876 § 2, Nr. 89, 23. Juni 1876 § 58, Nr. 63, 29. Juni 1877 § 14 og Nr. 10, 30 Jan. 1883 § 110 d—f. Bek. Nr. 147, 28. Aug. 1885 §§ 13, 30, 42, 44.

Ni og tyvende Kapitel.

Om Handlinger, hvorved Skibbrud, Oversvømmelse eller anden større Ulykke kan foraarsages.

§ 285.¹

Hvo, som i den Hensigt at vildlede eller skade Søfarende ødelægger, bortskaffer² eller beskadiger Fyrindretninger, Sølygte eller andet til de Søfarendes Veiledning anbragt Tegn eller Mærke, slukker Fyr eller Sølygte, anbringer falsk Tegn eller Mærke eller opfylder eller stopper det rette Farvand i Sø eller Strøm, straffes med Strafarbejde, ikke under 4 Aar.

Foretages nogen af de ommeldte Handlinger uden den nævnte Hensigt, men dog med Forsæt, bliver den Skyldige at straffe med Fængsel eller under skjærpende Omstændigheder med Forbedringshuusarbeide indtil 2 Aar.³

¹ Jfr. § 289. ² Bek. 28. Juni 1864. ³ L. 13. April 1855, Instr. 15. Febr. 1879 § 39, Instr. 10. Mai s. A. § 39. L. Nr. 73, 13. Juni 1879 §§ 13, 14, 30, 2. St., 45, 55, 58, jfr. § 60, Frdg. 10. Jan. 1840 §§ 7 9. L. Nr. 114, 27. April 1883. Bek. 11. Novbr. 1899, jfr. Bek. Nr. 111, 23. Mai 1900.

§ 286.¹

Forvolder Nogen Skibbrud eller anden Søskade under saadanne Omstændigheder, at Menneskers Liv derved udsættes for aabenbar Fare, straffes han med Tugthuusarbeide ikke under 8 Aar, dog at Straffen, hvis Nogen derved omkommer, kan stige til Livsstraf. Skeer det under andre Omstændigheder, bliver en ringere Grad af Strafarbeide at anvende.²

¹ Jfr. § 289. ² Frdg. 28. Decbr. 1836 § 37 I.—III., Reglm. 12. Mai 1870 § 11. L. 21. Juni 1867. Bek. 22. Juni 1859 Solov 1. April 1892 §§ 290, 293, 294, 306, 288. Jfr. Solov § 292. L. Nr. 103, 10. April 1895. — L. Nr. 72, 12. April 1892 § 9, jfr. Bek. Nr. 122, 21. Maj 1895, L. f. Isl. Nr. 15, 9. Sept. 1899, jfr. Anordn. Nr. 26, 28. Sept. s. A.

§ 287.¹

Den, som for at bevirke Oversvømmelse ødelægger eller beskadiger Vandledninger eller aabner Kanal, Dæmning, Sluse eller anden saadan Vandbygning, ansees med Strafarbeide indtil 8 Aar, dog at Straffen, hvis betydelig Skade skeer, kan stige højere, og hvis Nogen derved omkommer, endog til Livsstraf.

Skeer det med Forsæt, men uden den Hensigt at bevirke Oversvømmelse, straffes Gjerningsmanden med Fængsel eller under skjærpende Omstændigheder med Forbedringshuusarbeide indtil 2 Aar.²

¹ Jfr. § 289. ² L. 30. Nov. 1857, jfr. L. Nr. 60, 24. April 1896. L. Nr. 53, 10. April 1874 § 16, jfr. Reglm. 6. Mai s. A, L. Nr. 63, 28. Mai 1880 §§ 32, 33, 73 og 84

§ 288.¹

Den, som forsætlig beskadiger en Jernbane, Transportmidlerne eller Banens øvrige Tilbehør, henlægger eller henkaster Noget paa Banen, forrykker Skinnerne, efterligner Signalerne, uberettiget bringer Damp- eller andre Banevogne i Bevægelse eller iøvrigt foretager Handlinger, hvorved Transporten paa Banen udsættes for Fare, ansees med Strafarbejde indtil 8 Aar, dog at Straffen, hvis betydelig Skade skeer, kan stige høiere, og, hvis Nogen derved omkommer, endog til Livsstraf.

Dersom Handlingen efter sin Beskaffenhed ikke kunde bringe Transporten i nogen virkelig Fare, eller Saadant dog maa ansees at have ligget udenfor Gjærningsmandens Tanke og Hensigt, bliver den Skyldige at straffe med Fængsel eller under særdeles skjærpende Omstændigheder med Forbedringshuusarbejde indtil 1 Aar, forsaavidt ikke nogen anden Straffebestemmelse maatte medføre høiere Straf.²

¹Jfr. § 289. ²Frdg. 5. Mai 1847 §§ 6—8. Banepolitiregl. 12. Juni 1847, Regl. 8. Aug. 1853 m. fl. Justm. Cirk. Nr. 260, 12. Nov. 1889, L. 12. April 1892 § 28, Politil. 11. Mai 1897, jfr. Bek. Nr. 133. 24. Sept. s. A., Justm. Cirk. Nr. 27, 22. Marts 1898, Politireglm. Nr. 31, 22. Januar 1900.

§ 289.

Foretages nogen af de Handlinger, der omtales i §§ 285—288, af Uagtsomhed, bliver Straf af Fængsel eller Bøder at anvende.

§ 290.

Anvender Nogen giftige eller andre farlige Stoffer til Varer, der ere bestemte til Forhandling eller Benyttelse af Andre, paa en saadan Maade, at Andres Sundhed udsættes for Fare ved Brugen af samme, straffes han, forsaavidt ikke nogen anden Straffebestemmelse maatte medføre høiere Straf, med Fængsel eller under skjærpende Omstændigheder, navnlig naar Nogen derved har taget Skade eller endog er omkommen, med Forbedringshuusarbejde.

Samme Straf er den undergiven, som falholder Varer, hvortil han veed, at slige Stoffer paa foranførte Maaade ere benyttede.¹

Forætages saadanne Handlinger af Uagtsomhed, bliver Straf af Bøder at anvende.²

¹ Frdg. 1. April 1796 og Pl. 28. April 1843, jfr. Kanc. Cirk. 29. Juli og Bek. 8. Aug. 1834, Bek. 21 Dec. 1877, Bek. 5. Dec. 1876, 9. Jan. 1878, 11. Febr. s. A., 1. Juni 1883, 15. Juni 1886 m. fl. Frdg. 4. Decbr. 1672 § 30, jfr. Pl. 1. Dec. 1779, Pl. 25 April 1809, Pl. 15. Mai 1807, L. 29. Dec. 1857 §§ 33, 35, 46, Pl. 29. Marts 1814, Instr. Nr. 108, 22. Okt. 1877 § 10, Instr. Nr. 109 s. D. §§ 14 og 16. L. Nr. 13, 28. Jan. 1876. Justm. Cirk. Nr. 49, 16. April 1896.
² L. Nr. 136, 9. April 1891 § 5 i. f., jfr. Bek. Nr. 137 og 138. 8. Sept. s. A., L. Nr. 42, 1. April 1894 § 6 i. f., jfr. Anordn. Nr. 65, 17. April s. A., L. Nr. 29, 2. Marts 1900 § 5 i. f. — L. Nr. 58, 13. April 1894.

§ 291.

Den, som ved Overtrædelse af de Lovbestemmelser, der ere givne, eller de Forholdsregler, der af Øvrigheden anordnes til Forebyggelse af smitsom Sygdom eller sammes Udbredelse,¹ foranlediger Smitte eller videre Udbredelse af Sygdommen, straffes med Fængsel eller under skjærpende Omstændigheder med Forbedringshuusarbeide indtil 2 Aar.

¹ L. Nr. 97, 2. Juli 1880, jfr. Bek. Nr. 98, 15. s. M. og Instr. s. D., L. Nr. 22, 4. Febr. 1871, L. Nr. 47, 10. April 1874, jfr. § 181, L. Nr. 141, 30. Nov. 1876, jfr. L. 29. Dec. 1857 § 11, L. Nr. 40, 30. Marts 1885, L. Nr. 12, 18. Febr. 1879 § 2., Epidemilov 30. Marts 1892 § 27. Justm. Skr. Nr. 97, 5. April 1897. L. Nr. 84, 1. April 1893 (forel. L. 1. Sept. 1892), jfr. L. Nr. 16, 20. Jan. 1899, L. Nr. 117, 11. Mai 1897, jfr. Justm. Cirk. Nr. 81, 21. Juni s. A., L. Nr. 39, 16. Marts 1900 § 1, jfr. Justm. Cirk. 31. Marts s. A., Bek. Nr. 104, 14. Mai s. A., Bek. Nr. 134, 1. Sept. s. A., L. Nr. 43, 31. Marts 1900. L. f. Isl. 31. Jan. 1896, jfr. L. Nr. 35, 13. Sept. 1901. L. 30. Marts 1895 og L. 25. Marts 1898, — Kfr. L. f. Isl. Nr. 5, 15. Febr. 1895, L. Nr. 2, 31. Jan. 1896. — Instr. Nr. 129, 25. Nov. 1896 § 10.

§ 292.

Skulde Nogen befindes forsætlig at udbrede smitsom Syge blandt Huusdyrene, bliver han at ansee med Strafarbejde indtil 8 Aar.

Den, som ved Overtrædelse af de Lovbestemmelser, der ere givne, eller Forholdsregler, der af Øvrigheden anordnes til Forebyggelse af smitsom Sygdoms Udbredelse hos Huusdyrene,¹ giver Anledning til videre Udbredelse af saadan Sygdom, straffes med Fængsel eller Bøder, ikke under 20 Rd.

¹ L. 29. Decbr. 1857 §§ 3—9. L. Nr. 25, 25. Febr. 1876. L. Nr. 141, 30. Nov. 1876, L. Nr. 186, 14. Dec. 1887, jfr. L. Nr. 51, 1. April 1892. L. 12. Okt. 1892, L. Nr. 105, 14. April 1893, jfr. Bek. 13 Mai 1893, 27. Sept. s. A. Fundats 23. Juli 1777 § 8, jfr. § 9. Frdg. 8. Mai 1795 § 18, jfr. Pl. 19. Sept. 1781 § 3. Frdg. 4. Dec. 1672 § 30. L. Nr. 57. 26. Marts 1898, jfr. Bek. 16. April s. A.; Bek. Nr. 167 og 168, 15. Dec. s. A. — Frdg. i. Isl. 5. Jan. 1866, jfr. L. Nr. 49, 8. Novbr. 1901.

§ 293.

Den, der forsætlig borttager, ødelægger eller beskadiger Broer, Færgeindretninger, Brønde, Vandledninger, Fortøiningsredskaber eller Mærke, Rækværk eller Andet, som er anbragt for at afværge eller advare imod Fare paa Vei, Gade eller andet Sted, hvortil haves almindelig Adgang, straffes med Fængsel eller Bøder.¹

¹ L. ang. Kbhvns. Vandforsyn. 30. Novbr. 1857, L. Nr. 60, 24. April 1896, jfr. L. Nr. 48, 24. Marts 1899. L. Nr. 14, 28. Jan. 1876. L. Nr. 63, 28. Mai 1880 § 13 i. f. L. Nr. 7, 30. Jan. 1875. Justm. Cirk. Nr. 84, 12. Mai 1875. — Vedt. 22. Juni 1883 §§ 12, 14, 15, 17 og 18 samt Kap. 3—6. Frdg. 13. Dec. 1793 § 75.

Tredivte Kapitel.

Om Ødelæggelse og Beskadigelse af fremmed Eiendom, samt om Dyrplageri.

§ 294.¹

Den, som forsætlig borttager, ødelægger eller beskadiger offentlige Monumenter eller Ting, som

ere bestemte til almindelig Nytte, saasom Træplantning,² Hegn,³ Lygter til Gaders og Veies Belysning, Veiviser eller Milepæl, straffes med Bøder eller Fængsel.⁴

¹ Fin. Min. Cirk. 26. Juni 1866. ² L. 29. Marts 1867 §§ 17 og 21, jfr. Strfs. § 234. ³ L. Nr. 53, 25. Marts 1872 § 11 og 12, jfr. § 15, L. 6, Marts 1869 §§ 9 og 12. ⁴ Politivedt. i Kbhvn. 22. Juni 1883 §§ 48, 51, 53. Justm. Cirk. Nr. 19, 28. Juli 1888. L. Nr. 63, 28. Mai 1880 §§ 32 og 33, Isl. Strflv. 25. Juni 1869 § 296, jfr. L. Nr. 8, 13. April 1894 § 23.

§ 295.

Den, som forsætlig enten beskadiger en elektrisk Telegraf eller de til samme hørende Apparater eller iøvrigt foretager nogen Handling, hvorved Telegrafledningen afbrydes eller svækkes, eller Apparaternes Afbenyttelse forhindres, straffes med Fængsel eller under formildende Omstændigheder med Bøder, dog ikke under 50 Rd., forsaavdt Handlingen ikke efter sin Beskaffenhed medfører høiere Straf.

Skeer det af Uagtsomhed, anvendes Bøder indtil 100 Rd. eller simpelt Fængsel indtil 1 Maaned; dog kan Straffen bortfalde, hvis Gjerningsmanden uopholdelig anmelder det Skete for den nærmeste Politiovrighed eller en af de ved Vei- eller Telegrafvæsenet ansatte Embedsmænd eller Betjente.¹

¹ L. 28. Dec. 1853 §§ 3 og 4. L. Nr. 42, 30. Marts 1885 §§ 1—3 og 6, jfr. Bek. Nr. 246, 18. Nov. s. A. L. Nr. 84, 11. Mai 1897 § 15.

§ 296.

Ødelægger eller beskadiger Nogen ellers forsætlig fremmed Eiendom,¹ bliver han, forsaavdt Forholdet ikke falder ind under strengere Straffebestemmelser,² at straffe med Bøder eller Fængsel. Offentlig Paatale finder kun Sted, naar Handlingen har medført Forstyrrelse af den offentlige Fred eller været forbunden med Overtrædelse af Politiforskrifter.

¹ L. Nr. 56, 5. April 1888 § 2, jfr. § 58. — L. Nr. 53, 25. Marts 1872 §§ 7—9, I. 12. April 1889 §§ 8—10,

L. Nr. 61, 1. April 1871 §§ 8 og 10, jfr. L. 30. Jan. 1861, L. 23. Jan. 1862 § 9, L. Nr. 95, 14. April 1893 § 10, L. 8. Mai 1894 § 24, jfr. § 11, 1. St., Politil. 11. Mai 1897, L. Nr. 61, 7. April 1899 § 2. Fattiglov 9. April 1891 § 41. L. Nr. 68, 7. Mai 1881 § 155. L. Nr. 63, 26. Marts 1898 § 12. ² Jfr. §§ 294 og 295.

§ 297.¹

¹ L. 21. Jan. 1857.

Hvo som gjør sig skyldig i raa Mishandling eller anden grusom og oprørende Behandling af Dyr, navnlig af Huusdyr, bliver at straffe med Bøder indtil 200 Rd., eller med simpelt Fængsel indtil 4 Maaneder.²

² Justm. Skr. Nr. 165, 31. Aug. 1877. Bek. 10. April 1858, 27. Dec. 1877 i. f., jfr. Bek. 125, 22. Juni 1883 § 45. Pl. 31. Mai 1853 § 1, Bek. 4. Juli 1867, Reglm. 18. Jan. 1869 § 18. Politil. 1. Mai 1873 § 4, jfr. B. 1. April 1864. — L. 10. Mai 1854 § 41 Nr. 9. L. Nr. 43, 13. Marts 1891. L. 8. Mai 1894 § 6, 3. St. og § 23 ff.

Et og tredivte Kapitel.

Om Paatalen af Forbrydelser, Forebyggelses- tvang, Skadeserstatning m. v.

§ 298.

De i denne Lov omhandlede Forbrydelser ere, forsaavidt ikke anderledes særligt er bestemt,¹ Gjens-stand for offentlig Paatale.²

¹ §§ 116, 200, jfr. L. Nr. 80, 11. Mai 1897 § 1, 210 — 11, jfr. 212, 215—22, jfr. 223, 296. Jfr. Justm. Skr. 14. Jan. 1879 og Nr. 134, 15. Aug. 1885. — §§ 84, 159, 174, 175, 235, 236, 254, 263, 278, 2. St., jfr. § 212, 2 Pkt., §§ 203, 256, 257, jfr. §§ 135 og 136. ² Frdg. 3. Juni 1796 Kap. IX.

§ 299.¹

Undsiger Nogen en Anden, eller truer ham med Brand eller anden Ulykke, bliver det, forsaavidt saadan Undsigelse eller Trusel ikke gaaer ind under nogen af de i denne Lov indeholdte Straffe-bestemmelser,² efter den Paagjældendes Begjæring

ifølge Øvrighedens Foranstaltning af Domstolene at afgjøre, om den Undsigende i den Anledning skal stille Sikkerhed og da hvilken, eller i Mangel deraf hensættes i Varetægtsfængsel paa det Offentliges Bekostning.³ Er Nogen saaledes dømt til at stille Sikkerhed, og han senere mener at burde fritages derfor paa Grund af forandrede Forhold, bliver Spørgsmaalet herom under en offentlig Sag at afgjøre af den samme Domstol, forsaavidt ikke den Undsagte for Fogden erklærer sig enig i, at Sikkerhedsstillelsen opgives.

¹ D. L. 1—23—1, jfr. § 308. ² §§ 82, 3. Stk. 83, 2. Stk., 87, 89, 93, 94, 95—96, jfr. L. Nr. 32, 25. Febr. 1871, §§ 98—102, 112, 113, 115, 157, 168, 176, 210, 243. ³ Jfr. Kanc. Prom. 20. Febr. 1796 og 1. Juli 1797.

§ 300.

Enhver, der har gjort sig skyldig i en Forbrydelse, er pligtig at tilsvare den Skadelidende Erstatning.¹

¹ Pl. 4. Jan. 1800, Pl. 28. Marts 1800, Justm. Skr. Nr. 190, 12. Novbr. 1878, Justm. Skr. 1. Febr. 1866, jfr. Kanc. Skr. 29. Aug. 1826 og Cirk. 27. Mai 1828

§ 301.

Foruden den Erstatning for Helbredelsesudgifter og for Næringstab, som den, der forsætlig eller af Mangel paa tilbørlig Agtsomhed har tilføiet en Anden en Legemsbeskadigelse, er pligtig at udrede til denne, vil den Skyldige derhos kunne dømmes til at betale den Skadelidende en af Retten fastsat Godtgjørelse for de Lidelser, som ere ham paaførte, saavel som for den Ulempe, Lyde og Vansiir, der maatte flyde af den ham tilføiede Skade.¹

¹ Jfr. D. L. 6—17—10 og Anordn. 4. Okt. 1833 § 28, L. Nr. 56, 26. Marts 1896 § 2.

§ 302.

Ligeledes vil den, som paa en strafbar Maade har forvoldt en Andens Død,¹ kunne tilpligtes, paa

derom skeet Begjæring, at give den Afdødes Ægtefælle eller Børn Erstatning for Tabet af deres Forsørger, fastsat enten til en bestemt Sum engang for alle eller til fortløbende Underholdningsbidrag for et vist Tidsrum.

¹ Kap. 17. Jfr. L., Nr. 56, 26. Marts 1896 § 3.

§ 303.

Illegemaade vil den, der har gjort sig skyldig i Ærefofnærmelse¹ eller i en af de i denne Lovs Kap. 16 §§ 166—175, jfr. 176, omhandlede Forbrydelser, efter Omstændighederne kunne tilpligtes at betale en passende Godtgjørelse til den Fornærmede for den derved bevirkede Ødelæggelse eller Forstyrrelse af dennes Stilling og Forhold.

¹ Kap. 21.

§ 304.

Den, som øver Vold mod sine Forældre eller Slægtninge i opstigende Linie, forbryder sin Arveret efter den, mod hvem han saaledes har forbrudt sig, medmindre den Paagjældende udtrykkelig erklærer det for sin Villie, at Arveforholdet ikke destomindre skal forblive uforandret.¹

Findes Nogen at have gjort sig skyldig i de i denne Lovs Kap. 21 §§ 215 og 216 ommeldte grove Fornærmelser mod saadanne Slægtninge, vil han ligeledes, naar derom nedlægges Paastand, være at dømme til at have sin Arveret efter den Paagjældende forbrudt.

I begge Tilfælde kan dog den forbrudte Arveret i det Hele eller for en Deel senere tilbagegives den Skyldige ved en testamentarisk Bestemmelse.

¹ D. L. 5—2—74.

To og tredivte Kapitel.

Om Lovens Ikrafttræden, Overgangsbestemmelser, samt om Ophævelse af ældre Bestemmelser.

§ 305.

Denne Lov træder i Kraft den 1ste Juli 1866.¹

¹ L. om d. R. i Slesv. 16. Febr. 1866 § 1.

§ 306.

Er en Forbrydelse vel begaaet, men Sagen desangaaende ikke endelig paakjendt inden den i § 305 nævnte Tid, bliver Straffen at fastsætte efter nærværende Lov, forsaavidt den derefter vil blive mildere end efter den ældre Lovgivning.

§ 307.

Den, som efter tidligere at være dømt til Straf efter den ældre Lovgivning for en Forbrydelse, for hvilken der i nærværende Lov i Gjentagelsestilfælde er foreskrevet forhøiet Straf,¹ igjen findes skyldig i lige Forbrydelse, bliver at ansee, som om den tidligere Dom havde været afsagt efter nærværende Lov.

¹ §§ 114, 115, 230—32, §§ 240, 241, 2. St. og 246, jfr. § 237, §§ 238, 239, 241, 1. St. og 246, § 243, §§ 277, 2. St. og 278, 2. St. — Kfr. §§ 247 og 248, §§ 251—53, 255, 277, 1. St., 278, 1. St. og 279. Jfr. § 61.

§ 308.

Fra den i § 305 nævnte Tid bortfalde, forsaavidt det ikke allerede tidligere er skeet, følgende Bestemmelser i Kong Christian V's danske Lov, nemlig:

af 1ste Bog Kap. 4 Art. 6, Kap. 5 Art. 3, Kap. 8 Art. 7 og 8, Kap. 9 Art. 11, Kap. 13 Art. 9 og 10, Kap. 14 Art. 1, Kap. 19 Art. 3 og 6, Kap. 21 Art. 17, Kap. 23 Art. 1, Kap. 24 Art. 4—7, 10—16, 29, 48—50, Kap. 25 Art. 29;
af 2den Bog Kap. 10 Art. 4, forsaavidt Selvmordere angaaer;

af 3die Bog Kap. 1 Art. 6, Kap. 10 Art. 4, Kap.
16 Art. 7, 9 § 8 og 16 § 9, Kap. 20 Art. 3;
af 4de Bog Kap. 3 Art. 2;
af 5te Bog Kap. 2 Art. 87 og 89, Kap. 3 Art. 11,
Kap. 7 Art. 15, Kap. 8 Art. 3 og 4, Kap. 9
Art. 2 og 5;

af 6te Bog Kap. 1 Art. 1 og 3—13, Kap. 4—9,
Kap. 10 Art. 1, Kap. 11, Kap. 12 Art. 1—7,
9 og 10, Kap. 13 Art. 1, 6—18, 22—30, Kap.
14 Art. 1—6 og 8—19, Kap. 15 Art. 1—8,
13—22, Kap. 16, Kap. 17 Art. 3, 12, 20—30 og
32—41, Kap. 18, Kap. 19 Art. 1—5, Kap. 20
Art. 1—3, Kap. 21 og 22.

samt for Færøernes Vedkommende følgende
Bestemmelser i Kong Christian den V's norske Lov,
nemlig:

af 1ste Bog Kap. 4 Art. 6, Kap. 5 Art. 3, Kap.
8 Art. 8, Kap. 9 Art. 11, Kap. 13 Art. 10 og
11, Kap. 14 Art. 1, Kap. 17 Art. 3 og 6, Kap.
19 Art. 17, Kap. 21 Art. 1, Kap. 22 Art. 4—7,
10—16, 31, 50—52, Kap. 23 Art. 32,

af 2den Bog Kap. 10 Art. 4, forsaavidt Selvmordere
angaaer;

af 3die Bog Kap. 1 Art. 6, Kap. 10 Art. 4, Kap.
11 Art. 8, Kap. 18 Art. 7, 9 § 8 og 16 § 9,
Kap. 22 Art. 3;

af 4de Bog Kap. 3 Art. 2;

af 5te Bog Kap. 2 Art. 87 og 89, Kap. 3 Art. 26,
Kap. 7 Art. 15, Kap. 8 Art. 3 og 4, Kap. 9
Art. 2 og 9;

af 6te Bog Kap. 1 Art. 1 og 3—13, Kap. 4—9,
Kap. 10 Art. 1, Kap. 11, Kap. 12 Art. 1—7,
9 og 10, Kap. 13 Art. 1, 6—18, 22—31, Kap.
14 Art. 1—5 og 7—19, Kap. 15 Art. 1—9 og
14—23, Kap. 16, Kap. 17 Art. 3, 12, 20—31
og 33—43, Kap. 18, Kap. 19 Art. 1, 2, 4—8,
Kap. 20 Art. 1—3, Kap. 21 og 22.

Fremdeles Straffebestemmelserne i følgende Artikler af Kong Christian V's danske Lov, nemlig:

- i 1ste Bogs Kap. 1 Art. 1, 5 og 6, Kap. 5 Art. 9, Kap. 8 Art. 4, 5 og 10 Slutningen, Kap. 13 Art. 11 og 20, Kap. 19 Art. 5 og 9, Kap. 23 Art. 6, Kap. 24 Art. 9, 35, 43 og 55, Kap. 26 Art. 1;
- i 2den Bogs Kap. 3 Art. 8, Kap. 5 Art. 20, Kap. 9 Art. 26, Kap. 17 Art. 22;
- i 3die Bogs Kap. 1 Art. 2, Kap. 4 Art. 6, Kap. 16 Art. 9 § 7 og 16 § 2;
- i 4de Bogs Kap. 2 Art. 13, Kap. 4 Art. 4 og 5, Kap. 5 Art. 3, Kap. 6 Art. 6;
- i 5te Bogs Kap. 2 Art. 78, Kap. 3 Art. 34 og 37, Kap. 8 Art. 12, Kap. 11 Art. 7;
- i 6te Bogs Kap. 13 Art. 2 og 3, Kap. 14 Art. 7, Kap. 15 Art. 9, 10 og 12, Kap. 17 Art. 11 og 15;

samt for Færøernes Vedkommende Straffebestemmelserne i følgende Artikler af fornævnte Konges norske Lov, nemlig:

- i 1ste Bogs Kap. 1 Art. 1, 5 og 6, Kap. 5 Art. 9, Kap. 8 Art. 4, 5, 7 og 10 Slutningen, Kap. 13 Art. 12 og 21, Kap. 17 Art. 5 og 9, Kap. 21 Art. 6, Kap. 22 Art. 9, 37, 45 og 57, Kap. 24 Art. 1;
- i 2den Bogs Kap. 3 Art. 8, Kap. 5 Art. 19, Kap. 9 Art. 26, Kap. 17 Art. 22;
- i 3die Bogs Kap. 1 Art. 2, Kap. 4 Art. 6, Kap. 12 Art. 24, forsaavidt angaaer Fattiges Flytning til øde Marker og deres derved bevirkede Død, Kap. 18 Art. 9 § 7 og 16 § 2;
- i 4de Bogs Kap. 2 Art. 13, Kap. 4 Art. 4 og 5, Kap. 5 Art. 3, Kap. 6 Art. 6;
- i 5te Bogs Kap. 2 Art. 79, Kap. 3 Art. 45 og 48, Kap. 8 Art. 15, Kap. 11 Art. 8, 18 og 19;
- i 6te Bogs Kap. 13 Art. 2 og 3, Kap. 14 Art. 6, Kap. 15 Art. 10, 11 og 13, Kap. 17 Art. 11.

§ 309.

Endvidere bortfalde, fra den i § 305 nævnte Tid, af Lovbestemmelser, der ere yngre end Kong Christian V's danske og norske Lov og ikke tidligere ere hævede, følgende:

- Fr. af 6. Febr. 1694 om Overlast og Drab at hindre og afværge,
- af 31. Aug. 1695 om Skudsmaal og Løfter for Ægteskab,
- af 21. Sept. 1695 om dem, som lade de for Mord og Drab anholdte Personer af deres Arrest undkomme,
- af 16. Oktbr. 1697 om grove Morderes Straf,
- Forbud af 23. Oktbr. 1700 paa Skjænk og Gave at give og modtage,
- Pl. af 20. September 1709 ang. Henlæggelse af spæde Børn paa Gaderne i Kjøbenhavn,
- Patent af 21 Mai 1726 om danske Undersaatte, som staae fremmed Krigstjeneste,
- Fr. af 23. Decbr. 1735 om temere litigantes m. m. §§ 4 og 5,
- af 9. Aug. 1737 om Delinkventers Henrettelse og Begravelse,
- af 27. Januar 1738 om skjærpet Straf for grove Mordere,
- af 17. Marts 1741 om Udfordringer og Dueller,
- af 9. Juli 1745 om Informatorer, som besvangre deres kvindelige Elever,
- Fr. af 2. Sept. 1745 om Leiermaal begaaet af og med Ukonfirmerede,
- af 7. Febr. 1749, hvorved ovennævnte Fr. af 16. Oktbr. 1697 yderligere forklares,
- af 19. Marts 1751 ang. Straf for Løsagtighed,
- af 19. November 1751 om Kagstrøgne og Brændemærkede,
- af 1. Febr. 1757 om Misbrug af Brændeviinsdrik § 7,
- Reskript for Færøerne af 19. August 1797 om Mo-

- difikation i foranførte Forordning af 2den September 1745,
- Pl. af 31. Oktbr. 1766 om skjødesløs Omgang med Ild § 4,
- Fr. af 18. Decbr. 1767 om Straf for Delinkventer, som for at miste Livet ombringe Andre,
- af 14. Sept. 1774 om Landmilitsen § 11,
- Skovforordn. af 18. April 1781 §§ 25—30, 33, 34, 36, 40 og 50,
- Fr. af 20. Juni 1788 om Stavnbaandets Løsning § 18,
- af 21. Oktbr. 1791 om Henrettelse med Øxe,
- Veiforordn. af 13. Decbr. 1793 §§ 92 og 93,
- Fr. af 31. Jan. 1794 om det formeentlig Vanærende i at trække Huden af Creature § 3,
- Toldfrd. af 1. Febr. 1797 §§ 91, 92 og 392,
- Fr. af 21. Marts 1800 om Haandværkslaugene i Kbhavn, § 11 Nr. 6,
- Pl. af 15. Juli 1801 om Beskadigelse af Skibsfortøiningsringe m. v.,
- Sojndrullerings-Forord. af 8. Januar 1802 §§ 35 og 57 e og 80,
- Pl. af 19. April 1805 om Udlændinge, som hendømmes til offentligt Arbeide,
- Reglement af 21. Novbr 1810 om Jordemodervæsenet § 41,
- Sportelreglement af 22. Marts 1804 §§ 160—163,
- Pl. af 20. Juli 1815 om Pasgebyrter §§ 6 og 8,
- Fr. af 12. Juni 1816 om Straffen af Fængsel paa Vand og Brød,
- Fr. af 11. Marts 1818 om Fanger, der undvige af Straffeanstalterne m. v. §§ 4 og 5,
- af 9. Juni 1819 om ulovlig Hverving,
- Fr. af 4. August 1819 om Forpligtelsen til at frelse Skindøde m. v. § 4,
- Pl. af 6. Oktbr. 1819 om Overtrædelse med Hensyn til Qvarantainevæsenet,
- Fr. af 15. Decbr. 1820 om Ansøgningers og Klagers Forfattelse og Indsendelse §§ 4—7,

- Fr. af 24. Septbr. 1824 om Straffen af Boeslods Forbrydelse m. v.,
- af 20. April 1825 om Straffen for Sørøveri §§ 1 og 2,
- af 30. Marts 1827 om Landsforviisningsstraffens Ophævelse med Undtagelse af Slutningen af § 2 samt § 9,
- Pl. af 20. Decbr. 1827 om Oprettelse af et Søindrul-
leringsfond § 6,
- Fr. af 4. Oktober 1833 om de Forbrydelser, hvorved Andre angribes paa Legeme og Frihed,
- af 16. Novbr. 1836 om Bøders Afsoning §§ 1, 2 og 3, forsaavidt angaaer Bøder, der idømmes efter nærværende Lov,
- af 28. Decbr. 1836 om Strandinger § 37 Nr. IV, VIII og IX,
- af 11. April 1840 om Straffen for Tyveri, Bedrageri m. v.,
- af 15. April 1840 om Straffen for Meened, med Undtagelse af § 14,
- Pl. af 23. Mai 1840 om Straffen af Fængsel paa Vand og Brød,
- af s. D. om Appellen i kriminelle Sager § 3,
- Fr. af 8. Juli 1840 om Kasse- og Regnskabsvæsenet i Alm. §§ 21, 24, sidste Stykke, 27, 30 3die, 4de og 5te Punktum,
- af 26. Marts 1841 om Straffen for Brandstiftelse,
- Pl. af 24. September 1841 om Besiddelsen af stjaalne Koster,
- Fr. af 5. Mai 1847 om Straf for Beskadigelse af Jernbaner m. v. §§ 1—5 samt 10, 2det og 3die Stykke,
- Lov af 3. Jan. 1851 om Pressens Brug §§ 5—10 samt 12,
- Lov af 29. Decbr. 1853 om Straf for Beskadigelse af elektriske Telegrafer §§ 1 og 2,
- af 21. Jan. 1857 om Straf for Dyrplageri,
- af s. D., hvorved fornævnte Lov af 29. Decbr.

1853 udvides til at gjælde om de for Kommuner eller Privates Regning anlagte elektriske Telegrafer,
 Lov af 30. Novbr. 1857 om Straf af Forbedringshuusarbeide,
 — af 9. Decbr. 1861 om samme Straf for Kvinder.

§ 310.

Fremdeles ophæves, forsaavidt de endnu ere gjældende, de Straffebestemmelser, der indeholdes i følgende Lovbud:

Fr. af 1. Aug. 1707 om Examina og Vokation til Prædike-Embedet § 6,
 Mandat af 24. Decbr. 1710 om kgl. Ordres Efterlevelse,
 Pl. af 6. Febr. 1722 om Viin- og Værtshuse,
 Skovforordn. af 26. Jan. 1733 §§ 1, 31 og 32,
 Fr. af 5. Marts 1734 om Besvangrelse og det deraf paastaaende Ægteskab § 7.
 — af 7. Febr. 1738 om Pantebøger §§ 9 — 11,
 — af 31 Juli 1739 om de kgl. Betjente § 1,
 Brandforordn. af 24. Jan. 1761 VI § 1 Nr. 2,
 Fr. af 19 Sept. 1766 ang. den papistiske Religion § 1,
 Høiesterets-Instrux af 7. Decbr. 1771 § 13,
 Fr. af 31. Aug. 1774 om Umyndiges Midler,
 Pl. af 27. Novbr. 1775 om Værtshuusholdere m. v. i Kbhavn. § 9,
 Skovforordn. af 18. April 1781 § 39, de to sidste Punktummer, og § 51,
 Pl. af 7. Marts 1787 om islandske Søpasse § 7, forsaavidt angaaer Straffen for Undladelse af at angive de der omhandlede Forseelser,
 Fr. af 29. Oktbr. 1794 om Hegn § 22, forsaavidt angaaer Straffen for at bortstjæle Hegn,
 — af 3. Juni 1796 om Rettens Pleie § 26,
 Søindrullerings-Forordn. af 8. Jan. 1802 § 52,
 Brandforordn. af 1. Novbr. 1805 § 18,

- Fr. af 7. Novbr 1809 om de lærde Skoler § 69,
 Pl. af 12. Juni 1827 ang. nærmere Bestemmelse af
 L. 6—13—3,
 Fr. af 27. Marts 1831 om Lodsvæsenet § 31 2det og
 3die Punktum,
 — af 8. Juli 1840 om Kasse- og Regnskabsvæsenet
 i Alm. §§ 20 og 31,
 Pl. af 10de April 1841, angaaende Kundgjørelse af
 Øvrigheds-Resolutioner, hvorved en ellers myn-
 dig Person sættes i Umyndighedstilstand, samt
 af Opbuds- og Fallit-Erklæringer, § 4.

§ 311.

Endelig træder ud af Kraft, fra den i § 305
 nævnte Tid, hvad der iøvrigt i de hidtil gjældende
 Love og Anordninger maatte være stridende imod
 Indholdet af nærværende Lov.

Lov

**om Behandlingen af nogle i almindelig borgerlig
Straffelov omhandlede Forbrydelser af 16. Februar
1866.**

De i almindelig borgerlig Straffelov §§ 199, 235, 256, 257, 277 2det Stykke og 278 2det Stykke¹ omhandlede Forbrydelser blive indtil Videre at behandle som offentlige Politisager.²

¹ Justm. Skr. Nr. 161, 25. Mai 1872. ² L. Nr. 47, 10. April 1874 § 11. L. Nr. 57, 1. April 1891 § 17, 1. St., jfr. § 15. L. Nr. 52, 11. April 1890 § 17, 2. St. Justm. Skr. Nr. 139, 27. Aug. 1879.

Lov

indeholdende

**nogle Bestemmelser om Vold mod sagesløs Person
af 11. Maj 1897.**

§ 1.

Vold mod sagesløs Person, det er en saadan, som ikke har foretaget noget, der kunde give rimelig Anledning til Voldsgerningen, skal, selv om den ikke har medført Saar eller anden Skade (almindelig borgerlig Straffelovs § 200), være Genstand for offentlig Paatale, naar den har medført Forstyrrelse af den offentlige Fred eller været forbunden med Overtrædelse af Politiforskrifter eller med Indtrængen i den overfaldnes Bolig, paa hans Grund eller paa andet Sted for hans lovlige Virksomhed eller med Vægning ved at forlade samme.

Sagen bliver i disse Tilfælde at behandle som offentlig Politisag, hvis videre Forfølgning dog bortfalder, naar den fornærmede begærer det.

§ 2.

Udøver nogen under de i § 1 nævnte Omstændigheder Vold, der ikke medfører Saar eller anden Skade, mod sagesløs Person, kan han, naar hans Handling vidner om Tilbøjelighed til raa og voldsom Fremfærd, og han tidligere er straffet for Vold med højere Straf end Bøde, anses med Straf af Tvangsarbejde indtil 6 Maaneder i Stedet for med Bøde eller Fængsel. Ved Bestemmelsen af Tvangs-

arbejdets Varighed bliver der at tage særligt Hensyn til, om Volden har været udøvet af flere i Forening.

De om offentlige Politisagers Afgørelse uden Dom gældende Regler finde ikke Anvendelse i Sager om Vold af den i denne Paragraf nævnte Art.

§ 3.

Udøves Vold, der falder ind under almindelig borgerlig Straffelovs §§ 201—203 mod sagesløs Person, kan ligeledes Straf af Tvangsarbejde indtil 6 Maaneder anvendes paa den skyldige, naar Straffen ellers vilde blive Fængsel eller Bøder. Herved blive de i § 2 indeholdte nærmere Regler at iagttage.

Sagregister.

	Side		Side
Absorptionsprincip,		Bedrageri, §§ 251—256.	
§ 62, 1. St. i. f. og		jfr. § 257	87 ff.
3. St.	25	Bekendtgørelse, of-	
Abnorme Aandstil-		fentlig, Borttagelse af	
stande, §§ 38 og 39	16	og Beskadigelse, § 105	41
Afdøde, ærefornærmede,		Bestikkelse, Dommeres,	
§ 223	78	§§ 120, 121, jfr. §	
Afpresning, § 245. jfr.		122	46
§ 246	85	— Embedsmænds, §§ 117	
Afsindig, § 38	16	— 119, jfr. § 122	45 f.
Afsindig Kvinde, For-		Bestillingsmænd, An-	
brydelse mod Kønsfri-		greb paa, §§ 100, 101.	
hed, § 170	62	jfr. § 102	39
Analogi, § 1, jfr. § 257	1	Bestillingsmænds For-	
Angivelse, falsk, §§		brydelser, § 144 . . .	53
224, 225	78 f.	Bestyrer, Utugt med	
Anholdt Person, Befri-		Kvinde under hans Op-	
else af, § 108, 2. Stk.	42	syn, § 167	62
Anstifter, § 52, 1 Pkt.	21	Bigami, § 160	59
Ansøgning, usømmelig,		Blasfemi, § 156	58
§ 227	79	Blodskam, §§ 161—164.	
Arveret, Forbrydelse af,		jfr. § 165	60 ff.
§ 304	107	Blufærdighed, Kræn-	
Arvesvg, § 252	87	kelse af, § 185	66
Barnefader, falsk Ud-		Bortforelse, §§ 171;	
læggelse af, § 179 . . .	64	§ 175	63
Barnefødsel, uforsvarlig		Brandforsikring, Be-	
Omgang ved, § 195 . .	69	svigelse af, § 281, 2. St.	97
Barnemord (uægte Børn).		Brandstiftelse, §§ 280	
§ 192	68	— 284	97 f.
Barnerov, § 213	75		

	Side		Side
Brevhemmelighed,		Embedsmand, Doku-	
Krænkelſe af, § 222...	78	mentfalsk, §§ 133 og	
Brugstyveri, § 236...	82	134	50
Broer, Ødelæggelſe af,		— Foretagelſe af ulovlig	
§ 293	103	Anholdelſe m. m., §	
Brønde, Ødelæggelſe af,		128	48
§ 293	103	— forlede underordnede	
Bøder, §§ 9, 30.....	4, 12	Embedsmænd til Em-	
Børn, §§ 35, 36, 233,		bedsovertrædelſer, § 140	52
§§ 56, sidste Pkt. og		— kriminel Undersøgelse	
109, 3 Stk.	15, 82, 23, 43	mod Uskyldige, § 130	49
Deponenter, falsk For-		— lade Fangne undvige,	
klaring for Retten, § 146	55	§ 132	49
Dokumentfalsk, §§ 268		— Skatter til egen For-	
— 276, jfr. § 279.....	93 f.	del, § 137.....	51
Dommere, Anvendelſe		— Undladelſe af at for-	
af ulovlige Tvangsmid-		følge strafbar Handling	
ler, Foretagelſe af lov-		m. m., § 131	49
stridig Fængſling, Over-		— andre Misbrug af Em-	
trædelſe af rev. Grdlvs,		bedsstilling, § 141....	53
§§ 80 og 81,—§§ 126,		— forſømmelig eller skø-	
127, 129.....	47 f.	desløs Embedsforelſe,	
Drab, § 186, § 187, jfr.		§ 143	53
§ 302	67	— Ikke-Opfyldelſe af Em-	
— af Ascendent eller Ægte-		bedspligt, § 141	53
fælle, § 191	68	— Angreb paa, § 98, jfr.	
— efter Begæring, § 196,		§ 102	38
1. St.	69	Embedsmænd, frem-	
Dronningen, Angreb		mede, her ansatte, § 8	3
paa, §§ 91, 92, 93...	36	Enkedronningen, An-	
Duel, §§ 208—209	73 f.	greb paa, §§ 91, 92,	
Dyrplageri, § 297.....	105	93	36
Dølgſmaal, paa Ting,		Erklæring, falsk, paa	
§ 242	84	Tro og Love, § 154..	57
Efterfølgende Med-		Error juris, § 42	18
delagtighed, § 55...	22	Erstatning, almindelig	
Ejendom, Beskadigelse		Regel om, § 300.....	106
og Ødelæggelſe af frem-		Fallit, ſvigagtig, §§ 260,	
med, § 296.....	104	261, jfr. § 263	90 ff.
Embedsforbrydelſer,		Falske ſkriftlige Er-	
§§ 117—143	45 ff.	klæringer og Be-	
Embedsmand, Aaben-		vidnelſer, § 155 ...	58
barelſe af Embedshem-		Falskmøntneri, §§ 264	
melighed, § 139.....	52	— 267	92 f.
— Anvendelſe af ulovlig		Fange, Befrielſe af, §	
Tvang og Vold, §§ 124		108	42
og 125	47		

	Side		Side
Fangers Undvigelser og Sammenrottelser, § 111	43	Forældelse , §§ 66 — 70	27 f.
Forargeligt Samliv, § 178	64	— Indflydelse paa Gentagelsesvirkning, § 61.	
Forargelse , offentlig, ved uterligt Forhold, § 185	66	2. St.	25
Forbedringshusar- beide, §§ 13, 14, 15	5 f.	Fosterfordrivelse , § 193	68
Forberedelseshand- linger, § 45	18	Fremmed Straffelovs Betydning, § 7	3
Foregaaende (fysisk) Meddelagtighed, § 48	20	Frihedsberøvelse , ulovlig, § 211, jfr. § 212	74 f.
Forførelse af Børn til Løsgatighed, § 183. 1. St.	66	Frugtsommeligt Fru- entimmer, ej Fængsel paa Vand og Brød, § 23	10
— af Fosterbarn, Myndling m. m. til Samleje, § 166	61	Fuldbyrdelse , Forbrydelsens, § 44	18
Forlade under Vedk.'s Varetegt staaende Personer, § 197	69	— af Brandstiftelse, § 283	98
Formildende Straffe- loves tilbagevir- kende Kraft, § 306	108	— af Dokumentfalsk, § 276	95
Forræderi , militært, §§ 74 og 75, diplomatisk §§ 79—81	31 f.	— af Falskmyntneri, § 264, 2. St.	92
Forsamlinger , lovgivende, Angreb paa, § 95	37	Fængsel , §§ 9, 17—25. jfr. § 26	4. 8 ff.
Forsamlinger , offentlige, § 104	41	Fængsel , Fortolkningsregel, § 25	11
Forsikring , svingagtig Omgang ved, § 259	90	Fængsel paa sædvan- lig Fangekost, §§ 17, 19 og 21	8 f.
Forstander , Utugt med Kvinde under hans Opsyn, § 167	62	— paa Vand og Brød §§ 17, 20, 24	8 f.
Forsøg , §§ 44—46	18 f.	— simpelt, §§ 17, 18, 21	8 f.
Forsøg paa Meddel- agtighed, § 52, 3. Pkt.	21	Fængselsstraf , Tidsbe- regning, § 26	11
Fortøjningsredska- ber, Ødelæggelse af, § 293	103	Færgeindretninger , Ødelæggelse af, § 293	103
		Fødsel i Dølgemaal , § 194	68
		Følgeorden , almindelige Straffes, § 31, jfr. §§ 11 i. f., 12, 25, 2. St., 28 og 33, 2. St.	13
		Gentagelse , § 61; § 114 — 15, 230—32, 240 241, 2. St. og 246; jfr. § 237. §§ 238, 239	

Side		Side
241. 1. St. og 246, §		Indbrudstyveri , § 229,
243. §§ 277. 2 St. og		Nr. 4 80
278. 2. St.	24	Jærnbaner , Forbrydel-
Gentagelsesvirkning,		ser m. H. t., § 288,
Forsøgs , § 244, jfr.		jfr. § 289 101
§ 246. 1. St.	85	Kassemangel , Embeds-
— Meddelagtigheds ,		mænds, §§ 135. 136... 50
§§ 240, 241, jfr. §		Kirkelige Handlinger ,
246 83 f.	83 f.	Forhindren af, § 157... 58
— ældre Straffedommes , §		Kirketyveri , § 229 Nr. 2
307 108	108	se Tyveri, grovt
Gesandter , fremmede,		Klagemaal , falske,
Angreb paa, § 83	34	§ 226 79
Gesandtskaber , frem-		Komplot , § 54 21
mede Magters, § 8 ...	3	Konfiskation , § 34 14
Giftige Stoffer , Anven-		Kongen , Angreb paa, §§
delse af, ved Varer,		85, 88, 89, 90 35 f.
§ 290 101	101	Kongens Navn , Efter-
Gravfred , Krænkelser af		skriften af, § 272 94
§ 158, jfr. § 250	59	Kreditkrænkelser , §§
Gudstjeneste , Forhin-		260—263 90 f.
dren af, § 157 58	58	Krigsskibe , fremmede,
Handelsbøger , Mislig-		§ 8 3
heder ved Førelsen af,		Køb og Salg af Stem-
§ 262 91	91	mer, §§ 113. 114 og
Hegn , Ødelæggelse af,		115 44
§ 294 103	103	Landsforræderi , di-
Helbredelsesudgifter ,		plomatisk, § 72, 2. St. 30
Erstating for, § 301... 106	106	— militært, § 72. 1. St.,
Hittegods , ulovlig Om-		§ 71 30
gang med, § 247 86	86	Lavalder , kriminel,
Hor , § 159 59	59	§ 35, jfr. § 36 15
Horeværtskab , § 182.	65	Legemskrænkelser ,
Hvervning , uberettiget,		§§ 200—207, jfr. §§
til fremmed Krigstjene-		188 og 189; L. 11.
ste, § 76 32	32	Maj 1897. Jfr. § 301... 71 ff.
Husfredskrænkelser ,		Lemlæstelse , § 204, jfr.
§ 221 78	78	§§ 205 og 207 72 f.
Husning af Kvinder,		Lidelser , Godtgørelse for,
som ernære sig ved		§ 301 106
Uugt, § 182 65	65	Lig , Udplyndren af, § 250
Hæleri , § 238, jfr. § 241		se Gravfred
—46 83 f.	83 f.	Livsstraf , §§ 9. 10... 4
Højesteret , Angreb paa,		Lyde , Godtgørelse for,
§ 95 37	37	§ 301 106
Ikrafttræden , Straffe-		Lygter , Ødelæggelse af,
lovens, § 305 108	108	§ 294 103

	Side		Sid
Maal , Misbrug med. § 277	95	Nævning , § 120. 2. St. § 121	46
Marktyveri , § 229. Nr. 1	80	Nødret , § 41	17
se Tyveri, grovt		Nødværge , § 40	17
Meddelagtighed , §§ 47 — 56	19 ff.	Offentlige Politisager , visse Forbrydelser behandles som, L. 16. Februar 1866	116
— i Forsøg, §§ 49, 51, 52. 2. Pkt., § 54, 1. St. — § 53. 2. St., 1. Pkt. 20 ff.		Omgængelse mod Naturen , § 177	64
— i Tyveri, § 240, jfr. § 246	83	Omraade , Straffelovens, §§ 2—6	1 f.
se Hæleri		Oprør , Opvækkelse af, §§ 71, 74; § 85; jfr. § 280	30 f.
Mellemfrister , § 22 . .	9	Opsynsmand , Utugt med Kvinde under hans Opsyn, § 167	62
Mened , §§ 145—153 . .	54	Oversvømmelse , Forbrydelser m. H. t. § 287, jfr. § 289	100
Milepæl , Ødelæggelse af, § 294	103	Overtroiske, Kunster , Bedrageri ved, § 255 . .	89
Militærpatrouiller , Angreb paa, §§ 99, 101, jfr. § 102	39 f.	Overtrædelse af ikkedanske Love , § 6	3
Militærpersoner , udkommanderede, Angreb paa, §§ 99, 101, jfr. § 102	39 f.	Paataleregul , almindelig, § 298	105
Mishandling af Ægtefælle, § 202, 1. St., af Børn, § 202, 2. St., L. 11. Maj 1897	71	Paatænkt Forbrydelse , Kundskab om, § 109 . .	42
— ved Røveri, § 243 . .	84	Partsed , falsk, § 150 . .	56
Monumenter , offentlige, Ødelæggelse af, § 294 .	103	Penge, fremmede , uberettiget Anvendelse af, § 254	88
Mord , § 190	67	Personalitetsprincip , §§ 4 og 5	2
Mortifikation , § 218 . .	77	Politibetjente , Angreb paa, §§ 100, 101, jfr. § 102	39 ff.
Motivets Betydning , § 42	18	Postbedrageri , § 258. § 138	90, 52
Myndighed , offentlig, uberettiget Tilegnelse af, § 107	41	Posttyveri , § 229, Nr. 3 .	80
Mærke , Ødelæggelse af, § 293	103	se Tyveri, grovt	
Negerhandel , § 214 . .	76	Prinser , arveberettigede, § 94	37
Nulla poena sine lege poenali , § 1	1	Prinsesser , i Riget boende, § 94	37
se Analogi			
Næringstab , Erstatning for, § 301	106		

	Side		Side
Privatlivets Fred, § 220	77	Samtidig fysisk Med-	
Prostitution, § 180 ..	65	delagtighed, § 47 ..	19
Præventionskrav, § 299	105	Segl og Mærker, Afta-	
Psykologisk Meddel-		gelse af og Beskadi-	
agtighed, § 51, jfr.		gelse, § 106 ..	41
§ 52	20	Sekundanter, § 209 ..	74
Ran, § 237	83	Selv mord, Hjælp til, §	
Rapseri ... se Smaatyverier		196, 2. St.	69
Regenter, fremmede, An-		Selvtægt, § 116	45
greb paa, § 82	34	Sigtelser, §§ 215, jfr.	
Retorsion, § 219	77	216, § 217	76 f.
Retsmøder, Forhindren		Skibbrud, Forvoldelse	
af, § 112	43	af, § 286, jfr. § 289 ..	100
Rigsdagsmænd, Over-		se Søfare	
fald paa, § 96	38	Skildvagter, Angreb	
Rigsforstander, An-		paa, §§ 99, 101, jfr.	
greb paa, § 95, 2. St.		§ 102	39 f.
Rigsretten, Angreb paa,		Skælstøen, Misbrug med,	
§ 95, 2. St.	37	§ 279	97
Ringægtsytringer, §		Slagsmaal, § 206 ..	73
217	37	Smaatyverier, § 235 ..	82
Ris, §§ 9, 21, 29	77	Smitsom Sygdom, Ud-	
Rottingstraf, §§ 9, 21,		bredelse af blandt Men-	
29	4	nesker, § 291	102
Rufferi, § 182	4	— blandt Husdyr, § 292 ..	103
Rækværk, Ødeleggelse		Sognefogder, Angreb	
af, § 293	65	paa, §§ 100, 101, jfr.	
Romning, § 77	103	§ 102	39 f.
Roveri, § 243, jfr. §		Spil, Bedrageri i, § 255 ..	89
246	32	Statsforbrydelser,	
Saar eller Skade, Til-		Kap. 9—14	30 ff.
føjelse af, § 203, L. 11.		Statsfængsel, §§ 9, 27.	
Maj 1897	84 f.	28	4
Sageslos Person, Vold		Statsmagtens Bero-	
mod, L. 11, Maj 1897,		velse, Forbrydelser, der	
§§ 1—3	72	sigte til, §§ 71, 73, 85.	
Samleje, i fejlagtig Me-		86 og 91	30 ff.
ning om Ægteskab, §		Statsraadet, Angreb	
172	117	paa, § 95, 2. St.	37
Samling af kommu-		Stempel, Misbrug med,	
nale Myndigheder,		§ 278	96
Forhindren af, § 112 ..	63	Strafarbejde, §§ 9, 11.	
Sammenstod, Forbry-		12, 13, 14, 15	4 f.
delsers, § 62, jfr. §§		Straffangers Forbry-	
63, 64	43	delsers, § 65; jfr. § 29	
	25 f.	i, f.	27

	Side		Side
Straffe , §§ 9—15. 17—		Tilbagetræden fra Med-	
31, 33.....	4 ff.	delagtighed, §§ 50, jfr.	
Strafkonvertering , §		§ 51, § 53. 1. St. og §	
30, 2. og 3. St., § 21.		54, 2. St. § 53, 2. St....	20 f.
§ 23, 1. St., § 23, 2.		Tilfældig Besiddelse ,	
Stk., § 33, 1. St. § 65,		af Ting, § 248	86
§ 24	12	Toldassistenter , An-	
Strafnedsættelse , §§		greb paa, §§ 100—101.	
36, 37, 39, 40, 2. Stk.,		jfr. § 102	39 f.
56 og 60, jfr. §§ 103,		Tronfølgeren , Angreb	
2. St., 145, 2. Pkt., 146,		paa, §§ 91, 92, 93	36 f.
2. Pkt., 295, 2. St. §§		Trykte Injurier , § 216	76
7, 58	15 ff.	Træer , paa Roden staa-	
Strafomsætning , § 32,		ende, Borttagelse af, § 234	82
jfr. § 63	14	Træplantning , Ødelæg-	
jfr. Følgeorden, alminde-		læggelse af, § 294	103
lige Straffes.		Tugthusarbejde , §§ 11.	
Strafudmaaling , almin-		14, jfr. § 15	4 f.
delige Synspunkter for,		Tvang , ulovlig, § 210,	
§ 57	23	jfr. § 212	74
— ved Forsøg, § 46 ...	19	Tyveri , grovt, § 229,	
Strandet Gods , uredelig		jfr. §§ 230—32; §	
Omgang med, § 249...	86	246	80 f.
Stævningsmænd , An-		— simpelt, § 228, jfr. §	
greb paa, §§ 100, 101,		230—32, 246	79 f.
jfr. § 102	39 ff.	Uagtsomhed , almindelig	
Svigagtige Handlinger ,		Regel om, § 43	18
beslægtede med		Uagtsom Legemsbeska-	
Bedrageri, § 257	89	digelse, § 207	73
Syns, Skons- og Taxa-		Uagtsomt Manddrab, §	
tionsmænd , Misligheder,		198	70
§ 149	56	Udsættelse af spædt Barn,	
Sofare , Forbrydelser med		§ 197	69
Hensyn til, §§ 285, 286,		Udvisning , Udlændinges,	
jfr. § 289	99 f.	§ 16	7
Sørøveri , § 244, jfr. §		Ulæmpe , Godtgørelse for,	
246	85	§ 301	106
Taaber , § 39	16	Undladelse af at komme	
Tab af Forsørger , Er-		en Person, der er i	
statning for, § 302 ...	106	Livsfare, til Hjælp, §	
Telegrafer elektriske,		199	70
§ 295	104	— af Redningsmidler paa	
Territorialitetsprin-		hængte, druknede m. m.,	
cip , §§ 2 og 3	1	§ 199	70
Tilbagetræden fra For-		Undtaget Bedrageri,	
søg, § 45, 2. og 3. St.	19	§ 256	89
		— Tyveri , §§ 233, 235	82

	Side		Side
Undvegen Fange,		Vareforfalskning, §	
Skjul af, § 110	43	278	96
Unge Forbrydere, § 37	16	Vejviser, Ødelæggelse af,	
Uretfærdighed, Dom-		§ 294	103
mers, § 123	46	Venerisk Smitte, § 181	65
Uterligt Forhold uden		Vexelfalsk, § 269	93
legemlig Omgang, § 176,		Vidneed, falsk, §§ 145,	
jfr. § 185	64	147, jfr. § 148	54
Utugtige Skrifter og		Vold, personlig (tørre	
Afbildninger, § 184	66	Hug), § 200, L. 11, Maj	
Utugt med Pigebarn un-		1897	71, 117
der 12 Aar, § 173 . . .	63	— mod Ascendensen, §	
— med Pigebarn mellem		201, L. 11, Maj 1897. 71, 117	
12 og 16 Aar, § 174.	63	Voldtægt, §§ 168 og 169	62
Vaaben, til Tyveris For-		Vægt, Misbrug med § 277	95
svar, § 229, Nr. 5 . . .	81	Værnepligtiges Selv-	
se, Tyveri, grovt		lemlæstelse, § 78	32
Valg af Strafart, § 14	6	Ægtemand tvinger Hu-	
— Straffegrad (Bøder),		stru til Utugt med an-	
§ 59	24	dre, § 183, 2. Pkt. . . .	66
Valgfrihed, Antasten af,		Ældre Lovgivning,	
§§ 113, 115	44	Straffelovens Forhold	
Valg, Hindren af, § 87.	35	dertil, §§ 308—311	108f.
Vandledninger, Øde-		Ærefornærmelser. §§	
læggelse af, § 293 . . .	103	215—219; § 223, §§	
Vanehæleri, § 239 . . .	83	303 og 304, 2. St. . . .	76 f., 107
Vansir, § 301	106	Øvrigheden, Tvangmod.	
		§ 103	40

INDHOLD.

	Side
Første Kapitel: Indledende Bestemmelser (§§ 1—8)	1.
Andet Kapitel: Om Straffene (§§ 9—34)	4.
Tredie Kapitel: Om Tilregnelighed, Nødværge og Nøds- tilfælde (§§ 35—43)	15.
Fjerde Kapitel: Forsøg paa Forbrydelser (§§ 44—46)	18.
Femte Kapitel: Om Delagtighed i Forbrydelser (§§ 47— 56)	19.
Sjette Kapitel: Om Straffens Udmaaling og Nedsættelse i visse Tilfælde samt om Forbrydelsens Gentagelse (§§ 57—61)	23.
Syvende Kapitel: Om Sammenstød af Forbrydelser og Straffens Forandring i visse Tilfælde (§§ 62—65)	25.
Ottende Kapitel: Om Strafskyldens Forældelse (§§ 66—70)	27.
Niende Kapitel: Forbrydelser mod Statens udvortes Sik- kerhed og Selvstændighed (§§ 71—84)	30.
Tiende Kapitel: Forbrydelser mod Statsforfatningen (§§ 85—87)	35.
Ellevte Kapitel: Forbrydelser mod Kongen og Konge- huset saavel som imod de lovgivende Forsamlinger m. m. (§§ 88—97)	36.
Tolvte Kapitel: Forbrydelser mod den offentlige Myn- dighed og Orden (§§ 98—116)	38.
Trettende Kapitel: Om Forbrydelser i Embedsforhold (§§ 117—144)	45.
Fjortende Kapitel: Mened og andre dermed beslægtede Forbrydelser (§§ 145—155)	54.
Femtende Kapitel: Forbrydelser med Hensyn til Reli- gionen (§§ 156—158)	58.
Sextende Kapitel: Forbrydelser mod Sædeligheden (§§ 159—185)	59.
Syttende Kapitel: Om Manddrab (§§ 186—199)	66.
Attende Kapitel: Om Vold paa Person og Legemsbe- skadigelser (§§ 200—207)	71.

	Side
Nittende Kapitel: Om Duel (§§ 208—209)	73.
Tyvende Kapitel: Om Krænkelser af andres Frihed (§§ 210—214)	74.
Et og tyvende Kapitel: Om Ærefornærmelser (§§ 215—223)	76.
To og tyvende Kapitel: Om falske Angivelser og Klagemaal (§§ 224—227)	78.
Tre og tyvende Kapitel: Om Tyveri og Ran (§§ 228—242)	79.
Fire og tyvende Kapitel: Om Røveri og Trusler (§§ 243—246)	84.
Fem og tyvende Kapitel: Om ulovlig Omgang med Hittogods og nogle dermed beslægtede Forbrydelser (§§ 247—250)	86.
Sex og tyvende Kapitel: Om Bedrageri (§§ 251—263)	87.
Syv og tyvende Kapitel: Om Falskmyntneri, Efterskriven og Forfalskning af Dokumenter og andet Falsk (§§ 264—279)	92.
Otte og tyvende Kapitel: Om Brandstiftelse (§§ 280—284)	97.
Ni og tyvende Kapitel: Om Handlinger, hvorved Skibbrud, Oversvømmelse eller anden større Ulykke kan forårsages (§§ 285—293)	99.
Tredivte Kapitel: Om Ødelæggelse og Beskadigelse af fremmed Ejendom, samt om Dyrplageri (§§ 294—297)	103.
Et og tredivte Kapitel: Om Paatalen af Forbrydelser, Forebyggelsestvang, Skadeserstatning m. v. (§§ 298—304)	105.
To og tredivte Kapitel: Om Lovens Ikrafttræden, Overgangsbestemmelser, samt om Ophævelse af ældre Bestemmelser (§§ 305—311)	108.
Lov af 16. Februar 1866 om Behandlingen af nogle i almindelig borgerlig Straffelov omhandlede Forbrydelser	116.
Lov af 11. Maj 1897 indeholdende nogle Bestemmelser om Vold mod sagesløs Person	117.
Sagregister	119

